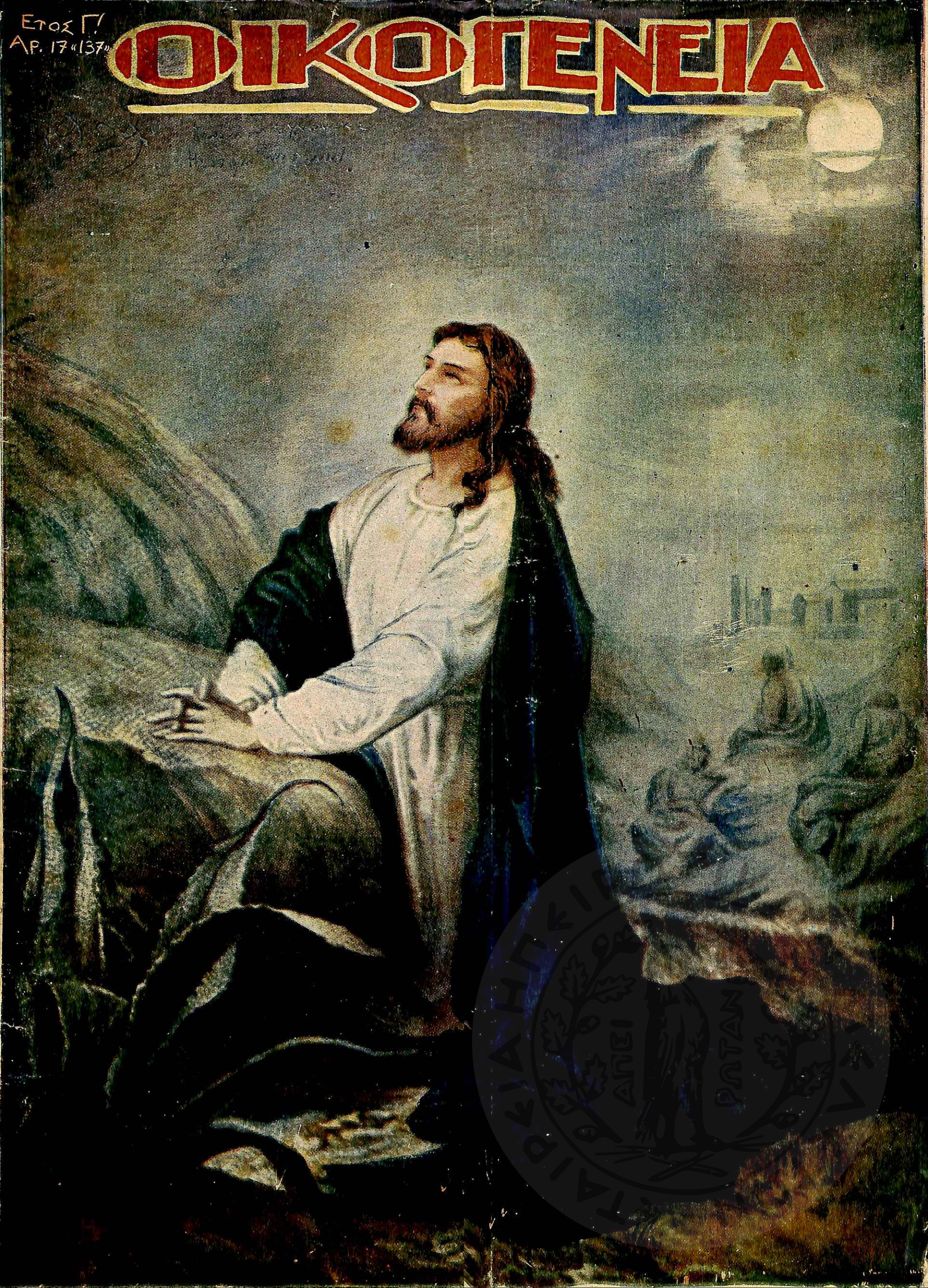

ΕΤΟΣ Γ'
ΑΡ. 17 «137»

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΟΙΔΟΙ ΜΕ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΩΝΗ!

Ο Γερώνιος Κρετσεντίνι, ο τελευταίος μεγάλος αοιδός της 'Ιταλίας

Ανάμεσα στις μεγάλες καλλιτεχνικές προσωπικότητες, που με την τέχνη του τραγουδιού τους κατέκτησαν το κοινόν των περασμένων εποχών, πρέπει να συγκαταλέγουμε και πολλούς μεγάλους τραγουδιστές, οι οποίοι, ενώ ανήκαν στο ανδρικό φύλο, είχαν γυναικεία φωνή. Όλοι αυτοί οι αοιδοί ήταν εύνοχοι και στην άγνη του τραγουδιούσαν στο χορό των μεγάλων εκκλησιών των καθολικών. Ήπου δεν επέτρεπε να ψάλλουν γυναίκες και όπου και σήμερα ακόμη τα γυναικεία μέρη τα ψέλνουν άνδρες με γυναικεία φωνή. Αργότερα, από τον ΙΖ' αιώνα κι ύστερα, οι αοιδοί αυτοί βοήθων ευρύ πεδίο δράσεως στους διαφόρους μελοδραματικούς διασμούς, στους οποίους και πάλι για λόγους ηθικής δεν επέτρεπε να γυναικεία να λαιμάζουν μέσους και στους οποίους τα γυναικεία ρόλους τους έπαιζαν άνδρες. Η εξέλιξη του μελοδραματικού έφειλε πολλά στους ανθρώπους αυτούς, η δε επιτυχία τους έκαναν πολλούς γονείς, ιδίως στην 'Ιταλία, να αποσπαστούν να υποβάλουν τα παιδιά τους στην έγχειρηση του εύνοχου, μολοντί αυτό άπηγορεύετο αυστηρότατα από την Πολιτεία και την 'Εκκλησία, να ν' αποκτήσουν γυναικεία φωνή και να καταλάβουν θέσεις στο θέατρο.

Ο Κάρολος Μπρόσκι Φαρινέλλι, ο μεγαλύτερος τραγουδιστής όλων των αιώνων, ο οποίος διέπρεψε και ως διαπαιδαγμένος

Τρεις οκτάδες και πού μπορούσε να γίνη δυνατή σαν σάλπισμα και σιγανή σαν ψιθύρισμα!...

Ο μεγαλύτερος τραγουδιστής σ' αυτό το είδος ήταν δίχως άλλο ο 'Ιταλός Κάρολος Μπρόσκι Φαρινέλλι, ο οποίος θεωρείται και ως ο μεγαλύτερος αοιδός των αιώνων Μπρόσκι Φαρινέλλι. Δέκα δλόκληρα χρόνια σπουδών. Θρίαμβοι επί θρίαμβων. Πώς ξετρελλάθηκε μαζί του όλη η 'Αγγλία. 5000 λίρες εισόδημα το χρόνο. Ο Φαρινέλλι στην 'Ισπανία. Οπου ο Φίλιππος Ε' τον κρατάει κοντά του 25 χρόνια!... Ένας γόνος τραγουδιστής. Καντάνι και Κρετσεντίνι. Η μυθιστορηματική ζωή του Καφαρέλλι, κλπ.

Οι Φαργκίσκος Μπερνάντι, ο μεγαλύτερος κοντράλτο του ΙΖ' αιώνα

κόνος κέντρον όλης της Γερμανίας. Σε ηλικία είκοσιδύο ετών συναγωνίστηκε στην Βολωνία με τον τότε θεωρούμενο ως «βασιλέα του άσματος» Μπερνάντι. Μολοντί η νεανική φωνή του Φαρινέλλι ήταν πολύ πιο λαμπρή από του αντίπαλου του, ωστόσο τον νίκησε ο Μπερνάντι χάρις στην εξαιρετική του τέχνη. Ύστερα απ' αυτό ο Φαρινέλλι έπηγε κ' έλαβε μαθήματα από τον Μπερνάντι κι έτσι έγινε πειστή άσυναγωνιστος. Η φωνή του «έπιανε» περισσότερο από τρεις οκτάδες, μπορούσε δε να τραγουδήσει σε φωνή σοπράνο, κοντράλτο και τενόρου! Ιδιαίτερα εντόπως έκανε η τέχνη με την οποία έλλαζε τη φωνή του κατά το διάστημα που τραγουδούσε μία άρια. Έτσι ο Φαρινέλλι έφτασε στον κολοφώνα της δόξης. Λέγεται ότι και οι ίδιοι οι μουσικοί της όρχήστρας, όταν έκαναν μαζί του δοκιμές, έμεναν σαν κεραυνόπληκτοι υπό τις αυτές άρχιζε να τραγουδά!

Όταν ο Φαρινέλλι έπηγε στο Λονδίνον και έπαιζε στην όπερα του 'Αλδούφου Χάις «Αρταξέρξης», έκανε όλους τους Λονδρέζους να ξετρελλάθουν μαζί του. Ένας 'Αγγλος κριτικός μάλιστα έγραψε σχετικά: «Πραγματικές ήταν γελοίο να βλέπω να είναι ένα δόκλινγκ έθνος σε μια τέτοια κατάσταση πανζουρλισμού!»

Το εισόδημα του Φαρινέλλι έφτανε εκείνη την εποχή σε 5.000 λίρες το χρόνο, δηλαδή ένα εκατομμύριο οκτα-

τη πειρά παρά με τη σύνθεσι μουσικής και με την κηπουρική. Πέθανε στα 1782 σε ηλικία 77 ετών.

Σε δεύτερη μοίρα μετά τον Φαρινέλλι έρχεται ο Γαστάνο Καντάνι (1725—1797), ο οποίος έδουμάζετο όχι μόνο για την ωραία φωνή του, αλλά και για την επίδλητική άρρενωπή του φυσιογνωμία, η οποία αποτέλούσε κάθε άλλο παρά χαρακτηριστικό της φυσιολογικής του καταστάσεως.

Η ωραία του αυτή εξωτερική εμφάνιση έκανε όλες τις γυναίκες να ξετρελλανόνται για τον Καντάνι, ο οποίος είχε τόσες ασίγηματικές περιπέτειες, όσες και μονομαχίες. Έχε φωνή κοντράλτο, η οποία φαινόταν ακόμη ωραιότερη σ'α παθητικά τραγουδία. Ο Καντάνι έγινε διάσμος στη Γερμανία, όταν έπαιζε στη Βιέννη το 1762 το ρόλο του 'Ορφέως στο όμωμο μελοδράμα του Γκλουκ. Ήταν εξαιρετικά κοσμικός και γλεντζές, όπως και ο κατά ένα αιώνα μεταγενέστερος του Γερώνιος Κρετσεντίνι (1766 1846), ο οποίος έχει αποκληθθ' ως τελευταίος μεγάλος αοιδός της 'Ιταλίας». Ήταν τόσο η φωνή του Κρετσεντίνι, ώστε, όταν στα 1805 ο Ναπολέων κατέλαβε τη Βιέννη, έπηγε επίτηδες στον μελοδράμα για να τον ακούσει να τραγουδά, τόσο δε έθουσιάζτηκε απ' αυτόν, ώστε τον έκαλεσε να τραγουδήσει στον Παρίσι διωνντάς του βασιλική αμοιβή. Έπίσης ο μέγας φιλόσοφος Σοπενχάουερ γράφει γι' αυτόν στο ημερολόγιό του: «Η υπερφυσικά ωραία φωνή του δεν μπορεί να παραβληθ' με καμμία γυναικεία φωνή. Δεν μπορεί να υπάρξει πιο γεμάτος και πιο ωραίος τόνος από τον δικό του, ο οποίος, παρ' όλη την κρουσάλλινη διαγύγιά του, μπορεί ν' αποκτήσει άφάνταστη δύναμη!...»

Ένας άλλος περίφημος αοιδός ήταν ο Σενεσίνο, ο οποίος θεωρείται ως ο μεγαλύτερος κοντράλτο της εποχής του (1680—1740). Το πραγματικό όνομά του ήταν Φαργκίσκος Μπερνάντι. Έπ' έννεα δλόκληρα χρόνια ένουσάζε με το τραγούδι του όλους όσους τον άκουγαν στο Λονδίνον. Το οποίο θεωρείτο τότε ως ο ναός της 'Ιταλικής όπερας.

Ο Σενεσίνο έχρημάτισε άρεκτον καιρό διδάσκαλος της μουσικής σ'α παιδιά της Αυτοκρατορίας της Αυστρίας Μαρίας Θηρεσίας. Και αυτός, όπως και ο Καντάνι, ήταν περίφημος για την άρρενωπή καλλονή του. Ή σταδιοδρομία του όμως δεν ήταν τόσο λαμπρή, όσο του ιπποτικού Φαρινέλλι, η οποία μόνο με τη ζωή ενός άλλου συγχρόνου του μπορεί να παραβληθ' του Γαστάνο Καφαρέλλι (1703—1782). Ο Καφαρέλλι ήταν ο μόνος σολός αντίπαλος του Φαρινέλλι και η ζωή του έπληξε εξ' ίσου μυθιστορηματική, όσο και εκείνου. Από παιδί εργατών ο Καφαρέλλι κατόρθωσε να γίνη ο δόξαζόμενος και πάμπλουτος δούξ του Σάντο-Ντουάτο. Ο Καφαρέλλι έδουμάζεσε με το τραγούδι του στην 'Ιταλία, στη Γερμανία και στο Λονδίνον. Είχε εξαιρετικά ωραία εμφάνιση και στην άρχη παρουσιάστηκε σε γυναικείους ρόλους. Την πρώτη φορά που ενεφανίσθη σε ανδρικό ρόλο στη σκηνή, το κοινόν τον σφύριζε. Ύστερα όμως θεριάμνευσε και στους ανδρικούς ρόλους και τράβηξε πολλά όδυσυγής από τα φλογερά αισθήματα που προκαλούσε στις κυρίες. Μία εύγενής κυρία, η οποία τον είχε αγαπήσει παρ' όσον, του είχε νοικιά-

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

—Τό ωραιότερο όνομα

Όταν, κατά το τέλος του Σεπτεμβρίου 1865 έξεπασε στο Παρίσι μία τρομακτική επιδημία χολέρας, η τότε Αυτοκράτειρα Ειγενία η οποία την εποχή εκείνη θροσκόταν στον κολολφώνα της δόξης της και της λαμπρότητός της, πήγαινε καθημερινώς και έπισκέπτετο με άξιοθαύμαστο θάρρος τα διάφορα Νοσοκομεία. Περιεφέρετο από κρεβάτι σε κρεβάτι σκορπίζοντας παντού την παρηγοριά, προσπαθώντας να έμψυχώσει τους άσθενείς και να τους εμπνεύσει θάρρος και ύπομονή. Μία μέρα, στο Νοσοκομείο Μπωζόν η Αυτοκράτειρα πλησίασε στο κρεβάτι ενός έτοιμοθανάτου και, πιάνοντας τον τή χέρια, του έλεγε λόγια παρηγορίας και συμπόνιας.

Ο έτοιμοθανάτος νομίζοντας ότι του μιλούσε κάποια από τις νοσοκόμες, συγκέντρωσε τις τελευταίες δυνάμεις του, για να της φιλήσει το χέρι. —Εύχαριστώ έδελφή, ψιθύρισε. Η νοσοκόμος, που συνόδευε την Αυτοκράτειρα, έσκαψε τότε και το έλεγε: —Κάνεις λάθος, παιδί μου, η Αυτοκράτειρά μας εινε εκείνη που...

...τέσσερους σωματοφύλακες για να τον προφυλάξ' από τη ζηλοτυπία του συζύγου της. Έπανελημμένως άκως όπερας.

Ο Σενεσίνο έχρημάτισε άρεκτον καιρό διδάσκαλος της μουσικής σ'α παιδιά της Αυτοκρατορίας της Αυστρίας Μαρίας Θηρεσίας. Και αυτός, όπως και ο Καντάνι, ήταν περίφημος για την άρρενωπή καλλονή του. Ή σταδιοδρομία του όμως δεν ήταν τόσο λαμπρή, όσο του ιπποτικού Φαρινέλλι, η οποία μόνο με τη ζωή ενός άλλου συγχρόνου του μπορεί να παραβληθ' του Γαστάνο Καφαρέλλι (1703—1782). Ο Καφαρέλλι ήταν ο μόνος σολός αντίπαλος του Φαρινέλλι και η ζωή του έπληξε εξ' ίσου μυθιστορηματική, όσο και εκείνου. Από παιδί εργατών ο Καφαρέλλι κατόρθωσε να γίνη ο δόξαζόμενος και πάμπλουτος δούξ του Σάντο-Ντουάτο. Ο Καφαρέλλι έδουμάζεσε με το τραγούδι του στην 'Ιταλία, στη Γερμανία και στο Λονδίνον. Είχε εξαιρετικά ωραία εμφάνιση και στην άρχη παρουσιάστηκε σε γυναικείους ρόλους. Την πρώτη φορά που ενεφανίσθη σε ανδρικό ρόλο στη σκηνή, το κοινόν τον σφύριζε. Ύστερα όμως θεριάμνευσε και στους ανδρικούς ρόλους και τράβηξε πολλά όδυσυγής από τα φλογερά αισθήματα που προκαλούσε στις κυρίες. Μία εύγενής κυρία, η οποία τον είχε αγαπήσει παρ' όσον, του είχε νοικιά-

...τέσσερους σωματοφύλακες για να τον προφυλάξ' από τη ζηλοτυπία του συζύγου της. Έπανελημμένως άκως όπερας.

σου μιλεί. —Αφήστε τον, άδελφή, έλεγε η Ειγενία. Δεν μπορούσε να μου δώσει καλύτερο όνομα! —Κολακεία και ειλικρίνεια. Κάποιος Σουλτάνος της 'Ανατολής θέλησε μία φορά να διαλέξη έναν ειλικρινή, αλλά και έπιδέξιο συγχρόνω σύμβουλο. Για να το επιτύχη αυτό, κατέφυγε σε ένα πονηρό πείραμα. Έκάλεσε μία μέρα στο παλάτι του τούς πέντε ανθρώπους που έφημιζον ότι ήταν οι έξυπνότεροι του βασιλείου του. Στα δάκτυλα του άριστερου χεριού του λαμποκοπούσαν πέντε πελώρια διαμάντια. Έλεγε λοιπόν και στους πέντε: —Σας έκαλεσα εδώ όλους σας με την έλπίδα ότι θα μου π'ητε την αλήθεια. Βλέπετε αυτά τα διαμάντια διαμάντια. Θα έινε ή άμοιβή της ειλικρινείας σας. Π'ητε τί σκέπτεσθε για μένα και για την διοικήσ' μου;

Οι τέσσερες από τούς άνδρωπους αυτούς, θαμπαμένοι από την λάμψη των διαμαντιών άρχισαν ο ένας μετά τον άλλον να εκθειάζουν τον Σουλτάνο και να του λέν ένα σωρό κολακευτικά λόγια με την έλπίδα να λάβουν τα πολύτιμα πετρώδια. Άρχισαν λοιπόν να συναγωνίζονται πούς θα π'η τα περισσότερα έπαινετικά λόγια και πούς θα εξυμνήση καλύτερα τις άρετες και τα προσόντα του Σουλτάνου. Ο Σουλτάνος έβγαλε τότε τα τέσσερα δαχτυλίδια από τα χέρια του και τα έμοίρασε. Ύστερα στράφηκε προς τον πέμπτο και τον ρώτησε: —Και σ'ν γιατί σιωπ'ας; Πες μου και σ'ν τί ιδέα έχεις για την δύναμή μου και την δόξα μου. —Σκέπτομαι, απάντησε αυτός, ότι ή δύναμή σου εινε ένα ενέχυρο πού σου έμπιστεύθηκε ο Θεός για να κάνη εύτυχισμένο τον λαό σου και για την όποια θα σου ζητήση μία ήμερα λόγο. Σκέπτομαι ότι ή δόξα σου εινε ψεύτικη και παροδία, αν την ζητάς στην πολιτεία και στις κατ'ήσεις και όχι στην αίσθησή έκτελεσι των καθόντων σου.

Σ' αυτά απάντησε ο Σουλτάνος: —Δεν σου προσέφεω το πέμπτο δαχτυλίδι άλλωσα ψεύτικα διαμάντια. Σας έπληρωσα με το ίδιο νόμισμα, δεν πρέπει να έχετε κανένα παράπονο.

—Ναι, βέβαια, απήντησε ο Σουλτάνος. Νομίζετε μήπως ότι δεν τό ήξερα αυτό; Μου είπατε ψεύτικες κολακείες κι' εγώ σ'ας έδωσα ψεύτικα διαμάντια. Σας έπληρωσα με το ίδιο νόμισμα, δεν πρέπει να έχετε κανένα παράπονο.

Την άλλη μέρα έπ'ηγαν στο παλάτι οι άλλοι τέσσερες με πρόσωπα κατεβαμένα και παραπονέθηκαν στον Σουλτάνο ότι ο χρυσός πού του είχε πούλησει αυτά τα διαμάντια θα τον είχε άσφαλώς γελήσει, γιατί τα πετρώδια ήταν όλα ψεύτικα.

—Ναι, βέβαια, απήντησε ο Σουλτάνος. Νομίζετε μήπως ότι δεν τό ήξερα αυτό; Μου είπατε ψεύτικες κολακείες κι' εγώ σ'ας έδωσα ψεύτικα διαμάντια. Σας έπληρωσα με το ίδιο νόμισμα, δεν πρέπει να έχετε κανένα παράπονο.

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Η ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑ

ΤΟ ΣΤΟΜΑΤΑΚΙ ΤΗΣ!

Ο ζωγράφος Παύλος Μεγαρχάκι ανέλαβε κάποτε να κάνει το πορτραίτο μιας κυρίας πού ήταν φημισμένη για το μικρό στόμα πού είχε. Ο ζωγράφος έγνωριζε την αδυναμία πού έτρεφε ή κυρία αυτή για το μικρό της στόμα και της το έξωγράφησε ακόμη μικρότερο από ότι ήταν.

Έπειτα από μερικές μέρες ο άνδρας της κυρίας έπ'ηγε στο άτελιέ του Μεγαρχάκι και έζηήτησε να ιδ'η το πορτραίτο της γυναίκας του.

—Πώς σας φαίνεται; τον έρώτησε ο ζωγράφος. Αφού τον άφφρησε να το περιεργασθ' άσκετή ώρα.

—Καλό εινε... αποκρίθηκε ο κύριος. Μά σ'α μεγαλούτσικο μου φαίνεται το στόμα.

—Μεγαλούτσικο... έκανε ο ζωγράφος. Το έξωγράψα πού μικρό απ' ότι πράγματι εινε. Αυτό όμως δεν έχει σημασία, αν θέλετε... το σβήνω δόποτελα!

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΤΗΣ ΓΚΥΛΟΤΙΝΑΣ

Ο γιατρός Γκυγιότ'εν είχε την άτυχία να γίνη διάσημος γιατί έπέδειξε επί της Γαλλικής Έπαναστάσεως την ανάγκη χρησιμοποίησης της γκυλοτινας δια τούς αποκεφαλισμούς, υποβάλον στην Έθνοσυνέλευσι και σχετικό σχέδιο για την κατασκευή της. Έτσι ή αίμοσταγής λαμητόμος πήρε το όνομα του δόκτορος Γκυγιότ'εν, πράγμα πού έκανε τον εφευρέτη της να μετανιώσ'η πικρά για την εφεύρεσή του. Φαίνεται λοιπόν ότι ή γκυλοτίνα δεν εινε εφεύρεσι του Γκυγιότ'εν, γιατί ανεκαλύφθη τελευταίως στην 'Αγγλία ένα μηχανήμα, έντελως όμοιο με την γκυλοτίνα, το όποιο χρησιμοποιούσαν εκεί, για τις καταπονήσεις, δύο δλόκληρους αιώνες προ της Γαλλικής Έπαναστάσεως. Εινε λοιπόν καλός να άποκατασταθ' ή μνήμη καλός να άποκατασταθ' ή μνήμη του αγαθού γιατρού Γκυγιότ'εν, από το στίγμα πού της προσήπτε ή απάνθρωπος αυτή εφεύρεσις.

...τέσσερους σωματοφύλακες για να τον προφυλάξ' από τη ζηλοτυπία του συζύγου της. Έπανελημμένως άκως όπερας.

Ο Σενεσίνο έχρημάτισε άρεκτον καιρό διδάσκαλος της μουσικής σ'α παιδιά της Αυτοκρατορίας της Αυστρίας Μαρίας Θηρεσίας. Και αυτός, όπως και ο Καντάνι, ήταν περίφημος για την άρρενωπή καλλονή του. Ή σταδιοδρομία του όμως δεν ήταν τόσο λαμπρή, όσο του ιπποτικού Φαρινέλλι, η οποία μόνο με τη ζωή ενός άλλου συγχρόνου του μπορεί να παραβληθ' του Γαστάνο Καφαρέλλι (1703—1782). Ο Καφαρέλλι ήταν ο μόνος σολός αντίπαλος του Φαρινέλλι και η ζωή του έπληξε εξ' ίσου μυθιστορηματική, όσο και εκείνου. Από παιδί εργατών ο Καφαρέλλι κατόρθωσε να γίνη ο δόξαζόμενος και πάμπλουτος δούξ του Σάντο-Ντουάτο. Ο Καφαρέλλι έδουμάζεσε με το τραγούδι του στην 'Ιταλία, στη Γερμανία και στο Λονδίνον. Είχε εξαιρετικά ωραία εμφάνιση και στην άρχη παρουσιάστηκε σε γυναικείους ρόλους. Την πρώτη φορά που ενεφανίσθη σε ανδρικό ρόλο στη σκηνή, το κοινόν τον σφύριζε. Ύστερα όμως θεριάμνευσε και στους ανδρικούς ρόλους και τράβηξε πολλά όδυσυγής από τα φλογερά αισθήματα που προκαλούσε στις κυρίες. Μία εύγενής κυρία, η οποία τον είχε αγαπήσει παρ' όσον, του είχε νοικιά-

...τέσσερους σωματοφύλακες για να τον προφυλάξ' από τη ζηλοτυπία του συζύγου της. Έπανελημμένως άκως όπερας.

Ο Σενεσίνο έχρημάτισε άρεκτον καιρό διδάσκαλος της μουσικής σ'α παιδιά της Αυτοκρατορίας της Αυστρίας Μαρίας Θηρεσίας. Και αυτός, όπως και ο Καντάνι, ήταν περίφημος για την άρρενωπή καλλονή του. Ή σταδιοδρομία του όμως δεν ήταν τόσο λαμπρή, όσο του ιπποτικού Φαρινέλλι, η οποία μόνο με τη ζωή ενός άλλου συγχρόνου του μπορεί να παραβληθ' του Γαστάνο Καφαρέλλι (1703—1782). Ο Καφαρέλλι ήταν ο μόνος σολός αντίπαλος του Φαρινέλλι και η ζωή του έπληξε εξ' ίσου μυθιστορηματική, όσο και εκείνου. Από παιδί εργατών ο Καφαρέλλι κατόρθωσε να γίνη ο δόξαζόμενος και πάμπλουτος δούξ του Σάντο-Ντουάτο. Ο Καφαρέλλι έδουμάζεσε με το τραγούδι του στην 'Ιταλία, στη Γερμανία και στο Λονδίνον. Είχε εξαιρετικά ωραία εμφάνιση και στην άρχη παρουσιάστηκε σε γυναικείους ρόλους. Την πρώτη φορά που ενεφανίσθη σε ανδρικό ρόλο στη σκηνή, το κοινόν τον σφύριζε. Ύστερα όμως θεριάμνευσε και στους ανδρικούς ρόλους και τράβηξε πολλά όδυσυγής από τα φλογερά αισθήματα που προκαλούσε στις κυρίες. Μία εύγενής κυρία, η οποία τον είχε αγαπήσει παρ' όσον, του είχε νοικιά-

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΑΚΟΥΡΓΟΙ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΤΑ ΕΒΑΛΕ Μ' ΕΝΑ ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ

Ο τρομερός ληστής των 'Ηνωμένων Πολιτειών. Ο «εφτάφυχτος και άπιαστος Ζαβόρσκι». Πώς απέδρασε από τις φυλones μ' ένα σύνταγμα του την παραμένη της θανατικής του εκτέλεσης. Η συμπλοκή μέσα στο μπάρ. Μία έρημική μάχη. Ένας άνδρας έναντι 205 αστυφυλάκων και 500 πολιτών. Περίεργα, έλπεπερίεργα, χειρουργικές και άσφυξίες. Η πολυετής του σπιτιού στο όποιο είχε καταφύγει ο Ζαβόρσκι. Η απεγνωσμένη του άμυνα. Δύο μήνες στο νοσοκομείο μεταξύ ζωής και θανάτου. Η τελευταία απόπειρα, κλπ. κλπ.

δίκη του στο Κακούργοδικείο της Πιτσμπουργκ, το οποίο, χωρίς πολλές διαδικασίες, τον καταδικάσει εις τον θάνατο. Αποφύλακός ο Ζαβόρσκι, όταν άκουσε την καταδίκη του, έσπασε σ' ένα σαρκαστικό γέλιο και κυνικάτα έφώναξε στους ένορκους και τους δικαστές:

— Ένωσια σας! Έγώ δεν θά πεθάνω στην ηλεκτρική καρέκλα. Θα φύγω μες απ' τη φυλακή, έστω και την τελευταία στιγμή. Όταν μάθετε έμεις ότι δραπέτευσα, πρέπει να φροντίσετε να ακάψετε μόνοι σας τους τάφους σας, γιατί θα σας σκοτώσω όλους σ' ένα σκοτάδι! Ο Ζαβόρσκι δεν θά πεθάνει στην ηλεκτρική καρέκλα. Θα σκοτωθώ όλοφθοος, πολεμώντας με το δούλο περιστροφής στα χέρια του.

Και πράγματι ο Ζαβόρσκι κράτησε το λόγο του. Έντωμεταξύ η διεύθυνσις της φυλακής της Πιτσμπουργκ έ-

νός και τότε στο κελλί του άλλ. υπό την επίβλεψη, έννοείται, ισχυρού αποπάσματος φυλάκων, οι οποίοι έμωσαν δεν κατοχώριαν να καταλάβουν ούτε λέξη απ' τη συνθηματική γλώσσα, στην όποια συνωμιλούσαν οι δύο εγκληματίες. Ο Βάσμπιντερ είχε καταδικασθί εις θάνατον, έπειδή είχε σκοτώσει κάποιον πολίτη για να το πάρη... μισό δολλάριο. Επρόκειτο δι να θανατωθί την ίδια μέρα με τον Ζαβόρσκι.

Ωστόσο, την παραμονή της εκτέλεσής τους οι δύο ληστές ήσαν χαρούμενοι και άταραχοι και έγελούσαν τους φυλάκους, λέγοντάς τους ειρωνικά ότι γρήγορα θα τους άφιναν ύγια. Οι φυλάκες δεν έδιναν σημασία στα λόγια τους, αλλά οι δύο ληστές ήσαν τί έλεγαν.

Τό βράδυ της 19ης Αύγουστου ο Ζαβόρσκι και ο Βάσμπιντερ είχαν ά-

αφού του πήρε τα δύο περιστροφά, περιμένα.

— Είμαι έτοιμος! φώναξε από μέσα ο συνένόργός του έπειτα από δύο λεπτά. Τόν έκαγόμισα...

— Πολύ καλά, περίμενε! Δεν έπρεπε να μιλώ. Στο διάστημα αυτό δύο από τα μέλη της συμμορίας του Ζαβόρσκι είχαν κατορθώσει, άγνωστον πώς, να μπουν μες στη φυλακή και να φθάσουν ως το γραφείο της. Εκεί, με τα περιστροφά στο χέρι, έδωσαν κι' έριξαν τους δύο γκαρμπατίες και τον αρχιδεσμοφύλακα, του πήραν τα κλειδιά και κατόπιν έτρεξαν κι' άνοιξαν τα κελλιά του Ζαβόρσκι και του Βάσμπιντερ. Γρήγορα γρήγορα οι τέσσερες ληστές ξαναγύρισαν στο γραφείο, όπου οι δύο φυλακισμένοι πέταξαν τις στολές τους και φόρεσαν δύο καμψές φορεσιές που είχαν φέρει απ' έξω οι έλευθερωταί τους. Τότε πεία, όπλισμένοι σ' άσταχοί, με τα περιστροφά στο χέρι, διευτύθηκαν προς την έξοδο της φυλακής. Εκεί, με την άπειλή των περιστροφών τους, κράτησαν σ' άκίνησι τους φρουρούς, άνοιξαν την πόρτα με τα κλειδιά του αρχιδεσμοφύλακα, βγήκαν έξω κι' έμπήκαν σ' ένα μεγάλο αυτοκίνητο, που τους περίμενε μερικά βήματα πιο πέρα και το όποιο ξεκίνησε άμέσως με λίγηνώδη ταχύτητα.

Έτσι ο Ζαβόρσκι εκράτησε το λόγο του κι' έδραπέτευσε την παραμονή της θανατικής του εκτέλεσης. Απ' την ημέρα εκείνη έγινε άφαντος. Όλες η έρευνες της Αμερικανικής αστυνομίας για να τον ανακαλύψι, έπήγαν χαμένες. Κάθε τόσο γινόταν κι' από μία ληστεία Τραπέζης απ' τον Ζαβόρσκι και τη συμμορία του, αλλά όταν έφθανε επί τόπου η αστυνομία, ο ασύλληπτος κι' εφτάφυχτος ληστής βρισκόταν πια πολύ μακριά. Τόν περσιμένο Σεπτέμβριο ένα άπόγευμα ο Ζαβόρσκι μπήκε να πιή να αναψυκτικό σε κάποιο κεντρικό μπάρ της πόλεως Κλέβελαντ, της πολιτείας 'Οχιο. Ήταν όλομόναχος. Σε λίγο έμπήκε στο ίδιο μπάρ και κάποιος υπάλληλος μεγάλου παντοπωλείου, ο όποιος — τί συμπνοήσι! — έφυγε να ονομάζεται Τζων Τζαβόρσκι. Ο Τζαβόρσκι αυτός κήθησε σ' ένα τραπέζι και παρήγγειλε ένα πιστό. Όταν τα μάτια του έπεσαν στον Ζαβόρσκι, τού φάνηκε πως κάποιος είχε ξαναβί τη φωτογραφία του. Άνασκάλεψε τη μνήμη του και στο τέλος θυμήθηκε ότι αλλού ήταν πού, μαζί με μερικούς άλλους συντρόφους του, είχε ληστεύσει πού μνηών το κατήχημα του προϊσταμένου του.

— Αυτός είναι ο περίφημος Ζαβόρσκι, ψιθύρισε.

Και χωρίς να χάση ούτε στιγμή, ήπιε γρήγορα-γρήγορα το πιστό του, βγήκε έξω, βήκε δύο αστυφυλάκες και τους άνεκώτισε την άνακαλή του. Οι αστυφυλάκες άμέσως προχώρησαν ως το μπάρ, έβλεπαν έξω απ' την τζαμιά πόρτα του και άρχισαν από εκεί να περιεργάζονται με προσ-

αφού του πήρε τα δύο περιστροφά, περιμένα.

— Είμαι έτοιμος! φώναξε από μέσα ο συνένόργός του έπειτα από δύο λεπτά. Τόν έκαγόμισα...

— Πολύ καλά, περίμενε! Δεν έπρεπε να μιλώ. Στο διάστημα αυτό δύο από τα μέλη της συμμορίας του Ζαβόρσκι είχαν κατορθώσει, άγνωστον πώς, να μπουν μες στη φυλακή και να φθάσουν ως το γραφείο της. Εκεί, με τα περιστροφά στο χέρι, έδωσαν κι' έριξαν τους δύο γκαρμπατίες και τον αρχιδεσμοφύλακα, του πήραν τα κλειδιά και κατόπιν έτρεξαν κι' άνοιξαν τα κελλιά του Ζαβόρσκι και του Βάσμπιντερ. Γρήγορα γρήγορα οι τέσσερες ληστές ξαναγύρισαν στο γραφείο, όπου οι δύο φυλακισμένοι πέταξαν τις στολές τους και φόρεσαν δύο καμψές φορεσιές που είχαν φέρει απ' έξω οι έλευθερωταί τους. Τότε πεία, όπλισμένοι σ' άσταχοί, με τα περιστροφά στο χέρι, διευτύθηκαν προς την έξοδο της φυλακής. Εκεί, με την άπειλή των περιστροφών τους, κράτησαν σ' άκίνησι τους φρουρούς, άνοιξαν την πόρτα με τα κλειδιά του αρχιδεσμοφύλακα, βγήκαν έξω κι' έμπήκαν σ' ένα μεγάλο αυτοκίνητο, που τους περίμενε μερικά βήματα πιο πέρα και το όποιο ξεκίνησε άμέσως με λίγηνώδη ταχύτητα.

Έτσι ο Ζαβόρσκι εκράτησε το λόγο του κι' έδραπέτευσε την παραμονή της θανατικής του εκτέλεσης. Απ' την ημέρα εκείνη έγινε άφαντος. Όλες η έρευνες της Αμερικανικής αστυνομίας για να τον ανακαλύψι, έπήγαν χαμένες. Κάθε τόσο γινόταν κι' από μία ληστεία Τραπέζης απ' τον Ζαβόρσκι και τη συμμορία του, αλλά όταν έφθανε επί τόπου η αστυνομία, ο ασύλληπτος κι' εφτάφυχτος ληστής βρισκόταν πια πολύ μακριά. Τόν περσιμένο Σεπτέμβριο ένα άπόγευμα ο Ζαβόρσκι μπήκε να πιή να αναψυκτικό σε κάποιο κεντρικό μπάρ της πόλεως Κλέβελαντ, της πολιτείας 'Οχιο. Ήταν όλομόναχος. Σε λίγο έμπήκε στο ίδιο μπάρ και κάποιος υπάλληλος μεγάλου παντοπωλείου, ο όποιος — τί συμπνοήσι! — έφυγε να ονομάζεται Τζων Τζαβόρσκι. Ο Τζαβόρσκι αυτός κήθησε σ' ένα τραπέζι και παρήγγειλε ένα πιστό. Όταν τα μάτια του έπεσαν στον Ζαβόρσκι, τού φάνηκε πως κάποιος είχε ξαναβί τη φωτογραφία του. Άνασκάλεψε τη μνήμη του και στο τέλος θυμήθηκε ότι αλλού ήταν πού, μαζί με μερικούς άλλους συντρόφους του, είχε ληστεύσει πού μνηών το κατήχημα του προϊσταμένου του.

— Αυτός είναι ο περίφημος Ζαβόρσκι, ψιθύρισε.

Και χωρίς να χάση ούτε στιγμή, ήπιε γρήγορα-γρήγορα το πιστό του, βγήκε έξω, βήκε δύο αστυφυλάκες και τους άνεκώτισε την άνακαλή του. Οι αστυφυλάκες άμέσως προχώρησαν ως το μπάρ, έβλεπαν έξω απ' την τζαμιά πόρτα του και άρχισαν από εκεί να περιεργάζονται με προσ-

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟΤΥΠΟ

ΤΑ ΚΑΚΑ ΤΩΝ ΣΩΣΙΩΝ

Το να έχη κανείς έναν σωσία, δηλαδή έναν άνθρωπο που να του μοιάζει στο πρόσωπο και στην σωματική διάπλασι, σ' αν δίδυμος αδελφός, είναι μερικές φορές πολύ δυσάρεστο γεγονός όταν μάλιστα ο πρώτος αναγκάζεται να πληρώνη τις άμαρτίες του δευτέρου.

Κάτι τέτοιο συνέβη σ' έναν δυστυχή έμποροπάλληλο της πόλεως Γκρίνσπιτ της Αγγλίας, ο όποιος είχε έναν σωσία στο μάτι Ούιλλιαμ 'Ογκντεν, ταμία τραπέζης. Μία μέρα που ο άτυχής έμποροπάλληλος, ο όποιος τελευταίος είχε μείνει χωρίς δουλειά, καθόταν με μερικούς φίλους του μέσα σ' ένα μπαρ, είδε δύο αστυφυλάκες να τον συλλαμβάνουν και να τον πηγαίνουν στο τμήμα όπου τού άνηγειλαν πως ήταν ο Ούιλλιαμ 'Ογκντεν, που κατεχτείτο έπειδή είχε καταχρασθί ένα σεβαστό ποσόν της τραπέζης στην όποια εργαζόταν. Ο δυστυχής έμποροπάλληλος είδε κι' έπαθε να αποδείξει την πραγματική ταυτότητα του και να βγή απ' την φυλακή.

Μόλις άπεφυλακίσθη, για να γλυτώσει απ' τις άμαρτίες του σωσίου του, έφυγε απ' την πόλιν, πάσαμά του και με μια επιτήδεια κίνησιν άρπαξε το περιστροφά του αστυνομικού. Ήταν όμως ακόμη παραπολιτώνος και ο γραμματέας με τ βοήθεια των δύο αστυφυλάκων που έμεναν διαρκώς στο δωμάτιο του άρρώστου, κατοχώρισε άσχετα να τού άναπαρή το περιστροφά.

Τότε ο ληστής έφερε το κεφάλι του στο μαζιλίκι ψιθύρίζοντας: — Άς μπορούσα να σκοτώσω ακόμη έστω και έναν από σας κι' ύστερα άς πεθάνω.

Έπειτα από λίγον καιρό η κατάσταση του έελυθιν άκέραιη. Τότε όμως γεννήθηκε ένα ζήτημα. Έπρεπε ο Ζαβόρσκι να σταλή στην πολιτεία της Πενσυλβανίας, όπου υπάχει μια καταδικαστική εις θάνατον άπόφασις έναντιόν του για ν' ανεύθι στο ήλεκτρικό έδωλο. Ή να δικάσθι στο Κλέβελαντ για τους φόνους που έκανε εκεί την ημέρα της τρομερής αυτής συμπλοκής και για τους όποιους έπίσης θα καταδικάζονταν εις θάνατον. Η συζήτηση μεταξύ των Κυβερνήσεων των δύο πολιτειών εκράτησε τρεις μήνες και στο τέλος άπερασίσθη να σταλή στην Πενσυλβανία για να θανατωθί εκεί, χωρίς να δικασθί για τα άλλα του εγκλήματα. Και πραγματικά προόλγουν έβδομάδων μετεφερέ τις φυλάκες της Πιτσμπουργκ, όπου τον άναμεινι το ήλεκτρικό έδωλο.

Τις είδε όμως! Δεν είναι διόλου πύθανο να κατορθώσθι πάλι να δραπέτυσθι, έστω και την παραμονή της θανατικής του εκτέλεσης.

απ' το Γκρίνσπιτ και πήγε να ζητήσει δουλειά στην πόλι Λάιτσεστερ. Αλλά μόλις έπάτησε το πόδι του εκεί τόν συνέλαβε η αστυνομία με την κατηγορία ότι πρό μιάς έβδομάδος βρισκόταν στο Γκρίνσπιτ άχι στο Λάιτσεστερ και άφείθηκε έλεύθερος. Για καλό και για κακό έφυγε κι' απ' το Λάιτσεστερ και πήγε στο Τόνκαστερ της κομητείας της Υόρκης αλλά και εκεί, μόλις βγήκε απ' το τρένο, συνελήφθη με την κατηγορία άλλης μεγαλής κλοπής και είδε κι' έπαθε για ν' αποδείξει ότι ο καταζητούμενος δεν είν' αυτός αλλά ο σωσίας του.

Ο δυστυχής δεν ήξερε τι να κάνει. Πήγε στην πόλι Νέτμπρι κι' εκεί τόν συνέλαβαν για κάποια άλλη κατηγορία του σωσίου του και όταν άφείθη έλεύθερος πήγε στο Μπώρτον - ον - Τρένι όπου έπίσης τόν περιέμεναν τα αστυνομικά κρατητήρια για λογαριασμό του σωσίου του.

Έτσι ο δυστυχής έμποροπάλληλος, ο όποιος δεν είχε κατορθώσει να βολί έρρασία έπειτα απ' όλα αυτά, έκανε διά των έμμεσίων έκ-

αίτησι παρακαλώντας να βρεθί ένας χειρουργός να τού παραμορφώσθι το πρόσωπο για να μη μοιάζι με τόν σωσία του.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Στο ομαγμένο παρακλήσι της Άνοιξης το θείο κοντόλι. Είκοτες έχει ζωογραφίσει. Με τ' άγορεύουδα τ' Απρίλη.

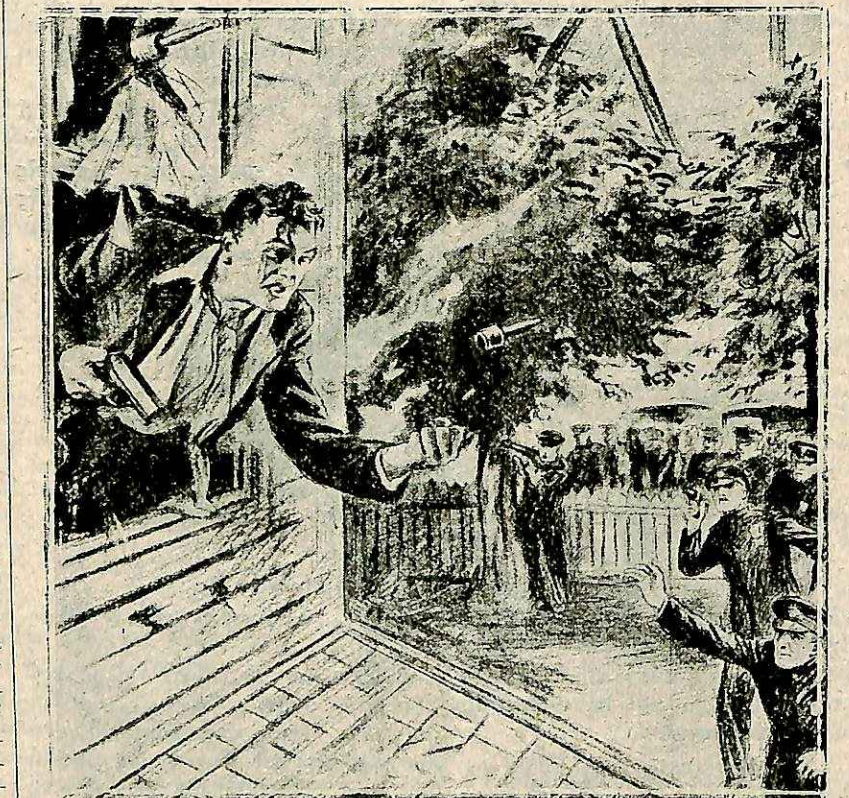
Ο ήλιος, γέροντας στη δύση, Μπαρσά στ' έρου την Πύλη. Μπαίνει δειλά να προσκυνήσθι. Κι' ανάφτει υπέροχον καντόλι.

Σκορπάει γλυκιά μουσοβολιά. Άδην στον τοίχο ριζωμένη. — Θυμιάει που καίει η Πίστις —

Και μιά χελιδονοφωλιά. Ψηλά στο Νόθημα χτισμένη. Ψάλλει το «Δόξα έν υψίστοις».

Γ. Δροσίνης

Τα προηγούμενα φύλλα της «Οικογενείας» τιμώνται προς 3 δραχμ. έκαστον.

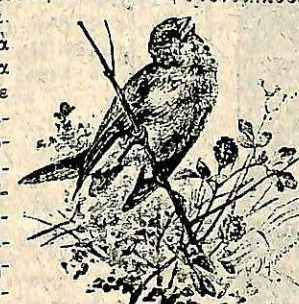
— Έλάτε λουσόν!... Άνεβήτε άπάνω αν τολμάτε!...

λαβε όλα τα μέτρα της για να έμπούσθι κάλε άπόπειρα δραπέτεύσεως του ληστού. Τόν έλεισαν σ' ένα από τα κελλιά τα λεγόμενα κελλιά του θανάτου, στα όποια φυλακίζουν εκείνους που είνε καταδικασμένοι εις θάνατον. Εκεί έμεινε ο Ζαβόρσκι είκοσι όλόκληρους μήνες ώσπου να φθάσθι η ημέρα της θανατικής του εκτέλεσεως, η όποια είχε όρισθί για τις 20 Αύγουστου 1927. Στο διπλανό του κελλί έμεινε κάποιος άλλος ληστής, όνόματι Βάσμπιντερ, φίλος και παλιός συνεργάτης του Ζαβόρσκι, ο όποιος ήταν επίσης καταδικασμένος εις θάνατον. Οι δύο μελλοθάνατοι ληστές συνήντησαν συχνά τότε στο κελλί του

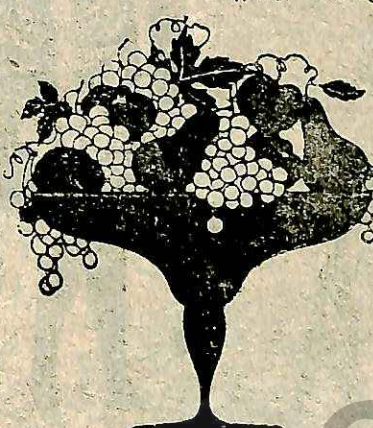
διάκοπη συνομιλία ανάμεσα απ' τόν τοίχο των κελλιών τους, μιλώντας στη συνθηματική τους γλώσσα. Στο κελλί του καθενός τους βρισκόταν κι' από ένας δεσμοφύλας όπλισμένος. Κάποια στιγμή άκούσθηκε μια άνετήχη έλαφροά βοή, στο γραφείο της φυλακής.

— Βάσμπιντερ, φώναξε ο Ζαβόρσκι μόλις την άκουσε. Τό νού σου. Ήθελε ή ώρα. Έέκανε γρήγορα το φυλάκι του και πάρε του το όπλι. Τό ίδιο κάνω κι' εγώ.

Και πραγματικά, με μία ξαφνική άσπρη κίνησι ο Ζαβόρσκι άουρσε έναντιόν του φυλάκα, τόν άρρώπισε, τόν φίλωσε και τόν έδωσε. Έπειτα,

ΑΤΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν
τιμὴν παλαιὰ βιβλία καὶ δολικλη-
ροὶ βιβλιοθήκαι. Οἱ διαθέτοντες
τοιαῦτα παρακαλοῦνται νὰ μὴ
ἀποστείλουν κατάλογον τῶν πρὸς
τὴν βιβλίον δδλ. Λόγ. 7

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΑΤΖΟΛΙΝΑ

του CHARLES FOLEY

Ένα παλιό έτοιμόεργο-πο-πύργο της 'Ιστρίας που τον σκέπαζαν ο κισσός και τα πανύψηλα δέντρα τριγύρω, ζούσανε τίμια, φτωχικά και με μεγάλη αξιοπρέπεια μια γοργή ευγενής κυρία, η Τερέζα Ποδλτσι, και η κόρη της, η 'Ατζολίνα.

Μια μέρα έλαβαν ένα γράμμα από τον Ούγο ντελλά Νόμπια, αδελφό τους, διοικητή της Πόλας. 'Ο Ούγος αυτός, γνωρίζοντας με πόση φροντίδα είχε μεγαλώσει η γοργή την κόρη της και θέλοντας να πάρει γυναίκα μια τίμια και σεμνή νέα — άδελφο αν θα ήτανε σωστό — του έλεγε στο γράμμα του ότι θα ήθελε πολύ να παντρευτεί την 'Ατζολίνα. Δεν μπορούσε να φύγει από την Πόλα — εξηγούσε στην επιστολή του — και να πάει να τις επισκεφθεί, επειδή είχαν εμφανισθεί πολλά Τούρκοι καραβιά απ' έξω από την επαρχία του και η παρουσία του εκεί ήταν απαραίτητος. Μά οι δρόμοι της Βενετίας ήταν ασφαλείς και ο Ούγος παρακαλούσε την 'Ατζολίνα να πάει να τον βοηθήσει. Και αν η μητέρα της δεν μπορούσε να τη συνοδεύσει, καλά θα έκανε να έπαιρνε συνοδό μαζί της καμιά νέα της εμπιστοσύνης της.

Έκείνος θα της περίμενε στο Ροβίνιο, για να τις υποδεχθεί. 'Έδινε όμως στην Τερέζα Ποδλτσι την υπόσχεση πως όταν θα έφταναν οι Ποδλτσι κι όταν θα έκανε τους γάμους του με την 'Ατζολίνα, θα πήγαιναν μαζί να έδωσαν τη σεβαστή δέσποινα στον πύργο της 'Ιστρίας.

Το γράμμα αυτό έριξε σε μεγάλη λύπη και ανησυχία την 'Ατζολίνα, που δεν ήξερε καθόλου ποιος ήτανε και πώς ήτανε ο πλοῦσιος αυτός συγγενής. Μά η μητέρα της χάρισε πολύ, επειδή είχε γνωρίσει τον Ούγο ντελλά Νόμπια μικρό παιδί και τον αγαπούσε από τότε για τον καλό χαρακτήρα του.

Άρχισε λοιπόν, καταχαρούμενη, να ετοιμάζει τις αποσκευές της κόρης της. 'Υστερα συλλογίστηκε πως έπρεπε να της βοηθήσει να συνηθίσει να ταξιδεύει, επειδή εκείνη ήτανε γοργή και δεν θα μπορούσε να αποβληθεί στους κόπους της μακράς αυτής οδοιπορίας.

Μονάχα ένα κορίτσι όμως δέχθηκε να συνοδεύσει την 'Ατζολίνα. Τό κορίτσι αυτό ήταν η Καρίνα, μια δεσποική και όμορφη κοπέλλα, με πρόπουλο όμως τόσο ελεύθερο, ώστε η Τερέζα σκέφτηκε στην αρχή να συνοδεύσει αυτή την κόρη της, παρά να την εμπιστευθεί σε χέρια αυτής της τυχοδιώκτριας. Μά η 'Ατζολίνα, καταλαβαίνοντας ότι το κοπιαστικό αυτό ταξίδι θα εξαντλούσε τη γοργή μητέρα της, τα κατάφερε να την πείσει πως η Καρίνα ήτανε πολύ τίμια και σοβαρή κοπέλλα και ότι αυτό το ασύστολο θάρρος της θα της χρησίμευε ως αμυντικό μέσον, αν, ό μί γένοιτο, συνέβαινε τίποτα στο ταξίδι.

Η μητέρα της έτσι επέτρεψε.

Κι ένα πρωί η 'Ατζολίνα, αφού φόρεσε την άσπρη μεταξωτή ρούπα της — που τη φορούσε μονάχα στις μεγάλες γιορτές — και φίλησε με

στοργή τη μητέρα της, ξεκίνησε για να πάει να βοηθήσει τον μικρό αδελφό της, ακολουθούμενη από την Καρίνα, που κουβαλούσε τις λιγοστές αποσκευές της.

Την πρώτη μέρα του ταξιδιού η Καρίνα φάνηκε τόσο γλυκιά και ήρεμη και περιποιητική, ώστε η 'Ατζολίνα της χάρισε όλη την αγάπη και την εμπιστοσύνη της και της διηγώθηκε ό,τι ήξερε σχετικά με το μυστήριο της.

Όταν βράδυνασε, πήγαν να κοιμηθούν σ' ένα χάνι. Μά όταν ξύπνησε το πρωί η 'Ατζολίνα, είδε με μεγάλη της άπορία το σούγα της Καρίνας στη θέση των δικών της. 'Αφού φώναξε κάποιον την υπηρέτριά της, χωρίς να λάβει καμιά απάντηση, απελπίστηκε και αναγκάστηκε να φορέσει τα ρούχα της Καρίνας για να πάει να τη βοηθήσει.

Αυα όμως κατέβηκε στην

Πόλα, όπου περίμενε ο άρχοντας Ούγος με την ακολουθία του. Και ενώ η 'Ατζολίνα έβλεπε καταχαρούμενη ότι ο ξάδελφός της και μέλλον σύζυγός της ήτανε πράγματι τόσο όμορφος και νέος όσο της τον είχε παραστήσει η μητέρα της, η Καρίνα, η αδιάφορη Καρίνα έτρεξε άμέσως κοντά του, τον απάγκλισε απαγγέροντας του τις ευχές της — είχε ποσάσει την Καρίνα για το λόγο του, επειδή δεν είχε ποτέ τον την 'Ατζολίνα — μά τα φίλά της νέας ήτανε τόσο γλυκά, ώστε τον άρρωπ-

σαν. 'Η Καρίνα παρακολουθούσε τη σκηνή αυτή κατάπληκτη και άχλιασμένη με το θράσος της δούλας της. Μά η καρδιά της μεταβλήθηκε σε λίπη και απελπισία, όταν είδε τον άρχοντα ξάδελφό της να σηκώνει την Καρίνα ψηλά, να την καθίζει στο έλεος του υποστάτου και να απομακρύνεται γελώντας και γλυκοκουδενιάζοντας, ενώ εκείνη, η πραγματική μηνηστή του, ήταν υποχρεωμένη να τους ακολουθή με τα πόδια από μακριά, φορτωμένη σαν δούλα...

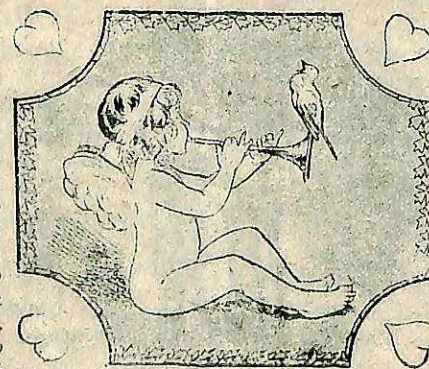
Μόλις έφτασαν στον πύργο, τρεις σαραντάτοι πλησίασαν την 'Ατζολίνα, εκπαιδωμένες βέβαια τις διαταγές της Καρίνας, την πήραν και την έκλεισαν δια της βίας σ' ένα υπόγειο.

Μά το υπόγειο εκείνο δεν έφρουρετο καλά και η 'Ατζολίνα μόλις ερεσε να δραπέτευση από κεί μέσα κατά το βράδυ... 'Εκεί που περπατούσε, βρήκε σ' έναν κήπο... 'Ητανε πολύ κουρασμένη, 'Εκαστος σ' ένα μαμαρένιο πάγκο, κάτω από ένα δέντρο,

στην πόλη του

Εγώ είμαι η πραγματική μηνηστή σου...

και άρχισε να κλαίει πικρά τη μοίρα της.

Την ίδια εκείνη ώρα, ο διοικητής της Πόλας βγήκε στον κήπο να πάρει λίγο καθαρό αέρα. 'Ητανε ξαναμμένος από το κρασί και από τα φίλά της άρραβωνιαστικής του, η οποία σε όλο το διάστημα του δείπνου, που είχε δώσει προς τιμήν της, δεν έπαψε να τον άγκαλιάρει και να τον καλοπιάνει με χίλιες δυο γαλιουριές.

Μά η Καρίνα, μόλις τον είδε να φεύγει από την αίθουσα του συμποσίου, φοβήθηκε μήπως διαλυθούν τα μάγια που του είχε κάνει με τις ελογερούς ματιές της και αποφάσισε να τον ακολουθήσει στον πύργο για να τον κρατήσει διαρκώς υπό την επίβλεψή της.

Πράγματι, μόλις ο Ούγος έκατσε σ' έναν πάγκο, παρουσιάστηκε πάλι μπροστά του η Καρίνα και τον έαναστασε δυνατά στην άγκαλιά της.

Η 'Ατζολίνα δεν τους είχε αντιληφθεί, κι έξακολουθούσε να κλαίει. 'Ο Ούγος την άκουσε ύστερα από λίγο και, παραμερίζοντας το θάμνο που την έκρυβε, είδε μπροστά του τη... δούλα της Καρίνας να κλαίει άπορηγόρητη.

Η γυναίκα αυτή σε κοροϊδεύει, ευγενική μου άρχοντα και πολυαγαπημένε μου ξάδελφε... 'Εγώ είμαι η 'Ατζολίνα Ποδλτσι, εγώ είμαι η πραγματική μηνηστή σου. Αότη όμως μου πήρε τα ρούχα και σ' ένομά μου και με φοβόρισε πως θα με σκοτώσει αν πω σε κανένα τίποτα.

Μά η Καρίνα είχε συνέρθει από την ταραχή στην οποία την έριξε η άποροδοκτη εμφάνισή της 'Ατζολίνας.

Μην τής δίνεις σημασία, καλέ μου, είπε στον Ούγο, βάζοντας όλα τα δυνατά της για να χαμογελάσει... Είπε η τρελή που σου είπα... Φάνηκε τόσο καλή μαζί της, ώστε πίστεψε και μόνι της πως είχε η 'Ατζολίνα Ποδλτσι... Την πήρα μαζί μου από συμπόνοια, με την ελπίδα πως ήσος ο καλός άρχοντας του ταξιδιού να της κάνει καλό... Μά τώρα βλέπω πόσο γελαστήκα. Πρέπει να διατάξω να την ξανακλείσουν στο υπόγειο... 'Αφού πως κατώρθωσε να δραπέτευση από κεί μέσα...

Τα λόγια αυτά της Καρίνας έκαναν τη δυστυχισμένη την 'Ατζολίνα να άρχισι να κλαίει πιο δυνατά από το θυμό και την απελπισία της.

Κύτταξε με στο πρόσωπο, ευγενική μου άρχοντα, ξανάπε στον Ούγο, και θα μιλήσει τότε η φωνή του ζήταρ. Θα με αναγνωρίσεις πως είμαι η ξάδελφός σου!

Κύτταξε με όμως και μένα! Είπε τότε η Καρίνα. Το χρώμα μου, το στόμα μου, τα φίλά μου, όλα σε μένα δεν σου λένε πως δεν είμαι μια τυχαία γυναίκα;

Και, λέγοντας αυτά η γόρσα, σηκώθηκε ψηλά το πρόσωπό της για να το δείξει καλύτερα στον Ούγο στο φως του φεγγαριού που έλουζε τον κήπο. Έβλεπε τη ξανθή μαλλιά της και έδενε πίσω από το λαιμό τα χέρια της... 'Η χειρονομία αυτή έκανε τον Ούγο να ταραχτεί και να μνηξοί ποιά από τις δυο να πιστέψει.

Τότε η 'Ατζολίνα, καταλαβαίνοντας ότι δεν θα μπορούσε να δει το δικό της, αφού είχε απέναντί της

ΔΙΓ' ΑΓ' ΟΛΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ Κ' ΙΣΤΟΡΙΕΣ

— Πώς ο Μπετόβεν συνέθεσε το «Υπό το φως της Σελήνης»

Ένα βράδυ, καθώς ο μέγας Μπετόβεν περπατούσε μόνος τ.υ. στα περίχωρα της Βιέννης, άξαφνα άκουσε να παίζουν σ' ένα άγροτικό σπιτάκι, μια από τις ύπεροχες συνθέσεις του στο πιάνο. 'Αμέσως σταμάτησε για ν' ακούσει καλύτερα, την μελωδία. 'Εκείνος που έπαιζε στο πιάνο φαινότανε καλός τεχνίτης. Τόσο μάλιστα ενθουσιαστική ο Μπετόβεν απ' το παίξιμό του, ώστε σκέφθηκε να ανέβει επάνω για να τον γνωρίσει. Και χωρίς να χάζει καιρό, ανέβηκε τη σκάλα, έσπρωξε σιγά την πόρτα, για να μπει ενοχλήθηκε εκείνον που έπαιζε, και βρήκε μέσα σε μια φωτισμένη αίθουσα. Μπροσ στο πιάνο καθότανε και έπαιζε μια νέα κόρη, η οποία χωρίς να διακόψει το παίξιμό της και χωρίς να στραφή πίσω

έλεγε: «Υπό το φως της Σελήνης»

— Δυστυχισμένο παιδί, είπεν ο Μπετόβεν, δεν μπορείς βέβαια να με ιδής, αλλά μπορείς να με ακούσεις...

Και άμέσως κάθισε εμπρός στο πιάνο, με μάτια δουρκωμένα από τα δάκρυα. 'Ηταν τόσο η συγκίνησή του, ώστε άρχισε να παίζει μια έντελως νέα σύνθεση, που την ένεπνευσθη τη στιγμή εκείνη...

Η σύνθεσις αυτή, η «ελεγεία» όπως λέγεται, έμεινε από τότε άθνη, με τον τίτλο «Φως του Φεγγαριού».

Τού την είχαν εμπνεύσει η τυφή εκείνη κόρη και είνε πράγματι, μια από τις καλύτερες συνθέσεις του Μπετόβεν.

— Η ύπεροχη του Ουάλλιας

Ο διάδοχος του 'Αγγλικού Θρόνου, κατά την τελευταία του περιήγησι της γης, έπρόκειτο να περφορε κανένα... Αυτοκρατορικό Στέμμα!

Οι 'Αγγλοι ναύται εξακολουθούσαν το παιχνίδι τους, σκασιμένοι στα γέλια μπρος στο θέαμα των μαύρων υπαυλών που δεν έδισταζαν να βγάλουν τις χροματιστές καλύτερες τους για να πέσουν στη θάλασσα, όταν είδαν ναρχεται προς το μέρος τους ο κυβερνήτης του πλοίου του.

— Για τον Θεό! τους εφώναξε, πάτατε πια το παιχνίδι αυτό!... 'Αν εξακολουθήσετε να ορίνετε τα λεφτά σας στη θάλασσα, η έπίσημος τελετή θα παταωθεί. 'Ο πρωθυπουργός έχει ήδη βγάλει την κληρονομία του, κι ο Κορσός Πέ την στιγμή αυτή βγάει τα πλοία του!... 'Θέλουν να «βουτήξουν» κι αυτοί!...

Στο λιμάνι του Πορτσάου έτυχε να βρίσκεται τότε και κάποιο 'Αγγλικό αντιτορπιλλικό, οι ναύται του οποίου είχαν συγκεντρωθεί στο κατάστημα διασκέδασης, οίοντις διάφορα μικρά νομίσματα στην θάλασσα τα οποία οι μαύροι «βουτούσαν» στη θάλασσα, για να τα πάρουν. Πολλοί επιδέξιοι κοιλωίτητες είχαν κατ' ούδ' σ' ε, δουτώντας μέσα στη θάλασσα να συγκεντρώσουν αρκετά νομίσματα με ταξιδιό δέ, αὐτὸν συγκαταλέγει...

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιὰ βιβλία καὶ ἀποκλήσοι βιβλιοθήκαι. Οἱ διαθέτοντες τοιαῦτα παρακαλοῦνται νὰ μὴ ἀποστείλουν κατάλογον τῶν πρὸς πώλησιν βιβλίων των, δδδς Α' καὶ δ' θ. 7

μια αντίπαλο τόσο επικίνδυνη, έμπλεξε τα χέρια της με άρπλη απελπισία — κι έμεινε σ' αυτή τη στάσι, χωρίς να λήη τίποτα. Μά η μεγάλη αντίθεσι της συμπεριφοράς των δυο αυτών γυναικών, έβαλε τον Ούγο σε ύποψια και αποφάσισε να καταφύγει σ' ένα έξυπνο μέσον, για να δει ποιά από τις δυο έλεγε την αλήθεια.

— Τί δυστυχισμένος άνθρωπος που είμαι, φώναξε τότε ο ευγενής, αφού δεν μπορώ να ξεχωρίσω μονάχα από το πρόσωπο το άσχημο από το όμορφο, το αληθινό από το ψευτικό, το ευγενικό από το πρόστυχο... 'Ομολογώ ότι στο πρόσωπο είστε και οι δυο όμορφες, και φαίνεσθε και οι δυο από ευγενική καταγωγή. Μά δεν μού φτάνει αυτό, για να μωρέσω να σ' ημιάμω για μια γνώμη...

— Αφού είνε έτσι, είπε τότε η Καρίνα, χωρίς ν' αφήσει τον Ούγο ν' αποστελεισθ τη φράσι του, μπορείς να με κρίνεις καλύτερα αν παρουσιαστεί μπροστά σου χωρίς να φορώ τίποτα...

Και, μ' ένα αδιάφορο κίνημα, άφησε να πέσει καταγής η έσθλη της. Τότε ο Ούγος γύρισε στην 'Ατζολίνα και της είπε:

— Η σειρά σου, τώρα, μικρή μου. Πρέπει να κάνεις και συ ό,τι έκανε η μηνηστή μου, για να δω ποιά από τις δυο σας μού λέει την αλήθεια.

— 'Ο! άρχοντά μου! λιθόρισε τότε αναστανώνοντας η 'Ατζολίνα, αν πρόκειται να ξανάβρω την ευγενική μου καταγωγή με μια τέτοια ντροπή, καλύτερα έχω να μείνω υπηρέτρια σ' όλη μου τη ζωή... Μού είνε αδύνατο να κάνω αυτό που έκανε η γυναίκα τούτη...

Τα λόγια αυτά έφτασαν για να καταλάβει ο Ούγος ποιά έλεγε την αλήθεια, ποιά ήτανε πραγματικώς ευγενής.

Γύρισε στην Καρίνα και της είπε θυμωμένος:

— Ντρώσου γρήγορα και φύγε άμέσως από δω, πριν διατάξω να σε μαστρώσουν για την άισχη διαγωγή σου!...

Υστερα πλησίασε τη γονατισμένη 'Ατζολίνα, τη σήκωσε, της ζήτησε συγγνώμη για τη μεγάλη προσβολή που έπαθε στον πύργο του, και τη φίλησε στο μέτωπο.

Σε λίγο καιρό, έκαναν και τους γάμους των.

CHARLES FOLEY

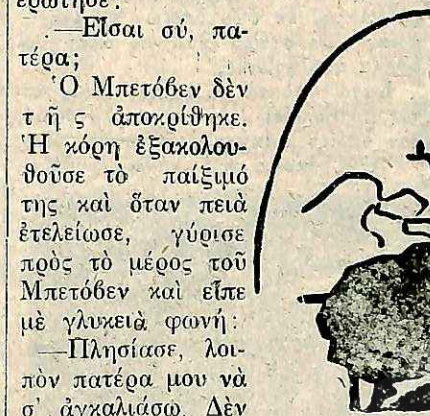
ΠΟΙΝΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΡ. Α' ΘΝΟΣ

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ

Α' έχρε παντοτινέ, Νυχτοκράτη πετεινέ! Τι τινάζεις τα φτερά; Και φωνάζεις φτεροά; 'Ούτε σ' όνειρον, σκληρέ, Και αυθάδη, πονηρέ, Δεν μ' άφινεις να χαρώ

Την καρδιά σου λατρεω; Σ' έρωτώ, δεν με πονείς; 'Η, πανούργε, με φθονείς, Και αδιάκοπ' άγρυπνάς; Και λάλεις, να με ξυπνείς; 'Αν σε πιάσω, δυστυχέ, Είς τα χέρια μ' το ταχύ, Θα σε μάλω να πηδάς

Στάν ήλθ' από τραγουδάς. Αθ. Χριστόπουλος

— Πώς ο Μπετόβεν συνέθεσε το «Υπό το φως της Σελήνης»

Ένα βράδυ, καθώς ο μέγας Μπετόβεν περπατούσε μόνος τ.υ. στα περίχωρα της Βιέννης, άξαφνα άκουσε να παίζουν σ' ένα άγροτικό σπιτάκι, μια από τις ύπεροχες συνθέσεις του στο πιάνο. 'Αμέσως σταμάτησε για ν' ακούσει καλύτερα, την μελωδία. 'Εκείνος που έπαιζε στο πιάνο φαινότανε καλός τεχνίτης. Τόσο μάλιστα ενθουσιαστική ο Μπετόβεν απ' το παίξιμό του, ώστε σκέφθηκε να ανέβει επάνω για να τον γνωρίσει. Και χωρίς να χάζει καιρό, ανέβηκε τη σκάλα, έσπρωξε σιγά την πόρτα, για να μπει ενοχλήθηκε εκείνον που έπαιζε, και βρήκε μέσα σε μια φωτισμένη αίθουσα. Μπροσ στο πιάνο καθότανε και έπαιζε μια νέα κόρη, η οποία χωρίς να διακόψει το παίξιμό της και χωρίς να στραφή πίσω

έλεγε: «Υπό το φως της Σελήνης»

— Δυστυχισμένο παιδί, είπεν ο Μπετόβεν, δεν μπορείς βέβαια να με ιδής, αλλά μπορείς να με ακούσεις...

Και άμέσως κάθισε εμπρός στο πιάνο, με μάτια δουρκωμένα από τα δάκρυα. 'Ηταν τόσο η συγκίνησή του, ώστε άρχισε να παίζει μια έντελως νέα σύνθεση, που την ένεπνευσθη τη στιγμή εκείνη...

Η σύνθεσις αυτή, η «ελεγεία» όπως λέγεται, έμεινε από τότε άθνη, με τον τίτλο «Φως του Φεγγαριού».

Τού την είχαν εμπνεύσει η τυφή εκείνη κόρη και είνε πράγματι, μια από τις καλύτερες συνθέσεις του Μπετόβεν.

— Η ύπεροχη του Ουάλλιας

Ο διάδοχος του 'Αγγλικού Θρόνου, κατά την τελευταία του περιήγησι της γης, έπρόκειτο να περφορε κανένα... Αυτοκρατορικό Στέμμα!

Οι 'Αγγλοι ναύται εξακολουθούσαν το παιχνίδι τους, σκασιμένοι στα γέλια μπρος στο θέαμα των μαύρων υπαυλών που δεν έδισταζαν να βγάλουν τις χροματιστές καλύτερες τους για να πέσουν στη θάλασσα, όταν είδαν ναρχεται προς το μέρος τους ο κυβερνήτης του πλοίου του.

— Για τον Θεό! τους εφώναξε, πάτατε πια το παιχνίδι αυτό!... 'Αν εξακολουθήσετε να ορίνετε τα λεφτά σας στη θάλασσα, η έπίσημος τελετή θα παταωθεί. 'Ο πρωθυπουργός έχει ήδη βγάλει την κληρονομία του, κι ο Κορσός Πέ την στιγμή αυτή βγάει τα πλοία του!... 'Θέλουν να «βουτήξουν» κι αυτοί!...

Στο λιμάνι του Πορτσάου έτυχε να βρίσκεται τότε και κάποιο 'Αγγλικό αντιτορπιλλικό, οι ναύται του οποίου είχαν συγκεντρωθεί στο κατάστημα διασκέδασης, οίοντις διάφορα μικρά νομίσματα στην θάλασσα τα οποία οι μαύροι «βουτούσαν» στη θάλασσα, για να τα πάρουν. Πολλοί επιδέξιοι κοιλωίτητες είχαν κατ' ούδ' σ' ε, δουτώντας μέσα στη θάλασσα να συγκεντρώσουν αρκετά νομίσματα με ταξιδιό δέ, αὐτὸν συγκαταλέγει...

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιὰ βιβλία καὶ ἀποκλήσοι βιβλιοθήκαι. Οἱ διαθέτοντες τοιαῦτα παρακαλοῦνται νὰ μὴ ἀποστείλουν κατάλογον τῶν πρὸς πώλησιν βιβλίων των, δδδς Α' καὶ δ' θ. 7

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΔΙΣΚΟΠΩΤΗΡΟ ΤΟΥ ΜΥΣΤΙΚΟΥ ΔΕΙΠΝΟΥ

Τι βρέθηκε σ' ένα παλιό πηγάδι. Οι διωγμοί των πρώτων Χριστιανών. Ένας θησαυρός που έρχεται από τα βάθη των αιώνων. Η άλλη θινή μορφή του 'Ιησού Χριστού. Ο 'Ιησούς αγένειος. Σύμβολα και παραστάσεις σ' ένα δισκοπότηρο. Πως εσώθηκε ίσως το ποτήρι το Μυστικού Δείπνου του Χριστού. Η καταστροφή της 'Ιερουσαλήμ και οι θησαυροί των πρώτων Χριστιανών. Ποία εινε η αληθινή εικόνα του 'Ιησού; Τι λέγει ο 'Αγιος Αδγουστίνος για την μορφή του 'Ιησού Χριστού; Η παράδοσις και ο 'Αγιος 'Ιωάννης ο Δαμασκηνός

Πολλές φορές τους ιστορικούς συγγραφείς και τους μελετητές της (ση) σκείας απησχόλησε το ερώτημα:

«Ποιά άραγε ήταν η πραγματική φυσιογνωμία του Χριστού;»

Πολλά έχουν γραφεί σχετικά, εν τούτοις όλες η γνώμες των σοφών που ασχολήθηκαν σχετικά, δεν καταλήγουν σε κανένα θετικό συμπέρασμα.

Τελυταία όμως η ανακάλυψις ενός δισκοπότηρου, που χρονολογείται από τον πρώτο μετά Χριστόν αιώνα, φαίνεται ότι δίδει μια λύσις τελειωτική στο ζήτημα αυτό.

Η ανακάλυψις του δισκοπότηρου αυτού έγινε πρὸ 19 ετών. Χρειάσθηκαν όμως μεγάλες μελέτες γὰ νὰ λυθῇ, χάρις τῷ δισκοπότηρου αὐτοῦ, τὸ πρόβλημα τῆς μορφῆς τοῦ Χριστοῦ...

Ἀλλ' ἂς δοῦμε πρώτα πὺς βρέθηκε τὸ πολύτιμο αὐτὸ κειμήλιον. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1910 μερικοὶ Ἀραβες, ποὺ ἀνοίγαν ἕνα πηγάδι στὴν Ἀντιόχεια, σ' ἕνα μέρος ποὺ λέγεται «Ὁρος τοῦ ποταμοῦ», βόηκαν καθὼς ἐσκαδὸν ἕνα θησαυρὸν.

Ὁ θησαυρὸς αὐτὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο δισκοπότηρα ἀσημένια, δύο βυζαντινὸς σταυροὺς καὶ ἄλλα διάφορα κειμήλια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ ὀλιγωτερον παλαιὰ δὲν φαίνονται νὰ ἦσαν νεώτερα τοῦ ἔκτου μ.Χ. αἰῶνος.

Προφανῶς τὰ πολύτιμα αὐτὰ κειμήλια ἔχ' ἀνήκων στὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἀντιοχείας, τὴν ὁποίαν οἰκοδόμησε ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος στὰ 341 καὶ τῆς ὁποίας τοὺς θησαυροὺς οἱ Χριστιανοὶ τοὺς ἐκρύβαν πολλές φορές μέσα στὴ γῆ, λόγῳ τῶν διαφόρων διωγμῶν καὶ τῶν ἐισβολῶν τῶν βαρβάρων.

Τὰ πολύτιμα αὐτὰ εὐρήματα τ' ἀγόρασαν οἱ συλλογισταὶ τοῦ Παρισιῦ καὶ τῆς Νέας Ὑόρκης.

Τὸ πῶς πολύτιμο ὅμως ἀπ' ὅλα ἦταν τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ ἀσημένια δισκοπότηρα, τὸ μεγαλύτερο καὶ γεμῆτο ἀνάγλυφα, τὸ ὁποῖον, ἀφοῦ κατῳρίσθην νὰ τὸ καθαρίσουν ἀπὸ τὴ σκουρίαν τοῦ, τὸ στείλανε στὴ Νέα Ὑόρκη δ' ὅπου βρίσκεται ἀκόμα.

Ἐκεῖ τὸ ἐμελέτησαν διάφοροι σοφοὶ καθηγηταὶ καὶ εἰδικοί Χριστιανολόγοι καὶ ἄλλα πολλὰ δημοσιεύθηκαν καὶ ἐξακολουθοῦν ἀκόμη νὰ δημοσιεύωνται σχετικά μ' αὐτό.

Κατὰ τὰ ἐν λόγω δημοσιεύματα, στὸ δισκοπότηρο αὐτὸ ἀναπαρίσταται ἡ εἰκὼν τοῦ 'Ιησοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία εἶνε ἡ ἀρχαιότερα ἐξ ὅλων τῶν ὑπαρχουσῶν. Ἀσφαλῶς δὲ φαίνεται:

ὅτι ὁ τεχνίτης ποὺ κατασκεύασε τὸ δισκοπότηρο, (ὃ ἦταν σύγχρονος τοῦ Χριστοῦ καὶ θὰ εἶδε ὁ 'Ίδιος τὰ χαρακτηριστικά του.

Ἀπάνω στὸ δισκοπότηρο εἰκονίζονται ἐξ ἑκτὸς κλίματα ποὺ μπλέκουν ἀρμονικὰ τοὺς κλώνους τῶν καὶ τὰ φύλλων, διάφορα συμβολικά ζῶα, περιστέρια, κοχλίας, ἕνας λαγός, μὴ πεταλούδα, μὴ ἀκρίδα κλπ.

Στὸ ἐπάνω μέρος στεφανώνεται τὸ ποτήρι μὴ γιρλάντα ἀπὸ λουλούδια λωτοῦ. Στὴ μέση ὅμως τῆς διακοσμῆσεως αὐτῆς ἀφέθηκε ἕνας χώρος γι' ὡσεὶ ἄτομα, τὰ ὁποῖα κάθονται ἀπ' ἐξ ἑς καὶ ἄλλη σειρά. Τὰ πρόσωπα αὐτὰ εἶνε μαζεμένα γύρω ἀπὸ δύο ἢ λα πρόσωπα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἕν-

Ὁ Χριστὸς κάθεται σὲ θρόνο καὶ ἔχει δεξιὰ πῶς ἕνα ἄνδρα.

Ἡ περιστέρα τοῦ ἁγίου Πνεύματος πετᾷ ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, τὸ ὁποῖο φωτίζει μὲ τὴ λάμψι του ἕνα ἄστρο, τὸ ἄστρο τῶν Μάγων. Ὁ Χριστὸς ἔχει τὰ χέρια του ἀνοιχτὰ σταυροειδῶς.

Τὸ δεξιὸν τοῦ χεριοῦ τὸ ἔχει πάνω ἀπὸ ἕνα πιάτο, μέσα στὸ ὁποῖο βόσκονται δύο ψάρια, ἐπὶ ψωμιὰ καὶ ἄλλα δύο πράγματα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἕνα ὁμοιάζει μὲ στάχυ καὶ τὸ ἄλλο μὲ φύλλα ἀπὸ φοῖνικα.

Κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του, ἕνας ἄστρος συμβολίζει τὸν εἰδωλολατρίστου, τὸν ὁποῖον ἐνίκησε ὁ Χριστὸς. Ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ κάνει ἐντύπωσι-

ροῦντο στὴν 'Ιερουσαλήμ. Εἶνε πιθανὸν συνεπῶς καὶ τὸ ποτήρι αὐτὸ νὰ προήρχετο ἀπὸ τὰ 'Ιεροσόλυμα. Γιατὶ εἶνε πολὺ φυσικὸν νὰ περισυνέλεξαν οἱ Χριστιανοὶ τῆς 'Ιερουσαλήμ, ὅτι ἤγγισεν ὁ 'Ιησοῦς Χριστὸς.

Κατὰ συνέπειαν, γιατί τὸ ποτήρι αὐτὸ νὰ μὴ εἶνε τὸ ποτήρι ποὺ ἐχρησιμοποίησε ὁ Χριστὸς κατὰ τὸ Μυστικὸν τοῦ Δείπνου καὶ τὸ ὁποῖο οἱ μαθηταὶ του θὰ διέτρησαν εὐλαβῶς εἰς μνήμην τοῦ θείου Διδασκάλου τῶν.

Ἔως τώρα, εἶνε ἡ ἀλήθεια, ὅτι τίποτε τὸ ἐπίσημο καὶ ἀπολύτως βεβαιωμένο δὲν ὑπάρχει γιὰ τὴ μορφή τοῦ 'Ιησοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἁγία εἰκὼν, τὴν ὁποῖαν λατρεύομεν, εἶνε ἐπὶ τῇ βάσει τῆς παραδόσεως.

Ὁ ἅγιος Αὔγουστίνος ἔγραψε σχετικάς:

«Ἡ μορφή τοῦ 'Ιησοῦ Χριστοῦ ἀποδίδεται διαφοροτρόπως. Τὰ πραγματικά του χαρακτηριστικά μᾶς εἶνε ἀγνωστα».

«Ὅσα πιστεύονται γιὰ τὴ μορφή τοῦ 'Ιησοῦ μετεδόθησαν σ' ἐμᾶς ἀπὸ τὴν περιγραφή τοῦ 'Ιωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ καὶ ἀπὸ τὴν περίφημη ἐπιστολὴν τοῦ Πουμπλίου Λεντοῦλου, ποὺ σῶζεται στὸ Βατικανόν. Ἀλλὰ ἡ ἐπιστολὴ αὕτη εἶνε τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος καὶ δὲν εἶνε γνωστὸν ἂν ὑπῆρχε πρωτότυπον αὐτῆς καὶ ἂν ἐστάλη πράγματι καμμιὰ φορὰ στὴ Ρώμην.

Φαίνεται μάλλον ὅτι εἶνε ἐμπνευσμένη ἀπὸ μὴ βυζαντινὴν εἰκὼνα τοῦ Χριστοῦ.

Κατὰ συνέπειαν ἡ μόνη αὐθεντικὴ μορφή τοῦ Θεανθρώπου, ἡ ὁποία ἀποδίδει πιστῶς τὰ χαρακτηριστικά του, εἶνε αὕτη ποὺ μᾶς ἀπεκάλυψε τὸ δισκοπότηρο τῆς Ἀντιοχείας.

Η ΖΩΓΙ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΙΚΑ

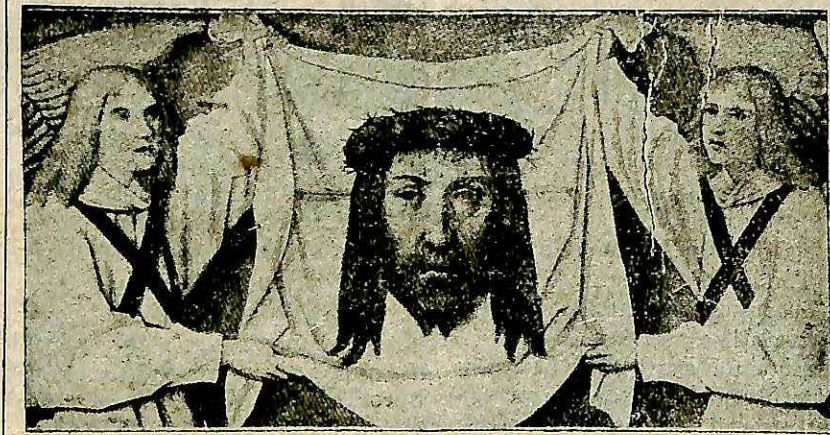
Ὁ ἀνόητος ἔχει τὴν καρδιὰ στὸ στόμα του, ἐνῶ ὁ φρόνιμος ἔχει τὸ στόμα στὴν καρδιὰ. (Αραβικὴ)

Τὰ ρούχα ποὺ δανείζεται κανεὶς ἀπὸ τὸ γείτονά του, δὲν κρατοῦνε ἔσση. (Ινδική)

Ἕνας γάιδαρος ποὺ μὲ κρατᾷ ἐπάνω του, εἶνε προτιμότερος ἀπὸ ἕνα ἄλογο ποὺ μὲ πετᾷ κατὰ γῆς.

(Σκωτσέζικη)

Στὸ κεφάλι τοῦ ὄρφανου παιδιοῦ μαθαίνει ὁ κουρσὸς νὰ ξυρῆ. (Αρμενικὴ)

εἶνε ἀπὸ τῇ μιᾷ ὀψι τοῦ ποτηριοῦ καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Χρόνια δλόκληρα μελέτης χρειάστηκαν οἱ σοφοὶ γιὰ νὰ διαπιστώσουν τὴν ταυτότητα τῶν προσώπων αὐτῶν.

Τέλος, ἀπὸ τὴν ἐρμηνεία τῶν ἐμβλημάτων, ἀπὸ τὴν διευκρίνισις τῶν λεπτομερειῶν τῶν ἐκδυμάτων, ἐξηκριβώθη ὅτι τὰ πρόσωπα ποὺ εἰκονίζονται ἀπὸ τὴν μιὰ πλευρὰ τοῦ δισκοπότηρου εἶνε οἱ ἅγιοι Πέτρος, Παῦλος, Ἰάκωβος, Θαδαῖος, Ἀνδρέας, καὶ ἀπ' ἄλλοι οἱ Εὐαγγελισταὶ Δουκᾶς, Μάρκος, Ματθαῖος, Ἰωάννης καὶ ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ νεώτερος. Τὰ κεντρικά πρόσωπα εἶνε ὁ Χριστὸς, σὲ δύο ἐποχές τῆς ζωῆς του.

Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς 'Ιερουσαλήμ ἡ Ἀντιόχεια ἔγινε τὸ κέντρον τῆς Χριστιανισμοῦ στὴν Ἀνατολή. Στὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀντιοχείας περιήλθον πολλοὶ θησαυροὶ ποὺ διέτη-

εἶνε ἀπὸ τῇ μιᾷ ὀψι τοῦ ποτηριοῦ καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Χρόνια δλόκληρα μελέτης χρειάστηκαν οἱ σοφοὶ γιὰ νὰ διαπιστώσουν τὴν ταυτότητα τῶν προσώπων αὐτῶν.

Τέλος, ἀπὸ τὴν ἐρμηνεία τῶν ἐμβλημάτων, ἀπὸ τὴν διευκρίνισις τῶν λεπτομερειῶν τῶν ἐκδυμάτων, ἐξηκριβώθη ὅτι τὰ πρόσωπα ποὺ εἰκονίζονται ἀπὸ τὴν μιὰ πλευρὰ τοῦ δισκοπότηρου εἶνε οἱ ἅγιοι Πέτρος, Παῦλος, Ἰάκωβος, Θαδαῖος, Ἀνδρέας, καὶ ἀπ' ἄλλοι οἱ Εὐαγγελισταὶ Δουκᾶς, Μάρκος, Ματθαῖος, Ἰωάννης καὶ ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ νεώτερος. Τὰ κεντρικά πρόσωπα εἶνε ὁ Χριστὸς, σὲ δύο ἐποχές τῆς ζωῆς του.

Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς 'Ιερουσαλήμ ἡ Ἀντιόχεια ἔγινε τὸ κέντρον τῆς Χριστιανισμοῦ στὴν Ἀνατολή. Στὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀντιοχείας περιήλθον πολλοὶ θησαυροὶ ποὺ διέτη-

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Τὴ συζητήσι αὕτη, ποὺ γινόταν στὸν κήπο μετὰ τῆς κ. Ντερός καὶ τοῦ Ἀντιβασίλειου, τὴν ἀκούγαν κρυφὰ δύο πρόσωπα. Ἕνας ἀπ' τοὺς κατασκόπους τοῦ Ντυμποῦ, σπριτωμένος σ' ἕνα θάμνο τοῦ κήπου, καὶ ἡ Ἑλένη, ἡ ὁποία εἶχε ἀκούσει τὸ ἀμὰξὶ τοῦ Ἀντιβασίλειου, εἶχε ἀνυσυλῆσει καὶ εἶχε ἀνέβη, ἐξαιρετικὰ συγκινημένη, τὴ σκάλα τῆς σοφίτας τοῦ ξενοδοχείου. Ἀπὸ καὶ πάνω, κρυμένη σ' ἕνα παράθυρο, ἀκούγε τὴ συνομιλίαν καὶ ἡ καρδιὰ τῆς σφιγγόταν, μὴ ἐξερωντάς τι νὰ ὑποθέσῃ γιὰ ὅλα αὐτὰ...

Ἡ Ἰωάννα, ἀκούγοντας τὴν κ. Ντερός ν' ἀποκαλῇ τὸν ἄγνωστο «Υψηλότατον», τὰ γέλασε. Τροχόητρε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ ἄρχισε νὰ βηματίζῃ στὸ δωμάτιο ἀνήσυχη.

Ὁ Ἀντιβασίλειος, ἐξ ἄλλου ἦταν κατευχαριστημένος ἀπ' τὴς πληροφορίας τῆς κ. Ντερός.

— Ἀνοπομονῶ νὰ τὴν δῶ, τῆς εἶπε τέλος. Ἄς πηγαίνουμε. Τρέψτε νὰ τὴν εἰδοποιήσετε.

Ἡ κ. Ντερός προηγήθη τοῦ Ἀντιβασίλειου καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο, ὅπου βρισκόταν ἡ Ἑλένη.

— Εἰσθε ἔτοιμη; τῆς εἶπε.

— Ναι, ἀπάντησε ἡ νέα καὶ ἤκαρδιά της σφίχτηκε.

Τὴν ἴδια στιγμὴ μπῆκε στὸ δωμάτιο, στὸ ὁποῖο δὲν ὑπῆρχε καθόλου φῶς, ὁ Ἀντιβασίλειος.

— Δεσποινίς, τῆς εἶπε, εὐχρησθηθε νὰ μὲ δεχθῆτε καὶ νὰ μ' ἀκούσετε...

— Εἶμαι ἔτοιμη, ψιθύρισε ἡ Ἑλένη, ποὺ ἦταν σχεδὸν σὰν πεθαμένη ἀπὸ τὸ φόβο της...

— Σὰς ἐτρόμαξε, δεσποινίς; ρώτησε ὁ Ἀντιβασίλειος, ὁ ὁποῖος ἐνοιῶσε τὴν ταραχὴ τῆς ἀπὸ τὸ τραυμάτισμα τῆς φωνῆς της...

— Μάλιστα... Μὰ πῶς νὰ σὰς ὀνομάσω; κύριον ἢ Ὑψηλότατον;

— Ὀνομάστε με φίλον σας.

Τὴ στιγμὴν ἐκείνην ἡ Ἑλένη, μὲς στὸ σκοτάδι, ἄγγιξε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ μὲ τὸ χερί της τὸν Ἀντιβασίλειον.

— Κυρία Ντερός, εἶπε τότε ἡ νεὺ ὑποχωρῶντας τρομαγμένη, εἰσάστε ἐδῶ;

— Κυρία Ντερός, εἶπε τότε καὶ ὁ Ἀντιβασίλειος, πῆστε στὴ δεσποινίδα ὅτι εἶνε ἐδῶ ἀσφαλῆς, σὰν νὰ βρισκόταν μέσα σὲ ἐκκλησίαν, μπροστὰ στὸ Θεόν.

— Ὡ, Ὑψηλότατε, τραυλίστε ἡ Ἑλένη, πῆφτε στὰ πόδια σας... Συχωρῆστε με...

— Σηκωθῆτε, δεσποινίς, καὶ καθῆστε... Κυρία Ντερός, κλείστε καλὰ ὅλες τίς πόρτες... Καὶ τώρα, δεσποινίς, δώστε μου τὸ χερί σας...

Ἡ Ἑλένη ἄπλωσε τὸ χερί της, τὸ ὁποῖο συνάντησε, μὲς στὸ σκοτάδι, τὸ χερί τοῦ Ἀντιβασίλειου.

— Θαρρεῖ κανεὶς πῶς τρέμει καὶ αὐτός; σκάφηκε ἡ Ἑλένη.

— Καὶ τώρα, πῆστε μὴ τί ἔχετε; Μήπως σὰς προκαλῶ φόβος; ρώτησε ὁ Ἀντιβασίλειος.

γὴ τὸ δικό μου, ἐνοιῶσα ἕνα αἰσθηματὸν παράδοξο... μὴν ἀνεξήγητη συγκίνησι...

— Μίλα μου, Ἑλένη, εἶπε ὁ Ἀντιβασίλειος μὲ τόνο στὸν ὁποῖο ἔκλεινε μὴ ἀπερῇ τρυφερότητα... Ξέρω ὅτι εἶσαι πολὺ ὠραία, ἀλλὰ γιὰ πρώτη φορὰ ἀκούω τὸν ἥχο τῆς φωνῆς σου. Μίλα μου, σὲ ἀκούω...

— Μὰ ποῦ μὲ εἰσατε, ὥστε νὰ βεβαιώσετε ὅτι εἶμαι ὠραία; ρώτησε μὲ χάρη ἡ Ἑλένη.

— Θυμάσαι; ἔταν, πρὸ δύο χρόνων, διέταξε ἡ ἡγουμένη νὰ σὲ ζωγραφίσουν;

— Μάλιστα, τὸ θυμάμαι... Εἶπε

— Ἑλένη, ἀπάντησε ὁ Ἀντιβασίλειος ὅσο ἀπὸ μὴ μικρὴ σιωπῇ, εἶμαι ὁ καλύτερος φίλος τοῦ πατέρα σου...

— Τοῦ πατέρα μου! φώναξε ἡ νέα. Καὶ ζεῖ ὁ πατέρας μου;

— Μάλιστα.

— Καὶ θὰ τὸν δῶ ποτέ;

— ἴσως, ἀπάντησε μὲ συγκίνησις ὁ Ἀντιβασίλειος.

— Ὡ! νὰ εἴσθε εὐλογημένοι! ψιθύρισε ἡ Ἑλένη σφιγγοντας τὸ χερί τοῦ μὲ θερμῇ, νὰ εἴσθε εὐλογημένοι σείς ποῦ μὲ φέρατε τὴν εὐχάριστὴν αὕτη εἰδῆσι...

— Ἀγαπημένο μου ποῖδ!... ψιθύρισε ἡ Ἑλένη.

— Σὰς ἀκούω...

— Ναι, ἀλλὰ δώσε μου προηγουμένως τὸ χερί σου.

Ὁ Ἀντιβασίλειος, ἀφοῦ πῆρε τὰ χερί τοῦ χεριοῦ τῆς Ἑλένης, ἐσώπασε, σὰν νὰ ἤθελε νὰ συγκεντρώσῃ ὅλες τίς ἀναμνήσεις του, καὶ ἔπειτα ἄρχισε νὰ λέη:

Ὁ πατέρας σου, ποὺ ἦταν διοικητὴς μιᾶς μεγάλης στρατιάς, εἶχε ἀκόλουό του καὶ φίλο τοῦ τὸν κύριον ντὲ Σαβερόν, ὁ ὁποῖος πληγώθηκε θανάσιμα σὲ μιὰ μάχη. Ὁ Σαβερόν βλέποντας τὸν πατέρα σου νὰ τὸν περιποιῆται καὶ καταλαβαίνοντας ὅτι εἶχε σπᾶσι τὸ τέλος τοῦ, τοῦ εἶπε:

«Μὴ φροντίζεις περὶ γιὰ μένα... Φροντίστε μόνο, σὰν πεθάνω, γιὰ τὴν κόρη μου...» Ὁ πατέρας σου τοῦ ἔδωσε τὴν ὑπόσχεσι αὕτη καὶ ἔτσι ὁ ντὲ Σαβερόν πέθανε ἡσυχῶς. Πράγματι, μόλις τελείωσε ἡ ἐκστρατεία, ἡ πρώτη φροντίδα τοῦ πατέρα σου ἦταν ἡ περίθαλψις τῆς μικρᾶς ὀρφανῆς, ἡ ὁποία ἦταν δέκα-δώδεκα χρόνων καὶ ἡ ὁποία φαίνονταν ὅτι θὰ γινόταν ὡμορφὴν σὰν καὶ σένα...

— Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, ψιθύρισε ἡ Ἑλένη, γιατί εἶμαι κόρη ἀνθρώπου ποὺ κράτησε τόσο πιστὰ τὴν ὑπόσχεσί του.

— Περιμένε, Ἑλένη, εἶπε ὁ Ἀντιβασίλειος, γιατί ἔφτασε ἡ στιγμὴ ποὺ ὁ πατέρας σου θὰ παύσῃ νὰ εἶνε ἀξίος τῶν ἐπαίνων σου.

Ἡ Ἑλένη ἐσώπασε καὶ ὁ Ἀντιβασίλειος ἐξακολούθησε:

Ὁ πατέρας σου ἐξακολούθησε νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τῆς ὀρφανῆς, ἡ ὁποία σπουδάζε σὲ μοναστήρι καὶ ἡ ὁποία εἶχε γίνῃ μιὰ ἀξέσπαστη δεκαοκταετής νέα. Μὰ σιγά-σιγά τὸ πνεῦμα τῆς ἀπορήξε, ποὺ ἐνοιῶσε γι' αὕτη μετεβλήθη σὲ πραγματικὸν ἔρωτα. Ὅταν τὸ ἀντελήφθη ὁ πατέρας σου αὐτὸς, θέλοντας νὰ καταπύσῃ τὸ πάθος τοῦ αἰσθηματοῦ, πῆγε καὶ βόηκε τὴν ἡγουμένην τοῦ μοναστηριοῦ καὶ τῆς ἀνέθεσε νὰ φροντίσῃ ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν νέα, λέγοντάς της ὅτι αὐτὸς θὰ τὴν ἐπιστρέψῃ. Τότε ἡ ἡγουμένη τοῦ εἶπε ὅτι ὁ ἀνήλικος της, ἕνας νέος εὐπατρίδης ἀπὸ τῆς Βοστανίας, ποὺ εἶχε πάσι ἀπὸ μοναστήρι νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ, ἐνθάρρυνε τὴν νέα καὶ τὴν ἀγάπησε. Ἀνέθεσε μάλιστα στὴ θεῖαν του νὰ τῆς ἀνακαινώσῃ τὸν ἔρωτά του.

— Δοκίμω, κύριε, ρώτησε ἡ Ἑλένη βλέποντας ὅτι ὁ Ἀντιβασίλειος διέταξε νὰ πῇ παρακάτω.

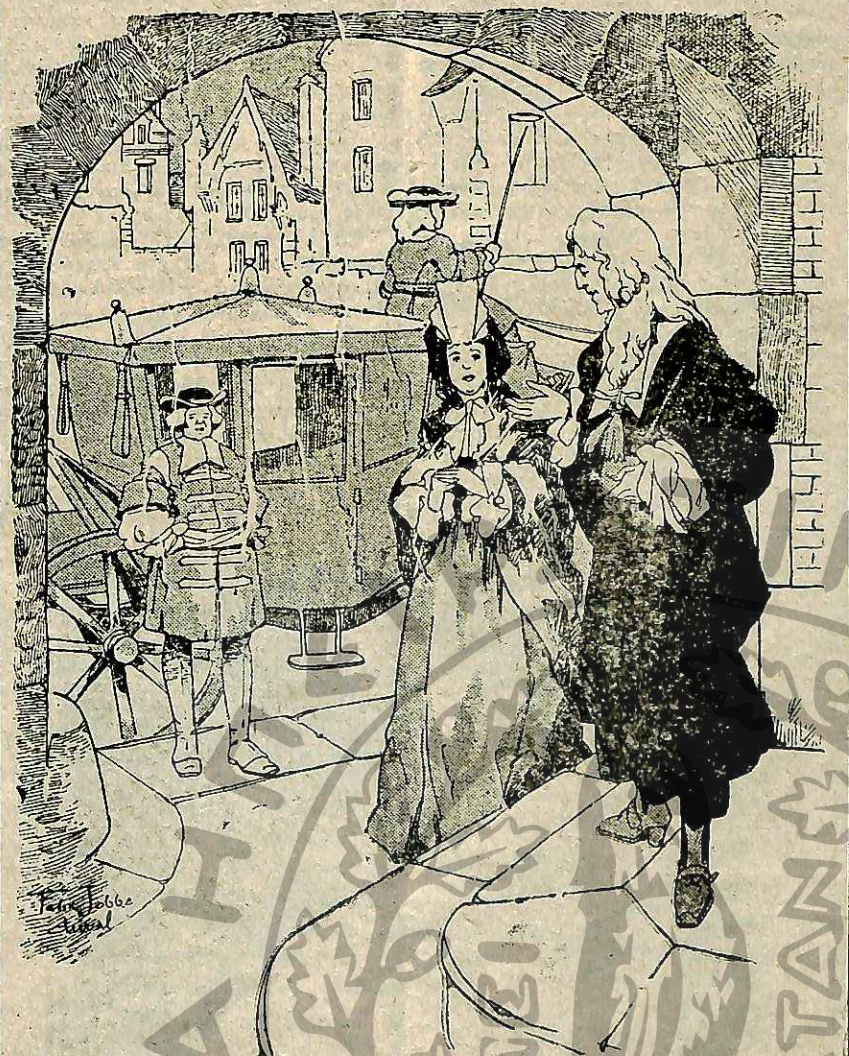
— Ἀλλὰ ἂν ζῇ, ἐξακολούθησε ἡ Ἑλένη μὲ κάποια ἀμυβολία, γιατί ἄρχισε τόσο πολὺ νὰ μάτῃ τί γίνεται ἡ κόρη του;

— Γιατὶ κάθε μῆνα ἐμάθαινε εἰδήσεις σου καὶ γιατί, ἂν καὶ βρισκόταν μακριὰ σου, ἀγρυπνοῦσε σὲ σένα.

— Ὅσῳ πέρασαν δεκάετη ὀλόκληρα χρόνια, χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ μὲ δῇ ποτέ...

— Σὲ βεβαίονω, Ἑλένη, ὅτι λόγον σπουδαῖοτατοῦ τὸν ἀνάγκαιον νὰ γοι κτεροδοῦναι τὴν ἀντυχίαν αὐτῆς...

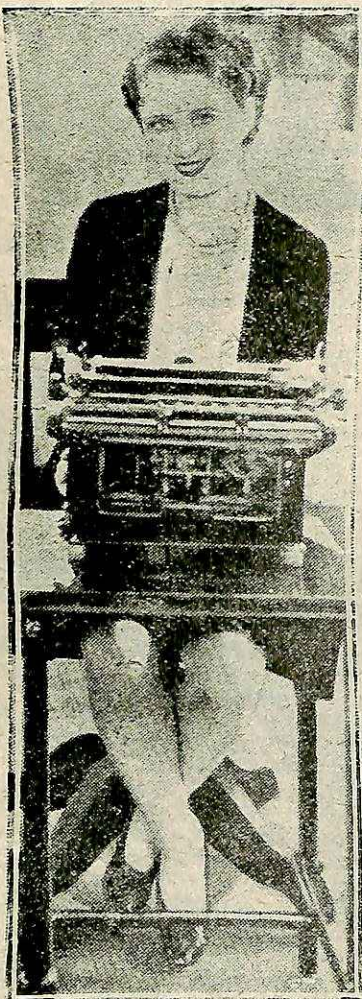
(Ἀκολουθεῖ)

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ

ΤΙ ΚΑΝΕΙ ΑΠΙΣΤΟ ΤΟ ΣΥΖΥΓΟ ΣΑΣ;

Μπορεί ποτέ να είνε εντελώς πιστός ένας σύζυγος; 'Η πολυγαμία του ανδρός. 'Ο κίνδυνος της κομψής δεσποινίδος του γραφείου. 'Ο κίνδυνος εντός των τειρών λαοφρονίας. Τα συχνά ταξίδια του συζύγου. 'Η επικίνδυνος φιλενάδα. 'Η μεγάλη νεοικονομική και ημεγάλη τεμπελιά. Πώς μπορεί μ'α γυναίκα να κάνει πιστό το σύζυγό της.

‘Ο μέγας κίνδυνος!... ‘Η ύπερ το δέον κομψή δακτυλογράφος

(Από το τελευταίο φύλλο του Γερμανικού «Wiener Magazin» παίρνουμε το παρακάτω χιουμοριστικό άρθρο, γραμμένο από τη γνωστή Βιεννέζα συγγραφέα Tens Tensenn. Στο άρθρο της αυτό η συγγραφέας συμβουλεύει τις συζύγους πώς ν' αποφεύγουν τις απιστίες των συζύγων των. 'Η συμβουλή αυτής βέβαια είνε σε μερικά σημεία κάπως εξωφρενικές και δυσκολοεφαρμοστές, πάντως όμως δημοσιεύουμε το άρθρο για τη χάρη με την οποία είνε γραμμένο και για τις ωραίες εικόνες που το συνοδεύουν.)

‘Ασφαλώς κάθε έγγαμος γυναίκα, και η ολιγώτερον ζηλιάρη ακόμη, θα σκέφθηκε πολλές φορές με ανησυχία κατά πόσον της είνε πιστός ο σύζυγός της. Γιατί, όση εμπιστοσύνη κι' αν έχη μια γυναίκα στον άντρα της, δεν μπορεί ποτέ να είνε ασφαλής ότι ο σύζυγός της (ή της μείνη διά βίου πιστός. Γι' αυτό πολλές γυναίκες θα σκέπτονται ποιά είνε η αφορμή που κάνει άπιστο τον σύζυγό τους. Είνε τάχα το σφάλμα απόλυτως δικό του, ή είνε εν μέρει και της συζύγου του. 'Ολοι γενικώς παραδέχονται ότι ο δυστυχής ο άνδρας είνε έτσι πλασμένος, ώστε και τον σταθερότερο χαρακτήρα αν έχη, να του είνε κάπως δύσκολο να κρατήσει απόλυτως άφρονο στάσι, όταν τον κυττάζουν δυο γλυκά γυναικεία μάτια.

Στους άνδρες άρέσουν πάντα η άλλες γυναίκες εκτός της συζύγου των, ποια δε το ανησυχούσε αυτό ή δεν ξέρει καλά τον άνδρα ή έχει λόγους να λήη ψέματα. Γι' αυτό το λόγο λοιπόν θα εξετάσουμε το κακό από τις

ρίξεις του και αν είνε δυνατόν θα προσπαθήσουμε να δείξουμε τον τρόπο, με τον οποίον θα καταστήσουμε αδύνατο στο μέλλον κάθε συζυγική άπιστία.

Και πρώτα απ' όλα για έναν άνδρα με ευαίσθητη καρδιά, ο πρώτος και κυριότερος κίνδυνος άπιστίας έγκειται σ' αυτό το ίδιο το επάγγελμά του. Γιατί είτε διευθυντής, Τραπεζίτης, είτε έδωδομώλης, είτε δικηγόρος, είτε δημόσιος υπάλληλος, θα έχη πάντα στο γραφείο του μια δακτυλογράφο ή μια άλληλογράφο ή μια ταμία. Και επειδή καμιά σύζυγος δεν μπορεί να απαιτήσει να διαλέξη ο άνδρας της ένα σιγά-σιγά για να τον βοηθή στην δουλειά του, με κίνδυνο να τρέψη εις συγχήν την πελατεία του (και συμβαίνει πάντοτε σε τέτοιες περιπτώσεις να εκλέγεται η πιο νόστιμη, έρωτα και αν δεν είνε πρότυπον υπάλληλος), άλλο τόσο δεν μπορεί να τον εμποδίση να κυτάξει, όταν βρίσκεται στο γραφείο του, τον ωραίο λαμό της υπαλλήλου του ή τα κομψά της πόδια. Της δίνει την άλληλογραφία και η κατιές τους συναντώνται, σκύβει να της πη κάτι ύπερσοσιακό και, κατά τύχη, τα γέλια του άκουμπουν επάνω στα ξανθά της μαλλιά...

Λοιπόν, κυρία μου, έγοντας υπ' όψιν σας όλους αυτούς τους φοβερούς κινδύνους, σπεύσατε να επισκευθίτε απόσπας τον σύζυγό σας στο γραφείο του, κάνετε του μια τραγική εκηγή και απειλήστε τον ότι αν τον χωρίσετε αν δεν αντικαταστήση άμέσως την δακτυλογράφο ή την ταμία

του με ένα νεαρόν υπάλληλον του άρχιμου φύλου. Μην άρκεσθήτε δε μόνο στην ύπόσχεσι που θα σας δώση ο σύζυγός σας, αλλά πηγαίνετε συχνά και κάνετε αφοινιδισμό στο γραφείο του, γιατί να μην μπορεί να άπολυτή ή παληά δακτυλογράφος, αλλά να πάρει φόβος να αντικατασταθ ή καμιά άλλη νοστιμώτερη!...

‘Αλλά και η συχνή χρησιμοποίησις εκ μέρους του συζύγου σας του τραμ ή του λεωφορείου, είνε συχνά πολύ επικίνδυνον. Γιατί σχεδόν πάντοτε θα κάθεται απέναντί του ένα κατά το μάλλον και ήττον κομψόν δεσποινίδιον, που θα του κάνει τα γλυκά μάτια, συχνότατα δε, όταν μάλιστα είνε συνωστισμός, μπορεί σε μια απότομη στροφή του δρόμου να χάση μια κομψή κυρία την ισοροπία της και να πέση, χωρίς να το θέλη, στις άγκάλες του συζύγου σας!

‘Αλλοίμονο σας επίσης, κυρίες μου, αν ο σύζυγός τους έχει δικό του αυτοκίνητο, το οποίον μάλιστα διεσθύνει μόνος του. Ποιά γυναίκα (α μπορούση ν' άρνηθ ή, όταν θα της προτείνη να κάνουν μ' αυτό ένα μικρό περίπατο; 'Ο μόνος τρόπος για να αποφύγετε αυτόν τον κίνδυνο, είνε να επιτρέψετε μεν στο σύζυγό σας να έχη αυτοκίνητο, αλλά ένα εντελώς παιδικό αυτοκίνητο, προπολεμικού τύπου, έτσι που ο δυστυχής να ντρέπεται μήπως τον ιδ ή κανείς μ' αυτό και να μη σηκώνη τα μάτια του απ' το τιμόνι.

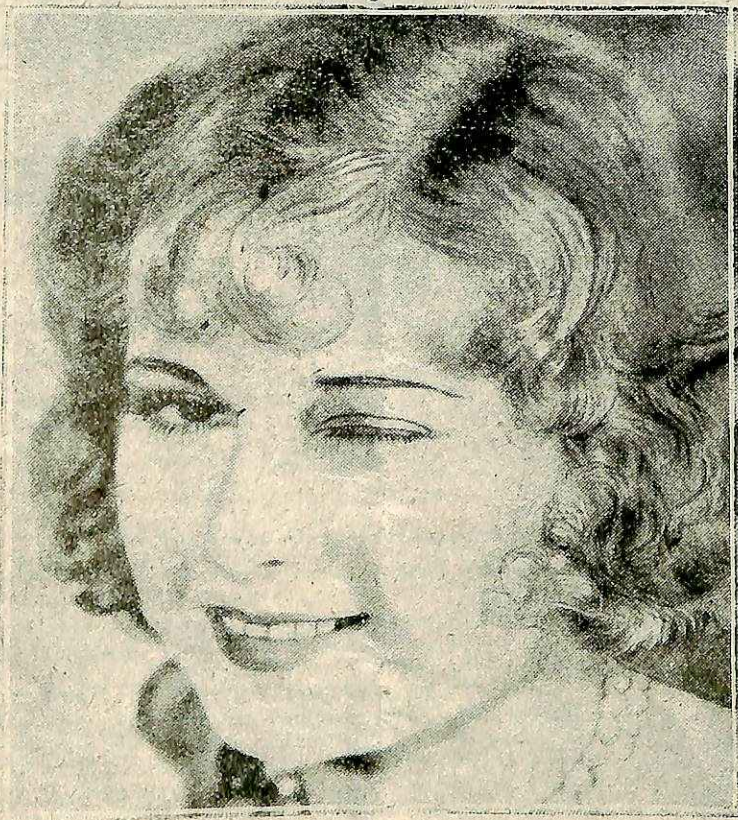
‘Αλλά και τα ταξίδια που κάνει, κυρία μου, ο σύζυγός σας, χωρίς τη

Τί δεν μπορεί να άνεχθ ή κανένας άντρας. Να βρη ή γυναίκα τον το μεσημέρι ακόμη στο κρεβάτι

συνοτροφία σας, δεν είνε λιγώτερο επικίνδυνον για την ήγησι της συζυγικής πίστωσης. Γιατί όχι μόνον στο βαγόνι, στο οποίο θα ταξιδεύη, μπορεί να βρούκαται και μια χαριτωμένη και έλκυστική κυρία που να ταξιδεύη μόνη της κι' αυτή, αλλά ακόμη και οι συχνοί σταθμοί είνε επικίνδυνον, γιατί, τί θέλετε να κάνη μόνος του ένας άνδρας επί είκοσι λεπτά ή μισή ώρα σε έναν άποκεντρο σταθμό; Και τί θέλετε να κάνη και μια άλλη κυρία που τυχαίνει να ταξιδεύη με το ίδιο τραίνο. Βαρυσύνται και οι δυο τους και από δυο βαρυεστισμάρους προκύπτει πολλές φορές μια διασκέδασις! Λοιπόν, μην αφήνετε το σύζυγό σας να ταξιδεύη, ή τουλάχιστον ακολουθήτε τον πάντοτε στα ταξίδια του!

‘Εκυτάτα ποτέ με προσοχή τις φιλενάδες σας; Κατά πάσαν πιθανότητα θα είνε λιγώτερο καλοντυμένες και λιγώτερο νόστιμες από σας. ‘Αν όμως τύχη να είνε καμιά πιο νόστιμη ή πιο καλοντυμένη, τότε βρήτε μια οποιαδήποτε πρόσαι για να διακρίψετε κάθε σέξις καλή της. Δεν βλέπετε ποτέ κανείς τη φωτιά στο σπίτι του, ούτε προκαλεί συναγωνισμό με τον ίδιο τον έαυτό του. Φανταστήτε αν, καμιά μέρα, παρατηρήση ο σύζυγός σας ότι η κυρία Χ. έχει χαμόγελο πιο έλκυστικό από το δικό σας, ή η δεσποινίς Ψ. μάτια πιο ρεμβώδη. Φανταστήτε τις συνέπειες μιας τέτοιας ανακαλύψεως και μην άμελήσετε να εξοστρακίσετε άμέσως όσες φίλες σας κρίνετε ως επικίνδυνες. Είνε γνωστό, και κάθε γυναίκα πρέπει να το έχη υπ' όψιν της αυτό, ότι κάθε άντρας ένθουσιάζεται για το καλό σάι και τίποτε δεν τον κρατεί περισσότερο στο σπίτι από ένα νόστιμο φαγητό ή γλυκό που όφείλεται στα χείλια της γυναίκας του. ‘Αλλά κι' η έπεισοδική άπασχόλησις με το νεοκοσμικό έχει τα κακά της, γιατί ο άντρας που γυρίζει το μεσημέρι από τη δουλειά του κουρασμένος και θέλει να κάτση λίγο με τη γυναίκα του, δεν εύχαριστείται καθόλου όταν τη βρη άπασχολημένη στην κουζίνα, με τα μαλλιά άνάστατα και πεσμένα στο πρόσωπο και τα μανίκια άνακουμπωμένα. Και το αντίθετο όμως, το να βρίσκη δηλαδή ο άνδρας το μεσημέρι τη γυναίκα του ακόμη στο κρεβάτι, ή εν έξ του κακά άποτελέσματα. ‘Οταν πάλι η σύζυγος πάει μοναχή της σε ταξίδι ή κάνει πολλές επισκέψεις και αφήνει μόνος του το σύζυγό της, τί θέλετε να κάνη ο τελευταίος; Και το καλύτερο ακόμη βιβλίο, και το πιο περιπετειώδες μυθιστόρημα, δεν μπο-

Τέτοιοι πειρασμοί για τους συζύγους υπάρχουν άπειρο! στο δρόμο, στον περίπατο, στο ταξίδι, στο γραφείο. Τα μάτια σας τέσσερα λοιπόν, να μη σας τον άρπαξουν!...

οεί να τον άπασχολή επ' άπειρον. Σε λίγο θ' άρχιση να δείχνη ενδιαφέρον και για άλλα πράγματα, μόλις δε άνακαλύψη τί ωραίο και διασκεδαστικό πράγμα είνε το θέατρο, τότε δεν θα περιορίση τον ένθουσιασμό του μόνο στην εκ των κάτω όρα, αλλά θα θελήση να τον έκδηλώση ενεργώς και στα παρασκήνια. Γι' αυτό, κυρία μου, φροντίστε να προλάβετε τους φοβερούς αυτούς κινδύνους που άπειλούν τον σύζυγό σας.

Και πρώτα απ' όλα φροντίστε να δείχνετε ενδιαφέρον για ό,τι ενδιαφέρει και τον άνδρα σας. ‘Αν τον ενδιαφέρει ο άθλητισμός, δείξτε και σεις ένθουσιασμό ίσον, αν όχι μεγαλύτερο απ' τον δικό του. ‘Αν εινε φιλαναγνώστης, φροντίστε να διαβάσετε τα βιβλία που διαβάζει και αυτός, για να μπορείτε να ανταλλάσσετε τις γνώσεις σας. Προέτι να είσθε πάντοτε σύντροφος του άνδρός σας κι' όταν άκόμη αυτό το πράγμα σας είνε δύσχεστο ή έστω σας κάνει να βαρυστεύε. ‘Έχετε υπ' όψιν σας ότι αν έσεις στο πητε σ' ένα πράγμα άρχην, μπορούν να βροθούν έκαστο άλλες που να το πούν αναί!

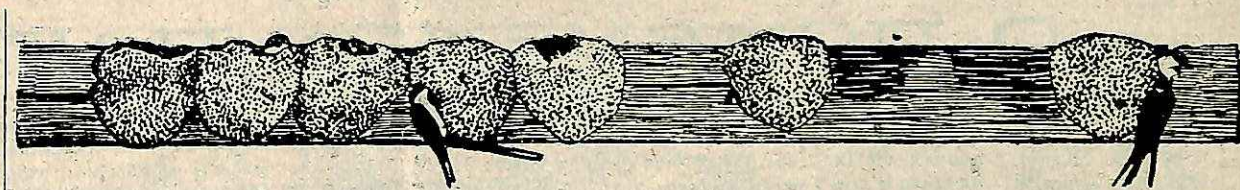
Είνε άνάγκη να παραθέσουμε και άλλα παραδείγματα. Και τί δεν ώθει τον άνδρα σας προς την άπιστία; Πηγαίνει με το τραμ κι' η δεσποινίς που κάθεται δίπλα του δεν έχει φίλ, ή παληά καμαριέρα φαίνεται και έρχεται στο σπίτι μια νέα ροδαλή και τσαχπίνια, βρίσκαται μόνος του σε μια έρημη πόλι, λυπημένος που άφησε τη γυναίκα του και θέλει να παραγορηθή με τη μοναξιά του, περιμένει τη γυναίκα του και εκείνη του στέλνει τη φιλενάδα της για να τον είδοί, πούση ότι δεν θα έλθη, τρώει το μεσημέρι στο ξενοδοχείο και βρίσκει μόνο φαγητό καλύτερο από το σπιτιού του, αλλά και μια ωραία κυρία που γευματίζει μόνη της στο διπλανό τραπέζι. Βλέπετε λοιπόν πώς είνε άδύνατον να άποτρέψη κανείς όλους κινδύνους που άπειλούν τη συζυγική πίστι.

Τί πρέπει λοιπόν να κάνη κάθε γυναίκα για να της μείνη πιστός ο σύζυγός της; ‘Εμείς μόνο μια συμβουλή έχουμε να σας δώσουμε. Μην αφήνετε τον άνδρα σας να βγαίνει από το σπίτι παρά μόνο με τη δική σας συνοτροφία. Φορέστε του σκούρα γυαλιά, αφήστε τον να άποκτήση πατρισταρχική γυναιάδα, ντύστε τον με τα παλαιότερα και χειρότερα ρούχα που θα βρητε στο τελευταίο παλαιοπωλείο. Και τότε μόνον, όταν ο άνδρας σας είνε τόσο φοικωδής την όραν, όστε να συχαίνασατε και σεις ή όρα να τον ιδίτε, μόνον τότε μπορεί να είσθε βέβαια ότι δεν θα άρέση ούτε στις άλλες γυναίκες και ότι τα κομψοτέτα του προς αυτές θα τις άφίσουν άδιάφορες και άσυγκίνητες...

ΣΚΕΨΕΙΣ

Μια γυναίκα άσκημη που άπαιτεί από ένα νέο και ωραίο άντρα να την αγαπήση, μοιάζει με μια ζητιάνη ή οποία άπαιτεί από τους διαβάτες να της δώσουν έλεημοσύνη.

—‘Ο έρως είνε περισσότερο άρεστό από το γάμο, για το λόγο ότι τα μυθιστορήματα διαβάζονται εύκολώτερα από τη φυσική ιστορία.

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΩΣΕΩΣ

ΤΑ ΚΑΡΦΙΑ ΜΕ ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΕΣΤΑΥΡΩΣΑΝ ΤΟ ΧΡΙΣΤΟ

Με πόσα καρφία έσταυρώθη ο Χριστός. Πώς κατέπαυσε μια τρικυμία. Πώς έχρησιμοποίησε τα δυο καρφία ο Μ. Κωνσταντίνος. ‘Ο ‘Αγιος Χαλινός. Τα θύματά του. Τα άγια λείψανα του Πάθους, κλπ.

Είνε πειά γεγονός άποδεδειγμένο σήμερα, ότι ο Χριστός σταυρώθηκε με τέσσερα καρφία, δυο στα χείρια και δυο στα πόδια. Αυτό το τονίζουμε ιδιαίτερώς επειδή πολλοί έκκλησιαστικοί συγγραφείς διεικνύντο άλλοτε ότι οι Ρωμαίοι θέαμα της Σταυρώσεως του Χριστού, να συγκρατή, ώσαν με χαλινά, κάθοψαν το ένα μονάχα πόδι του Χριστού, και ότι έχρησιμοποίησαν εν όλω τρία καρφία: δυο για τα χείρια και ένα μονάχα για τα πόδια.

‘Οταν η ‘Αγία ‘Ελένη βρήκε τον Τιμό Σταυρό, πήρε φυσικά και τα καρφία του. Το ένα από αυτά, το έριξε μια μέρα, που ταξείδευε, στην ‘Αδριατική για να καταπαύση μια τρομερή θεάλα ή οποία κόντευε να καταποντίση το καράβι της και ή οποία πράγματι έπαυσε άμέσως.

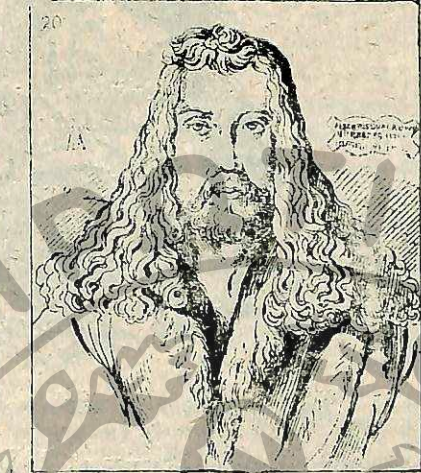
‘Ο Μέγας Κωνσταντίνος έβαλε το δεύτερο καρφί στο βαρύτιμο διάδημα που φορούσε τις έπίσημες μονάχα μέρες, και ένα άλλο έκομα στο χαλινάρι του αλόγου του για να τον προστατεύση από τους κινδύνους του πολέμου. Το δε τέταρτο έναπειτέθη στη Χριστιανική ‘Εκκλησία της Ρώμης.

‘Ο Θεολόγος Καλβίνος έλεγε ότι οι Καθολικοί άνεγνώριζαν ως αήθεντικά δεκατέσσερα ή δεκαπέντε καρφία, φυλάττομενα σε διάφορα μέρη. Είνε όμως φανερό ότι έπερατε θύμα πλάνης, πιστεύοντας τυφλά στις διαδόσεις πολλών ένδιαφερομένων. ‘Η αλήθεια είνε ότι υπάρχουν σήμερα πολλά κοινά καρφία τα οποία έχουν θανματουργικές ιδιότητες, επειδή τα έφεραν σ' έπαρη με κανένα από τα άληθινά καρφία του σταυρού του Χριστού.

Το καρφί που είχε βάλει ο Μ. Κωνσταντίνος στο χαλινό του αλόγου του σώζεται μέχρι σήμερα στη Γαλλική πόλι Καρπαντρά. Πολλοί παληοί έκκλησιαστικοί συγγραφείς διεμαρτυρήσαν για την άσέβεια αυτή — όπως χαρακτηρίσαν τη χρησιμοποίησι ενός καρφίου του σταυρού του Χριστού στο χαλινό ενός αλόγου. Πολλοί όμως αντίθετοι συγγραφείς, ύποστηρίζουν ότι ή πράξις αυτή του Κωνσταντίνου ένέχει συμβολική σημασία. ‘Ο μεγάλος πρωτεργάτης του Χριστιανισμού, βάζοντας ένα

τιμό καρφί στο χαλινό του αλόγου του, ήθελε μ' αυτό να δείξη σ' όλους τους βασιλείς και τους ανθρώπους ότι όλος ο κόσμος πρέπει, έμπνεόμενος από το άιώνιο θέαμα της Σταυρώσεως του Χριστού, να συγκρατή, ώσαν με χαλινά, τα πάθη του και να φροντίξη για τη σωτηρία της ψυχής του.

‘Ο ‘Αγιος αυτός Χαλινός, ο οποίος, έπαναλαμβάνουμε, ήτανε για τον Κωνσταντίνο ένα σύμβολο ύψιστης σημασίας, έγινε άργότερα, επί των διαδόχων του και κατά το μεσάιονα, αντικείμενο έξαιρετικής λατρείας εκ μέρους όλων των Χριστιανών Αυτοκρατόρων. Οι πράξεις της Ε' Οικουμενικής Συνόδου, που έγινε στην Κωνσταντινούπολι, μάς πληροφο-

20
ρούν ότι ο ‘Αγιος Χαλινός είχε ήδη κάνει πολλά θαύματα...

‘Ο ‘Αγιος Γρηγόριος της Τουρσώνης, ένας από τους μεγαλύτερους πατέρας της έκκλησίας, άναφέρει το παρακάτω ανέκδοτο, για να δείξη τη θαυμαστή δύναμι του ‘Αγίου Χαλινού:

‘Ο Αρτοκόταω ‘Ιουστίνος ο Νέος κατέληφθη κάποτε από μια έμμοιο ένοχλητική ιδέα, ή ότεία του έπέλεξε την ψυχή σαν ένα άυποφορο βάρος. Τον κάκον οι γιατροί του έπρότειναν ένα σκληρό φάρμακο, του κάκον έγιναν λιτανίες και δείσεις σ' όλη την Αδριατική.

‘Οσσο για τα άλλα λείψανα του Μεγάλου Πάθους — ο Τιμός Σταυρός βρίσκεται στην Έρεουσάλη (το μεγαλύτερο δηλαδή μέρος του) ο Στέφανος έξ ‘Ακανθών στην περίφημη έκκλησία της Παναγίας των Παρισίων και ή στήλη στην οποία έδεσαν τον Χριστό, βρίσκεται στη Ρώμη.

‘Ιουστίνου. Αυτό ήτανε. Τα δαιμόνια που τον ένοχλούσαν έφυγαν στη στιγμή από μέσα του και ο άρρωστος επανέκτησε την ψυχική του ήρεμία.

‘Από την έποχή εκείνη μέχρι τή IB', δεν διεσώθη καμιά πληροφορία ή μαρτυρία σχετικά με την ιστορία του ‘Αγίου Χαλινού. Το πράγμα είνε άνεξηγήτο. Οι σχέσεις μεταξύ Ρώμης και Κωνσταντινουπόλεως, ‘Ανατολής και Δύσεως, άρχισαν να γίνονται όλοένα και πιο άραιές, έξ αιτίας του πλυνθούλου Σχίσματος των ‘Εκκλησιών. Οι καθολικοί, οι χοιστιανοί δηλαδή της Δύσεως, δεν έχοχτανε πια σε καμιά έκτακτικόνία με τους ‘άποστάτας, με τους όρθοδόξους χριστιανούς της ‘Ανατολής, και συνεπώς δεν μπορούσαν να δώνη το άγιο αυτό λείψανο, το όποιο έφύλασσετο έπιμελώς, μαζί με άλλα ιερά αντικείμενα, στο ναό της Θεού Σοφίας στην ‘Αγία Σοφία!

‘Αργότερα όμως, ο ‘Αγιος Χαλινός περιήλθε υπό την κατοχή των Καθολικών, και έναπειτέθη στο Καρπαντρά, καθώς είπαμε και παραπάνω. ‘Ο τόπος αυτός είνε τόπος εύλαβούς προσκνήματος. ‘Οσο για τα θαύματα που έκανε το ιερό αυτό λείψανο, ένδνεμετρητά... Σε πολλές μάλιστα έπιδημίες πανώλους, χολέρας και άλλων πολυνέκρων άσθενειών, ή

περιφορά του Χαλινού του αλόγου του Μεγάλου Κωνσταντίνου με το καρφί από το σταυρό του Χριστού, συνετέλεσε περισσότερο από όλα τα μέσα της έπιστήμης για την εξαφάνισι της άρρώστειας...

‘Ο Χαλινός αυτός είνε δημοσις μ' εκείνους που χρησιμοποιούσαν οι Ρωμαίοι, έχει δε βάρος 350 μονάχα γραμμαρίων.

‘Οσο για τα άλλα λείψανα του Μεγάλου Πάθους — ο Τιμός Σταυρός βρίσκεται στην Έρεουσάλη (το μεγαλύτερο δηλαδή μέρος του) ο Στέφανος έξ ‘Ακανθών στην περίφημη έκκλησία της Παναγίας των Παρισίων και ή στήλη στην οποία έδεσαν τον Χριστό, βρίσκεται στη Ρώμη.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΠΟΝΕΜΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

ΟΛΙΣ μπήκε στο γραφείο του ο κ. Ρορίκ, μεγάλου πωλητή χονδρικής παλαιοτήτων, καλημέρισε τον συνταξιοδότη του κ. Λαντιέ και προτού βγάλει ακόμη το καπέλλο και το πανωφόρι του ρώτησε:

— Τι λέει το σημερινό ταχυδρομείο μας; — Τίποτε έκαιρετι, κ. Λαντιέ, εξακολουθώντας να ανοίγει τους φακέλους της αλληλογραφίας. Παραγγέλλει τρεχούσες φύσεις...

— Και ο Μουγκενώ έστειλε τίποτε; — Τίποτε. Ούτε φωνή, ούτε ακρόαση ακόμη...

— Πολύ καλά, είπε τότε με θυμό ο κ. Ρορίκ. 'Αφού αυτός ο κύριος δεν ένοιωσε να μας στείλει τίποτε, θα του στείλω εμείς τον δικαστικό κλητήρα. Είπε η τρίτη φορά που του στέλνουμε τη συναλλαγματική του και έμιας μίας τη γυρίζει αναπόδεκτα πίσω ανεξόφλητη. Φτάνει πια!... Αύριο (ά του στείλω το δικαστικό κλητήρα.

Ο κ. Λαντιέ όμως διαμαρτυρήθηκε και του είπε:

— 'Ακούστε, άς μην τον στείλωμα αύριο. 'Ας περιμένουμε λίγες μέρες ακόμη...

— Να περιμένουμε ακόμη; Μα τι λέτε; 'Εννοια σας κι' ο Μουγκενώ δεν θα φιλοτιμηθή να μας στείλει μόνος του τα λεπτά... 'Ερρόντισα να ζητήσω πληροφορίες γι' αυτόν κι' έμαθα ότι απ' τον καιρό που πέθανε η γυναίκα του φαίνεται σαν να τάζει χάσει. Δεν διαδίδει πια όπως άλλοτε την επιχείρησέ του και η δουλειές του δεν πάνε καλώς καλά. 'Εδω και κάμποσον καιρό δεν κατορθώνει ν' ανταποκριθή στις εμπορικές υποχρεώσεις του. Δεν παίρνει άλλη αναβολή το πράγμα. Αύριο θα του στείλω το δικαστικό κλητήρα.

Ο κ. Λαντιέ όμως έπεριμένα.

— 'Ακούστε, ξανάπε. Ποστός του στείλωμα το δικαστικό κλητήρα, αφήστε να κάνω εγώ μια τελευταία απόπειρα. Θα πάω να τον ιδώ μόνος μου, θα του μιλήσω και ίσως...

Ο άλλος, ακούγοντάς τον, άνασχηκώς περιφρονητικά τούς ώμοσ του και του άπάντησε:

— Είσαστε πάντα ανόρθωτος. 'Εχετε μια καλοκαγαθία που για έναν έμπορο είναι καταστρεπτική. 'Επί τέλους όμως κάνετε όπως θέλετε. Πηγαίνετε να τον ιδήτε. Ξερωτε πού κ' είναι, έχει πείρα στο διάβολο, στη συνοικία της Μπελβίλ, όδου 'Αναχωχής, 31 ή 33, δεν θυμάμαι ακριβώς τον αριθμό.

— 'Εννοια σας, θα το βρω, είπε ζωηρά ο κ. Λαντιέ, εύχαριστημένος γιατί είχε καταπιάσει το θυμό του συνταξιοδότη του, άνατίον του παλμού του φίλου.

Τό ίδιο απόγευμα κατά τις πέντε ο κ. Λαντιέ, χυμένος μέσα στο πολύ τάλως αυτοκινήτου του, άνέβηκε τούς άνηφορικούς δρόμους της συνοικίας

Μπελβίλ. Σ' όλο το δρόμο συλλογίζονταν τον Μουγκενώ. Κατά βάθος ήξερα ότι το διάβημά του εκείνο θα πήγαινε χαμένο, γιατί ο Μουγκενώ, έδω και κάμποσον καιρό, είχε γίνει ένας απ' τούς πιο κακοπληρωτάς παραγγελιοδόχους του Παρισιού.

— Για να πούμε την αλήθεια, έλεγε μονολογώντας, ο συνταξιοδότης μου έχει δίκιο. Είμαι πολύ εύπλαγκτος. Και άνθρωποι σαν τον Μουγκενώ δεν είναι για να τους λυπάται κανείς. 'Εννοια του όμως, αυτή τη φορά θα του μιλήσω έξω απ' τα δόντια και θα του δείξω ότι δεν μπορεί να μας κοροϊδεύει έτσι, βασιζόμενος στην παλιά μας φιλία. Θα του μιλήσω μ' έναν τρόπο πού, αν με άκουγε ο συνταξιοδότης μου, θα έμενε καταγοητευμένος.

'Εννομεταξύ το αυτοκίνητο σταμάτησε και ο σφωρ άνοιξε την πόρτα. Ο κ. Λαντιέ κατέβηκε και κύτταξε γύρω το μέρος. Είδη πως βρισκόταν ακριβώς έξω απ' τον αριθμό 31 της όδου 'Αναχωχής. Και τότε ξαφνικά

Τό ίδιο ακριβώς! Τό δικό μας! Φιθύρισε ο Λαντιέ. Τα πόδια του έτρεμαν ενώ άνέβαινε τις σκάλες κι' όταν χτύπησε στην πόρτα του Μουγκενώ νόμισε πως ή καρδιά του θάσασε απ' τη συγκίνηση.

Μια γοργή υπέρτοια πήγε να του άνοιξη και τόν ρώτησε το όνομά του. Μπήκε μέσα και άμέσως σχεδόν ξανάγυρισε για να τον οδηγήσει στο γραφείο του κυρίου της.

Τό 'γραφέιο του κυρίου ήταν ένα μέτριο δωμάτιο επιπλωμένο με τέσσερες καρέκλες ξεχαρβαλωμένες, ένα τραπέζι ξεδαμμένο που χρησίμευε για γραφείο και δυό έταξερές, στις όποιες ήταν στοιβαγμένοι ένα σωρό χαρτοφύλακες. Αυτά αποτελούσαν την όλη επίπλωσι του 'γραφείου.

Ο Λαντιέ το άνεγνώρισε άμέσως. 'Ήταν το δωμάτιο που αυτός και η γυναίκα του το χρησιμοποιούσαν για σαλονάκι, όταν κατοικούσαν εκεί. Εκεί συνήθιζαν να κάθονται τις περισσότερες ώρες της ήμέρας τους, καμαρώνοντας το άγγελούδι τους που έπαιζε ξαπλωμένο πάνω στο χαλί του πατώματος. Στη μία γωνία είχαν ένα

Εκεί συνήθιζαν να κάθονται καμαρώνοντας το άγγελούδι τους που έπαιζε ξαπλωμένο στο χαλί του πατώματος

έννοιωσε να πλημμυρίξη την ψυχή του μιά δυνατή συγκίνηση. 'Ανεγνώρισε άμέσως το μέρος εκείνο, και πρό πάντων την εξώπορτα και την πρόσφυ του σπιτιού, στο όποιο έτοιμαζόταν να μπη με τόσο άσχημες διαθέσεις. Είχε κατοικήσει άλλοτε κι' αυτός στη συνοικία εκείνη, την εποχή που δεν είχε κάνει ακόμη τη σημερινή κολοσσία περιουσία του. Κατοικούσε τότε σ' ένα μέτριο διαμέρισμα στον αριθμό 31 της όδου Βιναιγκριέ, μαζύ με τη γυναίκα του και το αγαπημένο του κοριτσάκι, το όποιο είχε βυτίσει με το θάνατό του σε μαύρη απελπισία τον δυστυχή πατέρα του.

Τί περίεργο όμως! Η εξώπορτα και η πρόσφυς του σπιτιού, στο όποιο

Εκεί συνήθιζαν να κάθονται τις περισσότερες ώρες της ήμέρας τους, καμαρώνοντας το άγγελούδι τους που έπαιζε ξαπλωμένο πάνω στο χαλί του πατώματος. Στη μία γωνία είχαν ένα

Εκεί συνήθιζαν να κάθονται τις περισσότερες ώρες της ήμέρας τους, καμαρώνοντας το άγγελούδι τους που έπαιζε ξαπλωμένο πάνω στο χαλί του πατώματος. Στη μία γωνία είχαν ένα

κατοικούσε τώρα ο Μουγκενώ, έμοιαζε καταπληκτικά και στις παραμικρότερες λεπτομέρειες με το σπίτι, στο όποιο είχε κατοικήσει άλλοτε ο Λαντιέ, ο όποιος άνεγνώρισε επίσης και τα γειτονικά σπίτια. Παραξενευμένος σκαμπήτρες έναν διαβάτη και τόν ρώτησε σχετικώς:

— 'Η όδus Βιναιγκριέ του άποκρίθηκε ο διαβάτης, μετωνομάσθησε μετά τόν πόλεμο σε όδus 'Αναχωχής.

— Έτσι λοιπόν. Ο Μουγκενώ κατοικούσε στο σπίτι όπου είχε μείνει άλλοτε ο Λαντιέ, εκεί όπου, παρ' όλη τη φτώχεια του, είχε γνωρίσει τις πιο εύτυχισμένες ήμέρες της ζωής του κοντά στη γυναίκα του και το μοναχοκόριτσάκι του.

Για μία στιγμή άναπόλησε με συγκίνηση όλη την περασμένη εκείνη ζωή του. Και η συγκίνησης του μεγάλωσε ακόμη περισσότερο, όταν ο θυρωρός του είπε ότι ο Μουγκενώ κατοικούσε στο άριστο διαμέρισμα του τρίτου πατώματος.

Τό ίδιο ακριβώς! Τό δικό μας! Φιθύρισε ο Λαντιέ.

Τα πόδια του έτρεμαν ενώ άνέβαινε τις σκάλες κι' όταν χτύπησε στην πόρτα του Μουγκενώ νόμισε πως ή καρδιά του θάσασε απ' τη συγκίνηση.

Μια γοργή υπέρτοια πήγε να του άνοιξη και τόν ρώτησε το όνομά του. Μπήκε μέσα και άμέσως σχεδόν ξανάγυρισε για να τον οδηγήσει στο γραφείο του κυρίου της.

Τό 'γραφέιο του κυρίου ήταν ένα μέτριο δωμάτιο επιπλωμένο με τέσσερες καρέκλες ξεχαρβαλωμένες, ένα τραπέζι ξεδαμμένο που χρησίμευε για γραφείο και δυό έταξερές, στις όποιες ήταν στοιβαγμένοι ένα σωρό χαρτοφύλακες. Αυτά αποτελούσαν την όλη επίπλωσι του 'γραφείου.

Ο Λαντιέ το άνεγνώρισε άμέσως. 'Ήταν το δωμάτιο που αυτός και η γυναίκα του το χρησιμοποιούσαν για σαλονάκι, όταν κατοικούσαν εκεί. Εκεί συνήθιζαν να κάθονται τις περισσότερες ώρες της ήμέρας τους, καμαρώνοντας το άγγελούδι τους που έπαιζε ξαπλωμένο πάνω στο χαλί του πατώματος. Στη μία γωνία είχαν ένα

Εκεί συνήθιζαν να κάθονται καμαρώνοντας το άγγελούδι τους που έπαιζε ξαπλωμένο στο χαλί του πατώματος

έννοιωσε να πλημμυρίξη την ψυχή του μιά δυνατή συγκίνηση. 'Ανεγνώρισε άμέσως το μέρος εκείνο, και πρό πάντων την εξώπορτα και την πρόσφυ του σπιτιού, στο όποιο έτοιμαζόταν να μπη με τόσο άσχημες διαθέσεις. Είχε κατοικήσει άλλοτε κι' αυτός στη συνοικία εκείνη, την εποχή που δεν είχε κάνει ακόμη τη σημερινή κολοσσία περιουσία του. Κατοικούσε τότε σ' ένα μέτριο διαμέρισμα στον αριθμό 31 της όδου Βιναιγκριέ, μαζύ με τη γυναίκα του και το αγαπημένο του κοριτσάκι, το όποιο είχε βυτίσει με το θάνατό του σε μαύρη απελπισία τον δυστυχή πατέρα του.

Τί περίεργο όμως! Η εξώπορτα και η πρόσφυς του σπιτιού, στο όποιο

Εκεί συνήθιζαν να κάθονται τις περισσότερες ώρες της ήμέρας τους, καμαρώνοντας το άγγελούδι τους που έπαιζε ξαπλωμένο πάνω στο χαλί του πατώματος. Στη μία γωνία είχαν ένα

Εκεί συνήθιζαν να κάθονται τις περισσότερες ώρες της ήμέρας τους, καμαρώνοντας το άγγελούδι τους που έπαιζε ξαπλωμένο πάνω στο χαλί του πατώματος. Στη μία γωνία είχαν ένα

μαλακό ντιβάνκι, όπου ξαπλώνονταν πρόγεια ή μικρή όταν νύσταζε, ώσπου να την μεταφέρουν στην κρεβάτοκάμαρά της. Ο Λαντιέ θυμόταν πως στην αντίθετη γωνία βρισκόταν μια μικρή ντουλάπα του τοίχου, στην όποια έβαζαν τα παιγνίδια της μικρής. Παρ' όλη τους τη σχετική φτώχεια, ή ντουλάπα ήταν πάντα γεμάτη από παιδικά παιγνίδια. Ο Λαντιέ έφριξε μια έρευντική ματιά γύρω του άναζητώντας τη ντουλάπα. Και την είδε. 'Ήταν πάντοτε στη θέση της, απ' τα μισανοιγμένα όμως φύλλα της είδε πως δεν είχε πια μέσα παιγνίδια. Ο Μουγκενώ την είχε γεμίσει με λογιστικά βιβλία, με κατάστιχα και με φακέλους αλληλογραφίας. Ήταν το 'άργεϊόν του.

Ο μεγάλεμπορος άπήνησε στο χειρουργείο του οικοδεσπότη που άναστηκώθηκε για να τόν ύποδεχθή και κάθησε σε μια καρέκλα, με τα μάτια πάντα καρφωμένα στη 'ντουλάπα των παιγνιδιών. Δεν έπρόσχε σχεδόν καθόλου στις προφάσεις που άρχισε να του άραδιάζει ο Μουγκενώ για να δικαιολογήσει γιατί δεν εχε κατορθώσει να φανή συνεπής στις υποχρεώσεις του.

— Είλε κάμποσος καιρός, του έλεγε, που ή δουλειές μου δεν πάνε καλώς καλά. Δεν κατορθώνω να εισπράξω ούτε πενήταρα απ' όσα μου χρωστανε οι πελάτες μου. Ορίστε, για να πεισθήτε, να σας διαβάσω την αλληλογραφία μου.

— Άπλωσε το χέρι του προς την 'ντουλάπα κι' έβγαλε από μέσα δυό φακέλους με εμπορικές επιστολές. Μα ή χειρονομία του εκείνη φάνηκε στον Λαντιέ σαν βεβήλωσις της 'ντουλάπας. Δεν κρατήθηκε πια.

— Μην άπλώνετε το χέρι σας εκεί μέσα! φώναξε.

— Έπειτα όμως, σχεδόν άμέσως, καταλαβαίνοντας πως παρενόηθη, έπρόσθεσε:

— Είλε περιτόν. Καταλαβαίνω, άντιλαμβάνομαι τη θέση σας, αλλά κι' εμείς...

— Έκείνη τη στιγμή άνοιξε ή πόρτα και στο πλαίσί της φάνηκε ένα κοριτσάκι όκτώ ως έννέα χρονών. Ήταν ή κόρη του Μουγκενώ.

— Τι τρέχει; τί θέλεις έδω; την ρώτησε άυστοχρά, σχεδόν άγρια ο πατέρας της. Δεν σούχω άπαγορεύσει να μπαίνεις έδω μέσα όταν έχω επισκέψεις;

— Σου ζητώ συγγνώμη, μπαμπά, έτραβήλας ή μικρή, δεν τό ήξερα...

— Τι ήθελες;

— Την κούκλα μου... την κούκλα που μου ύποσχέθηκες να μου αγοράσεις...

— Έξασα, δεν την αγοράσα ούτε σήμερα.

— Μού είχε πη ή 'Αννα ότι γύρισες απ' έξω μ' ένα δεματάκι και γι' αυτό... νόμισα... Πάνε δέκα μέρες τώρα που μου την ύποσχέθηκες...

— Σιωπή... 'Όταν ή την πάρω, θα σε φωνάξω να σου τη δώσω. Φύγε τώρα! Φύγε!

Η μικρή έφυγε φοβισμένη και ο Μουγκενώ, γυρίζοντας στον έπισκέπτη του, είπε:

— Σας ζητώ συγγνώμη, αλλά αυτά τα παιδιά, όταν τούς ύποσχεθή κανείς κάτι... Έπειτα, το καυμένο,

— Κόρη, ύπάρχουν μεγάλες φορές άλλοι, τούς όποιους μπορεί μόν κανείς να δει άδελφικά, όχι όμως δυστυχώς και ν' άνατιχάται σ' ή σ' ή...

αφ' ότου πέθανε ή γυναίκα μου, μένει όλονόαχο όλη την ήμέρα με τη κοπή ύπνρστρία. Και φυσικά δεν μπορεί να παίξη μαζύ της.

— Καταλαβαίνω, φιθύρισε ο Λαντιέ.

Και μέσα του έπρόσθεσε μονολογώντας:

«Τό καυμένο!... Φαντάζομαι τί ζωή θα περνά ήδω μέσα, άνάμεσα σε μια γοργή ύπνρστρία και σ' έναν πατέρα σαν αυτόν. Ένω το καυμένο, το δικό μου τ' άγγελοδύ...»

Και άθελά του άναπόλησε τη 'ερμή, γεμάτη σποργή και περιποιημένη ατσόφαρα, στην όποια είχε ζήσει, εκεί στο ίδιο διαμέρισμα, το δικό του κοριτσάκι, που ήταν πεπρωμένο να φτερουγίστη τόσο γρήγορα στον άλλον κόσμο.

Έννομεταξύ ο Μουγκενώ άρχισε πάλι να του άραδιάζει τις δικαιολογίες του.

— Όχι, μην εξακολουθήστε! του είπε ο Λαντιέ. Ένε περιτόν. Άκούστε δώ.

Τράβηξε το πορτοφόλι του, έβγαλε από μέσα τρία χιλιοφράγκα και δίνοντάς τα στον Μουγκενώ, του είπε:

— Να, πάρτε αυτά. Έπειδή καταλαβαίνω τη θέση σας, θέλω να σας βοηθήσω. Άλλά θέλω επίσης να είμαι εν τάξει άπέναντι του συνταξιοδότη μου. Γι' αυτό θα σας στείλω αύριο με έναν υπάλληλό μας τη συναλλαγματική σας και την πληρώνετε μ' αυτά τα χρήματα.

Ο Μουγκενώ τόν κύτταξε κατάπληκτος για την άπροσδόκητη εκείνη γενναιοδωρία.

— Μα... είπε τέλος, σας εύχαριστώ πολύ, πάρα πολύ, αλλά έδω είναι τρεις χιλιάδες φράγκα. ενώ ή συναλλαγματική μου είναι για δυό χιλιάδες ογδακάσια...

— Με τα υπόλοιπα διακόσια φράγκα... ν' αγοράσετε κάτι για το κοριτσάκι σας, την κούκλα που του ύποσχεθήκατε και διάφορα άλλα παιγνίδια. Το άκαιτόν να της τα πάρετε.

— Άλλως τε πιστέψτε με ότι της τα χρωστάτε.

— Πώς θα μωρέσω να σας ανταποδώσω αυτή την καλωσύνη σας;

— Να την ανταποδώσετε στο κοριτσάκι σας! φιθύρισε ο Λαντιέ.

Σηκώθηκε άπότομα και χαιρετώντας με μια χειρονομία τόν όφειλέτη του — δεν είχε τη δύναμη ν' άρθρώσει ούτε λέξη — προχώρησε μια στιγμή, έφριξε μια τελευταία ματιά στη ντουλάπα κι' έφυγε γυρίζοντας άπότομα το πρόσωπό του για να κρύψη δυό δάκρυα που άνέβλυσαν στις άκρες των ματιών του.

Ο ΛΟΓΙΣ ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ

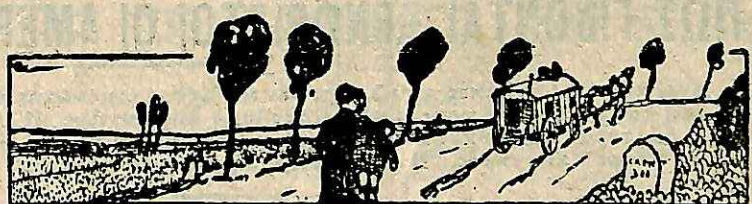
Άς γνωστόν, στη Γαλλική 'Ακαδημία κάθε νεοεξελεγμένο μέλος είναι ύποχρεωμένο, κατά την είσοδό του σ' αυτή, να βγάξη ένα λόγο, στον όποιο να έκθειάζη τόν άποθανόντα άκαδημαϊκό, του όποιο κατέλαβε την έδρα.

— Έτσι, ο Ντουσί, ο όποιος, μετά τόν άνατό του Βολταίρου, έελέγη μέλος της Γαλλικής 'Ακαδημίας είς άντιμίστασάσιν του, είχε την εξουναόνα ν' άσχόληται με πόσος λόγος του ως έξης:

— Κόρη, ύπάρχουν μεγάλες φορές άλλοι, τούς όποιους μπορεί μόν κανείς να δει άδελφικά, όχι όμως δυστυχώς και ν' άνατιχάται σ' ή σ' ή...

— Κόρη, ύπάρχουν μεγάλες φορές άλλοι, τούς όποιους μπορεί μόν κανείς να δει άδελφικά, όχι όμως δυστυχώς και ν' άνατιχάται σ' ή σ' ή...

— Κόρη, ύπάρχουν μεγάλες φορές άλλοι, τούς όποιους μπορεί μόν κανείς να δει άδελφικά, όχι όμως δυστυχώς και ν' άνατιχάται σ' ή σ' ή...

ΠΡΟ ΤΟΥ ΧΕΙΛΟΥΣ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΩΝ

Αποκαριετιστήρια ποιήματα προς τη ζωή. Ο ποιητής Ντυμπάρνυ πού κατά την τελευταία του στιγμή πίστεψε στο Θεό... 'Ιδού τί είχε ή ανθρώπινη ζωή. Η άρρώστεια του Κόλμπερ. Τό στερνό του παράπονο. Ο βασιλεύς, ο τυδερβικός 14ος και ο βασιλεύς των βασιλεύων.

Η ιστορία άναφέρει πολλά παραδείγματα ανθρώπων οι όποιοι, στις τελευταίες τους στιγμές, συνέθεσαν ποιήματα για ν' αποχαιρετήσουν τη ζωή... Έτσι ο Ρωμαίος Αυτοκράτορ 'Αδριανός, λίγη ώρα πριν πεθάνει συνέθεσε ένα θαυμάσιο έμμετρο επίγραμμα.

Έπίσης ο ποιητής Πατριός, λίγες στιγμές πριν έκπνεύσει συνέθεσε ένα μακροσκελές ποίημα στο όποιο περιέγραφε την μέλλουσα ζωή, όπως την φανταζόταν αυτός, καθώς δέ άπήγγειλε τόν τελευταίο στίχο τού ποιήματός του άυτό, ξέφυγχε...

Ο ποιητής Ντεμπορώ πάλι, ο όποιος ήταν σ' όλη του τη ζωή άποφορήθι ότι ο Κόλμπερ ήταν άρωστος, τού έστειλε, στις τελευταίες του στιγμές, συνέθεσε ένα έμμετρο σονέτο, δια του όποιου έξέφραζε όλη την μεταμέλειά του για τις ως τότε θρησκευτικές δοξασίες του και έξεδήλωνε την πίστι του σιόν Θεό.

Η Μαργαρίτα της Αυστρίας κάποτε πού ταξείδευε και κινδύνευε να πνιγίη από την τρικυμία, συνέθεσε ένα έμμετρο επίταφίό της. Και μολοντί το πλοίο με το όποιο ταξείδευε κατώρθωσε να σωθή, ο επίταφίός της όμως έμεινε.

Περιήρωι, έξ άλλου, έχουν μείνει και οι στίχοι τούς όποιους συνέθεσαν ο Άνδρέας Σενιέ όταν οδηγείτο στο ίκρίωμα, καθώς και ο Φρ. ιδερβικός Σουλιέ στην επίταφίό του.

— Όταν ο Γκασσέντι κατέλαβε ότι σε λίγες στιγμές θα πέθανε, έπήρε το χέρι ενός του φίλου που στεκόταν κοντά

στον κορεββάτι του, το έφρασε στη ν καρδιά του, και τού είπε:

— 'Ιδού τί είχε ή ανθρώπινη ζωή...

— Όταν ο Κόλμπερ ήταν άρωστος, τού έστειλε, στις τελευταίες του στιγμές, συνέθεσε ένα έμμετρο σονέτο, δια του όποιου έξέφραζε όλη την μεταμέλειά του για τις ως τότε θρησκευτικές δοξασίες του και έξεδήλωνε την πίστι του σιόν Θεό.

Η Μαργαρίτα της Αυστρίας κάποτε πού ταξείδευε και κινδύνευε να πνιγίη από την τρικυμία, συνέθεσε ένα έμμετρο επίταφίό της. Και μολοντί το πλοίο με το όποιο ταξείδευε κατώρθωσε να σωθή, ο επίταφίός της όμως έμεινε.

Περιήρωι, έξ άλλου, έχουν μείνει και οι στίχοι τούς όποιους συνέθεσαν ο Άνδρέας Σενιέ όταν οδηγείτο στο ίκρίωμα, καθώς και ο Φρ. ιδερβικός Σουλιέ στην επίταφίό του.

— Όταν ο Γκασσέντι κατέλαβε ότι σε λίγες στιγμές θα πέθανε, έπήρε το χέρι ενός του φίλου που στεκόταν κοντά

στον κορεββάτι του, το έφρασε στη ν καρδιά του, και τού είπε:

— 'Ιδού τί είχε ή ανθρώπινη ζωή...

— Όταν ο Κόλμπερ ήταν άρωστος, τού έστειλε, στις τελευταίες του στιγμές, συνέθεσε ένα έμμετρο σονέτο, δια του όποιου έξέφραζε όλη την μεταμέλειά του για τις ως τότε θρησκευτικές δοξασίες του και έξεδήλωνε την πίστι του σιόν Θεό.

Η Μαργαρίτα της Αυστρίας κάποτε πού ταξείδευε και κινδύνευε να πνιγίη από την τρικυμία, συνέθεσε ένα έμμετρο επίταφίό της. Και μολοντί το πλοίο με το όποιο ταξείδευε κατώρθωσε να σωθή, ο επίταφίός της όμως έμεινε.

Περιήρωι, έξ άλλου, έχουν μείνει και οι στίχοι τούς όποιους συνέθεσαν ο Άνδρέας Σενιέ όταν οδηγείτο στο ίκρίωμα, καθώς και ο Φρ. ιδερβικός Σουλιέ στην επίταφίό του.

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΟΤΑΝ ΣΕ ΒΟΛΕΘΑΝ Η ΤΥΧΗ

Στην έπαρχία του Νέου Μεξικού τών 'Ηνωμένων Πολιτειών ένας κάουμπύ, όνόματι Γεώργιος Λούφκιν, έτρεχε μια μέρα καβάλλα έπάνω στο άλογό του, κυνηγώντας ένα άλλο άλογο που είχε ξεφύγει απ' την άγέλη του. Ξαφνικά όμως, κάποια στιγμή, το ένα πόδι του άλλου του χόθηκε σε μια λακούβα από κείνες που σκάδουν καταμεσής στα λιβάδια τα άγριόσκυλα της 'Αμερικής. Τό άλογο σωριάστηκε καταγής με το ένα πόδι σπασμένο και πέταξε, γαρύ πλατόν, τόν καβαλλάρι του μικρού. Ο Λούφκιν σηκώθηκε βρίζοντας θεούς και δαίμονες, γιατί δεν ύπόρχε πιο έφευτελιστικό πάθημα για τούς κάουμπύ, που φημίζονται ότι είναι οι καλύτεροι ίππείς της υφτίλου, απ' τό να πέσουν απ' τό άλογό τους.

Τό πάθημα τού Λούφκιν ήταν άκόμη τρομερότερο, γιατί το άλογό του δεν ήταν πια σε θέση να κάνει ούτε ένα βήμα κι' έτσι ο κάουμπύδς πήγαινε στον κατωλισμό του κουβαλώντας στην πλάτη του τη σέλλα του και τα χαλινάρια του.

— Ένω όμως ξεσέλλωνε τ' άλογό του βλαστημώντας διαρκώς, άκουσε γαργαλάτα σκύλου. Σήκωσε τότε το κεφάλι και είδε, λίγα βήματα πιο πέρα, το άγριόσκυλο, το όποιο τή φώναζε είς καταπατητή το άλογό του και ο όποιος έδειγνε άγριες διαθέσεις.

— Στάσου, Ρωμαίρη, και σε διορώνω εγώ, φωνάζε ο Λούφκιν.

— Έκουφε λοιπόν και πήρε μια πέτρα για να τόν ρίξη. Έξασα όμως εδε ότι ή πέτρα εκείνη έβγαζε παράξενες λάμψεις. Την κύτταξε καλά και είδε πως είχε χρυσές ραβδώσεις. Τι τύχη!... Έίλε άνακαλύψει μεταλλείο χρυσού!... 'Αμέσως έχρασε και το θυμό του και την ταπεινώσι του άλογο και τη σέλλα του κι' έτρεξε να δηλώσθ το μεταλλείο, το όποιο κατέστη κατόπιν περίφημο με το όνομα (Μεταλλείο της 'Ακαδημίας).

Χάρη στο μεταλλείο αυτό, έπειτα από δυό χρόνια, ο Λούφκιν έγινε ένας απ' τούς πλουσιωτέρους ανθρώπους τών 'Ηνωμένων Πολιτειών και έπαισε ένα μεγαλοπρεπέστατο μέγαρο πού κέντρο της άριστοκρατικής Πέμπτης Λεωφόρου της Νέας Υόρκης!...

— Ένω όμως ξεσέλλωνε τ' άλογό του βλαστημώντας διαρκώς, άκουσε γαργαλάτα σκύλου. Σήκωσε τότε το κεφάλι και είδε, λίγα βήματα πιο πέρα, το άγριόσκυλο, το όποιο τή φώναζε είς καταπατητή το άλογό του και ο όποιος έδειγνε άγριες διαθέσεις.

— Στάσου, Ρωμαίρη, και σε διορώνω εγώ, φωνάζε ο Λούφκιν.

— Έκουφε λοιπόν και πήρε μια πέτρα για να τόν ρίξη. Έξασα όμως εδε ότι ή πέτρα εκείνη έβγαζε παράξενες λάμψεις. Την κύτταξε καλά και είδε πως είχε χρυσές ραβδώσεις. Τι τύχη!... Έίλε άνακαλύψει μεταλλείο χρυσού!... 'Αμέσως έχρασε και το θυμό του και την ταπεινώσι του άλογο και τη σέλλα του κι' έτρεξε να δηλώσθ το μεταλλείο, το όποιο κατέστη κατόπιν περίφημο με το όνομα (Μεταλλείο της 'Ακαδημίας).

Χάρη στο μεταλλείο αυτό, έπειτα από δυό χρόνια, ο Λούφκιν έγινε ένας απ' τούς πλουσιωτέρους ανθρώπους τών 'Ηνωμένων Πολιτειών και έπαισε ένα μεγαλοπρεπέστατο μέγαρο πού κέντρο της άριστοκρατικής Πέμπτης Λεωφόρου της Νέας Υόρκης!...

— Ένω όμως ξεσέλλωνε τ' άλογό του βλαστημώντας διαρκώς, άκουσε γαργαλάτα σκύλου. Σήκωσε τότε το κεφάλι και είδε, λίγα βήματα πιο πέρα, το άγριόσκυλο, το όποιο τή φώναζε είς καταπατητή το άλογό του και ο όποιος έδειγνε άγριες διαθέσεις.

— Στάσου, Ρωμαίρη, και σε διορώνω εγώ, φωνάζε ο Λούφκιν.

— Έκουφε λοιπόν και πήρε μια πέτρα για να τόν ρίξη. Έξασα όμως εδε ότι ή πέτρα εκείνη έβγαζε παράξενες λάμψεις. Την κύτταξε καλά και είδε πως είχε χρυσ

Η ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

ΠΩΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΑΓΝΩΡΙΣΤΟΙ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΛΗΣΤΑΙ

B'

Ο Τζιμ Ντέλαϊν στις φυλακές του Σακραμέντο. Στο άπειρο νηπύριο. Μία σερφή έμπνευσις. «Ο έξο-
ρισμός του σώματος περ' επιφέρει τον έξορισμό της ψυχής». Η μεταρρύθμιση του λαθρεμπορίου σε
φιλήσυχον πάτερ. «Ο λύκος κι' αν έγέρασε κι' άλλαξε το καλλί του...» Ο καταχραστής ταμίας
που θεωρείται νεκρός. Η έπανεμφάνισις του μετά έτη και η αναγνώρισις του, κλπ.

Αλλά έφαγα μία μέρα άρχισε πάλι να τον τραβάει η παλιά ζωή. Τό παλιό του πάθος για τα ναρκωτικά τον έκανε ν' αρχίσει να συζητά πάλι σε ύποπτα καταγώγια. Στην άρχη σπάνιος και έπειτα συχνότερα, ως πού στο τέλος ξανάρχισε την παλιά του δουλειά. Έτσι, ούτε η καινούρια του φυγή, ούτε το καινούριο πρόσωπο τον ωφέλησαν σε τίποτε. Συνελήφθη για δεύτερη φορά και τώρα βρίσκεται πάλι φυλακισμένος στο Σαιν-Κεντίν.

Η τρίτη γνωστή περίπτωση, κατά την οποία ένα άνθρωπος μετέβαλε το πρόσωπό του για εγκληματικούς σκοπούς, είναι του Δούτ Τίμπλερ. Ο Δούτ Τίμπλερ ήταν επί χρόνια ταμίας της «Κάουρμαν Στέιν Μπάνκ» στο Κλέβελαντ των Ηνωμένων Πολιτειών. Έκτελούσε την υπηρεσία του με τη μεγαλύτερη τάξη και προσοχή, οι προϊστάμενοί του ήταν ένθουσιασμένοι μαζί του και, επί χρόνια όλοκλημέρα, δεν παρετηρήθη ούτε μία δεικνύσα έλλειμμα στους λογαριασμούς του.

Έξαφνικά όμως μία μέρα έξαφνικά σ' η χωρίς ν' αφήσει κανένα ίχνος και μαζί του έξηφάνισαν από την Τράπεζα 114.000 δολάρια εις μετεωρική ταχύτητα. Η οποία είχαν καταθέσει οι καταθέτες του ταμείου τ' η ν' η του μήν. Επίσης ανέκαυσε η ότι από ένα χρηματικό ό-
τιος Τράπεζας, του οποίου είχε κι' αυτός ένα κλειδί, έλειπε ένα χονδρό πακέτο με μετοχές. Παρά την σύγχρονη εξαφάνισις του ταμίου και των χρημάτων, η Τράπεζα ωστόσο δεν είδοποίησε την άστυνομία παρά ύστερ' από τρεις ήμερες, γιατί στη άρχη υπέθεσαν ότι ήταν άρρωστος. Η εμπιστοσύνη τους μάλιστα ήταν τόσο μεγάλη, ώστε δεν έστειλαν καν τόσο απίτη του για να ζητήσουν πληροφορίες για την ύγεια του και δεν αντιλήφθηκαν παρά όταν ο άρχιταμίας της Τράπεζας ανέκαυσε την εξαφάνισις των χρημάτων. Η άστυνομία έψαξε να τον βρει, αλλά χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Έπεται από μία εβδομάδα βρέθηκαν τα ρούχα του εξαφανισθέντος ταμίου μέσα σ' ένα κανάλι, από το οποίον έθρηναν τα άφρηστα νερά μιας φάμπρικας. Από αυτό και διάφορες άλλες ενδείξεις κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι είχε αυτοκτονήσει. Η έπίσης μες στην τάση του σαρκιακού του βρέθηκε ένα συγχινητικό γράμμα απευθυνόμενο προς την μητέρα του, που ζούσε στο Ουάσινγκτον και από το οποίο έγραφε ότι απεφάσισε να δώσει τέρας στη ζωή του, γιατί δεν μπορούσε να υποφέρει τις τύψεις της

συνειδήσεώς του για την κλοπή που είχε κάνει. Έπεται από λίγον καιρό στις εκβάσεις του ποταμού, μες στον οποίον άδειασε το κανάλι, βρήκαν έναν πυγμένον, τον οποίον η μητέρα του Τίμπλερ αναγνώρισε ως το γιού της.

Στην πραγματικότητα όμως τα πράγματα ήταν τελείως διαφορετικά. Ο Τίμπλερ δεν είχε μητέρα, η δε σεβαστή κυρία που παρουσιάστηκε ως μητέρα του δεν ήταν παρά μία συνένοχος του. Ο ίδιος, αφού έκανε την κλοπή, πήγε σ' ένα χειροδείο, ο οποίος του άλλαξε τελείως το πρόσωπο του και τον έκανε άγνωστο. Έπεται από λίγον καιρό η συνένοχος και η ίδια άρχισε να ζητένοια στος και να γλεντάει τα λεπτά που είχε κλέψει. Καμιά όμως κακή πράξη δεν μένει κρυφή ως το τέλος και η Θεία Δίκη τα φέρνει πάντοτε έσται, ώστε ο ίδιος ο εγκληματίας ν' αποκαλύψει το έγκλημά του. Έτσι μία μέρα ο Τίμπλερ κατελήφθη από περιέργεια να δοκιμάσει ως πού σημείο έφθανε η τελειότης της μεταμορφώσεώς του.

Απεφάσισε λοιπόν να παρουνί α σ' η στην παλιά του προίττα-
μενο για να ιδεί αν θα τον αναγνωρίσει. Πήγε λοιπόν στην Τράπεζα και παρουσιάσθη κ ε στον διευθυντή της και τον παρεκάλεσε να τον προσλάβουν ως κλητήρα. Ο διευθυντής τον κόντασε καλά, γιατί τα μάτια του ξένου και το σύνολόν του του έκαναν την εντύπωσι ότι τον είχε κάπου ξαναϊδή, δεν κατώρισε όμως να τον αναγνωρίσει. Επίσης και οι άλλοι υπάλληλοι του καταστήματος, που συνωμύησαν μαζί του, δεν μπόρεσαν ν' αναγνωρίσουν στον γηρασμένο και καταβεβλημένο εκείνον άνθρωπο με την τελείως διαφορετική φυσιογνωμία, τον άλλοτε συνάδελφό τους. Ένώσφι λοιπόν ο διευθυντής εξέταξε τα χαρτιά του Τίμπλερ, έγινε κάτι, που παρ' όλο που πραγματικώς ήταν άσημαντο, υπήρξε μολαταύτα η άφορη ν' αναγνωρίσει ποιος ήταν. Ο Τίμπλερ ήταν γνωστός για τη μανία που είχε να εβύναι μισώς μ' ένα νευρικό χτύπημα του αντίχειρος όποιον ταιγάρο εύρισκε άκουμπισμένο κάπου, άδιάφορο σε ποιόν ανήκε. Το άναμμένο ταιγάρο του διευθυντού, που ήταν άκουμπισμένο επάνω στο γραφείο, τον ανάγκασε να κινή πάλι αυτή την κίνησι. Αύτη όμως η χειρονομία, που είναι βέβαια κάπως άπρεπής για έναν τελείως ξένον άνθρωπο που ζητάει όσσι, έκανε το διευθυντή να υπομνησθή κάτι. Είδοποίησε λοιπόν κυρφα την άστυνομία και βέβαια είπε κατά πρόσωπο στον

ήλικιωμένο συνωμύητή του ότι ήταν ο καταχραστής ταμίας Τίμπλερ. Ο ταμίας, που δεν περίμενε ποτέ να αποκαλυφθή, τα έλασε και τα ώμολόγησε όλα.

Αυτό το επεισόδιο, καθώς και πολλά άλλα παρόμοια, έκαναν τον Αμερικανό χειροδείο 'Ηστμαν Σήχαν, που έχει ειδικευθή στην πλαστική του προσώπου, να γράφει ότι η νέα αυτή μέθοδος για την απόκρυψι της ταυτότητος δεν υπορεί να είναι απόλυτος τελεία, γιατί ναι μόν μπορεί κανείς ν' αλλάξει τη μύτη του ή το στόμα του, δεν μπορεί όμως ν' αλλάξει και ώρισμένες του συνήθειες, ώρισμένες στάσεις και χειρονομίες, τον τρόπο του ντυσιμάτος του και τον τρόπο του βαδισμάτος του, την τάση του να πηγαίνει σε ώρισμένα μέρη που εσύγγαζε πριν, τη φωνή του και το βλέμμα του. Όλα αυτά μία μέρα, άργά ή γρήγορα, θα αποκαλύψουν τον άπατεώνα.

Όπως όποτε, προς το παρόν στην Κινεζική συνοικία της Νέας Υόρκης, στην Βίντν Σίτν του Σικάγου και στα άλλα κέντρα των κακούργων και των άπατεώνων, έχουν εγκατασταθή χειροδούροι που αναλαμβάνουν τον έξωραϊσμό και τη μεταμόρφωσι της μύτης, του μετώπου και του σώματος άκόμη των εγκληματιών με τιμές συγκαταβατικές. Πολλοί από τους βοηθούς των μεγάλων Αμερικανών χειροδούρων αυτής της ειδικότητος, δεν ε'νε παρά συνένοχοι μεγάλων λωποδυστικών όργανώσεων, οι όποιοι, όταν τελειοποιούνται έσται τις γνώσεις των, εγκαθίστανται τέλεια χειροουργία στις συνοικίες των λωποδυτών και εξασκούν με μεγάλη επιτυχία το επάγγελμά τους, γιατί η πελατεία τους είναι άφρονιστάτη. Ιδιαίτερος διαπρέπον σ' αυτό το είδος οι Κινέζοι και οι μινάδες, έχει δε διαπιστωθή ότι η έγγειρήσεις που έκαναν ως τώρα σε διαρρήκτες και ληστές ήταν απόλυτως τέλειες από τακτική και έπιστημονική άπόψη. Έτσι βλέπουμε ότι μπορεί κανείς να είναι μέλος λωποδυτικής συμμορίας και να ε'νε και τέλειος έπιστήμων.

ΠΩΣ ΑΠΟΚΤΑΤΑΙ Η ΔΟΞΑ

Σε κάποιον συμπόσιο έρωτησαν τον Γαλιόλν τι άγαπούσε περισσότερο στον κόσμο.

—Τρία πράγματα, απήντησεν ο διάσημος μουσουργός: Το χρήμα, το κρασί και τη δόξα.

—Πώς! του είπαν τότε. Τοποθετείται το χρήμα και το κρασί πριν από τη δόξα;

—Βεβαίωτα! απήντησεν ο μουσουργός. Αύτη είναι η φυσική τάξι των πραγμάτων: Με το χρήμα αγοράζω κρασί, με το κρασί επνέομαι και με την έμπνευσί μου άποκτώ τη δόξα!...

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟ ΤΙΜΙΟ ΞΥΛΟ

Τι έγινε ο σταυρός μετά το Μαρτύριο του Θεανθρώπου. Θωμμένες μέσα στο λατομείο. Οι σταυροί των ληστών. Τα θαύματα χάρις στα όποια ξεχώρισαν το Σταυρό του Χριστού. Η περιπέτεια του Σταυρού. Στα χέρια των Περσών και των Σαρακηνών. Τα κομμάτια του Τιμίου Ξύλου. Πού βρίσκονται, κλπ. κλπ.

Μετά την αποκαθάρσι του 'Ιησού Χριστού, ο σταυρός, τ' όργανο αυτού του μαρτυρικού θανάτου του, πετάχτηκε σ' ένα λατομείο που θρυσκότανε κοντά στο Γελογθα. Έτσι, ύστερ' από λίγο καιρό, έδαφτηκε κάτω από ένα σωρό πέτρες και χώματα... Όλοι τον είχανε λησμονήσει. Από την εποχή μάλιστα που ο Αυτοκράτωρ 'Αδριανός, θέλοντας να ξαναχτίσει την 'Ιερουσαλήμ η οποία είχε καταστραφεί από τον Αυτοκράτορα της Ρώμης Τίτο, έχτισε πάνω από το Γολγοθα ένα τεράστιο έξωστη, κανείς πειά δεν φανταζόταν ότι θα μπορούσε ποτέ να ξαναβρεθή ο Σταυρός του Χριστού.

Όστόσο, ο άγιασμένος αυτός Σταυρός, ξαναβρέθηκε επί Αγίου Μακαρίου, πατριάρχου της 'Ιερουσαλήμ, συγχρόνως του Μεγάλου Κωνσταντίνου και της Αγίας 'Ελένης. Πολλοί ιστορικοί συγγραφείς αναφέρουν ότι ο Σταυρός άνευρέθη στα 326, και ότι η Αγία 'Ελένη παρευρίσκετο κατά τη στιγμή εκείνη. Μαζύ όμως με το Σταυρό αυτό βρέθηκαν και οι σταυροί των ληστών, εν μέσω των οποίων είχε σταυρωθεί ο Σωτήρ. Οι τρεις αυτοί σταυροί ήταν δμοίως και άπαράλλακτοι. Για μία στιγμή, εκείνοι που έκαναν τις άνασκαφές βρέθηκαν σε πολύ δύσκολη θέση, γιατί δεν ήξεραν ποιά από τους τρεις αυτούς σταυρούς ανήκε στο Χριστό!

Τότε ο άγιος Μακάριος, διάταξε να παρακαλέσουν όλοι οι πιστοί το Θεό να δείξει, μ' ένα θαύμα, ποιάς ήταν ο Σταυρός του Υιού του.

Κάποιος έκανε μία πολύ καλή σκέψη. Είπε να πλησιάσιν και τους τρεις σταυρούς κοντά σε μία έτοιμοθάνατη γυναίκα... Έτσι και έγινε. Μα η έπαρη των δύο πρώτων σταυρών με την άρρωστη, δεν έφερε καμιά καλύτερευσι στην κατάσταση της... Όταν όμως την άγγιξαν και με τον τρίτο, η έτοιμοθάνατη σηκώθηκε άμέσως από το κρεβάτι της και με την ελπίδα να περπατήσει σαν να μην της είχε συμβή απόλυτος τίποτα....

Μπορούσε να υπάρξει μεγαλύτερη άπόδειξι ότι ο σταυρός εκείνος ανήκε στον 'Ιησού Χριστό; Όστόσο, συνέβη και ένα άλλο θαύμα, το οποίο επεβεβαίωσε καλύτερα τη γνώμη, αυτό: Ένας νεκρός άνεσστήθη μόλις άκούμπησαν απάνω του το σταυρό εκείνο!...

Τότε η Αγία 'Ελένη, βλέποντας ότι έξεπληρώθηκαν όλοι οι πόθοι της, διάταξε να χτίσουν στην τοποθεσία εκείνη μία τεράστια και πολυτελεστάτη εκκλησία. Στην εκκλησία αυτή άφησε το μεγαλύτερο μέρος του σταυρού, σφραγισμένο μέσα σ' ένα κιβώτιο άμυθήτου αξίας. Ένα άλλο μέρος του σταυρού έστειλε στην Κωνσταντινούπολη, στο γιού της, τον Μεγάλο Κωνσταντίνο, και το υπόλοιπο το μετέφερε στη Ρώμη, για να πλουτίσει μ' αυτό την μεγάλη χριστιανική εκκλησία που είχαν χτίσει εκεί...

Μά ύστερ' από τρεις αιώνες, ο Χωρόφου, τον ένιχνσε σε πολλές μάχες, και ανάγκασε το διάδοχο του Πέρσου βασιλέως να του επιστρέψει το τίμιο ξύλο—το οποίο επέστρεψε μόνος του στην 'Ιερουσαλήμ, σαν να ήταν το καλύτερο τρόπαιο των νικών του...

Από την εποχή εκείνη καθιερώθηκε η έορτή της 'Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, η οποία γίνεται κάθε 14 Σεπτεμβρίου.

Ο Μέγας Κωνσταντίνος είχε ήδη τοποθετήσει ένα κομμάτι τίμιο ξύλο μες στον αδριάντα πύλο είχαν χτίσει εκεί...

Μά ύστερ' από τρεις αιώνες, ο Χωρόφου, τον ένιχνσε σε πολλές μάχες, και ανάγκασε το διάδοχο του Πέρσου βασιλέως να του επιστρέψει το τίμιο ξύλο—το οποίο επέστρεψε μόνος του στην 'Ιερουσαλήμ, σαν να ήταν το καλύτερο τρόπαιο των νικών του...

Από την εποχή εκείνη καθιερώθηκε η έορτή της 'Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, η οποία γίνεται κάθε 14 Σεπτεμβρίου.

Ο Μέγας Κωνσταντίνος είχε ήδη τοποθετήσει ένα κομμάτι τίμιο ξύλο μες στον αδριάντα πύλο είχαν χτίσει εκεί...

Μά ύστερ' από τρεις αιώνες, ο Χωρόφου, τον ένιχνσε σε πολλές μάχες, και ανάγκασε το διάδοχο του Πέρσου βασιλέως να του επιστρέψει το τίμιο ξύλο—το οποίο επέστρεψε μόνος του στην 'Ιερουσαλήμ, σαν να ήταν το καλύτερο τρόπαιο των νικών του...

Από την εποχή εκείνη καθιερώθηκε η έορτή της 'Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, η οποία γίνεται κάθε 14 Σεπτεμβρίου.

Ο Μέγας Κωνσταντίνος είχε ήδη τοποθετήσει ένα κομμάτι τίμιο ξύλο μες στον αδριάντα πύλο είχαν χτίσει εκεί...

Μά ύστερ' από τρεις αιώνες, ο Χωρόφου, τον ένιχνσε σε πολλές μάχες, και ανάγκασε το διάδοχο του Πέρσου βασιλέως να του επιστρέψει το τίμιο ξύλο—το οποίο επέστρεψε μόνος του στην 'Ιερουσαλήμ, σαν να ήταν το καλύτερο τρόπαιο των νικών του...

Από την εποχή εκείνη καθιερώθηκε η έορτή της 'Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, η οποία γίνεται κάθε 14 Σεπτεμβρίου.

Ο Μέγας Κωνσταντίνος είχε ήδη τοποθετήσει ένα κομμάτι τίμιο ξύλο μες στον αδριάντα πύλο είχαν χτίσει εκεί...

Μά ύστερ' από τρεις αιώνες, ο Χωρόφου, τον ένιχνσε σε πολλές μάχες, και ανάγκασε το διάδοχο του Πέρσου βασιλέως να του επιστρέψει το τίμιο ξύλο—το οποίο επέστρεψε μόνος του στην 'Ιερουσαλήμ, σαν να ήταν το καλύτερο τρόπαιο των νικών του...

Από την εποχή εκείνη καθιερώθηκε η έορτή της 'Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, η οποία γίνεται κάθε 14 Σεπτεμβρίου.

Ο Μέγας Κωνσταντίνος είχε ήδη τοποθετήσει ένα κομμάτι τίμιο ξύλο μες στον αδριάντα πύλο είχαν χτίσει εκεί...

Μά ύστερ' από τρεις αιώνες, ο Χωρόφου, τον ένιχνσε σε πολλές μάχες, και ανάγκασε το διάδοχο του Πέρσου βασιλέως να του επιστρέψει το τίμιο ξύλο—το οποίο επέστρεψε μόνος του στην 'Ιερουσαλήμ, σαν να ήταν το καλύτερο τρόπαιο των νικών του...

Από την εποχή εκείνη καθιερώθηκε η έορτή της 'Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, η οποία γίνεται κάθε 14 Σεπτεμβρίου.

Ο Μέγας Κωνσταντίνος είχε ήδη τοποθετήσει ένα κομμάτι τίμιο ξύλο μες στον αδριάντα πύλο είχαν χτίσει εκεί...

Μά ύστερ' από τρεις αιώνες, ο Χωρόφου, τον ένιχνσε σε πολλές μάχες, και ανάγκασε το διάδοχο του Πέρσου βασιλέως να του επιστρέψει το τίμιο ξύλο—το οποίο επέστρεψε μόνος του στην 'Ιερουσαλήμ, σαν να ήταν το καλύτερο τρόπαιο των νικών του...

Από την εποχή εκείνη καθιερώθηκε η έορτή της 'Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, η οποία γίνεται κάθε 14 Σεπτεμβρίου.

Ο Μέγας Κωνσταντίνος είχε ήδη τοποθετήσει ένα κομμάτι τίμιο ξύλο μες στον αδριάντα πύλο είχαν χτίσει εκεί...

Μά ύστερ' από τρεις αιώνες, ο Χωρόφου, τον ένιχνσε σε πολλές μάχες, και ανάγκασε το διάδοχο του Πέρσου βασιλέως να του επιστρέψει το τίμιο ξύλο—το οποίο επέστρεψε μόνος του στην 'Ιερουσαλήμ, σαν να ήταν το καλύτερο τρόπαιο των νικών του...

Από την εποχή εκείνη καθιερώθηκε η έορτή της 'Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, η οποία γίνεται κάθε 14 Σεπτεμβρίου.

Ο Μέγας Κωνσταντίνος είχε ήδη τοποθετήσει ένα κομμάτι τίμιο ξύλο μες στον αδριάντα πύλο είχαν χτίσει εκεί...

Μά ύστερ' από τρεις αιώνες, ο Χωρόφου, τον ένιχνσε σε πολλές μάχες, και ανάγκασε το διάδοχο του Πέρσου βασιλέως να του επιστρέψει το τίμιο ξύλο—το οποίο επέστρεψε μόνος του στην 'Ιερουσαλήμ, σαν να ήταν το καλύτερο τρόπαιο των νικών του...

Από την εποχή εκείνη καθιερώθηκε η έορτή της 'Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, η οποία γίνεται κάθε 14 Σεπτεμβρίου.

Τότε η Αγία 'Ελένη, βλέποντας ότι έξεπληρώθηκαν όλοι οι πόθοι της, διάταξε να χτίσουν στην τοποθεσία εκείνη μία τεράστια και πολυτελεστάτη εκκλησία. Στην εκκλησία αυτή άφησε το μεγαλύτερο μέρος του σταυρού, σφραγισμένο μέσα σ' ένα κιβώτιο άμυθήτου αξίας. Ένα άλλο μέρος του σταυρού έστειλε στην Κωνσταντινούπολη, στο γιού της, τον Μεγάλο Κωνσταντίνο, και το υπόλοιπο το μετέφερε στη Ρώμη, για να πλουτίσει μ' αυτό την μεγάλη χριστιανική εκκλησία που είχαν χτίσει εκεί...

Μά ύστερ' από τρεις αιώνες, ο Χωρόφου, τον ένιχνσε σε πολλές μάχες, και ανάγκασε το διάδοχο του Πέρσου βασιλέως να του επιστρέψει το τίμιο ξύλο—το οποίο επέστρεψε μόνος του στην 'Ιερουσαλήμ, σαν να ήταν το καλύτερο τρόπαιο των νικών του...

Από την εποχή εκείνη καθιερώθηκε η έορτή της 'Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, η οποία γίνεται κάθε 14 Σεπτεμβρίου.

Ο Μέγας Κωνσταντίνος είχε ήδη τοποθετήσει ένα κομμάτι τίμιο ξύλο μες στον αδριάντα πύλο είχαν χτίσει εκεί...

Μά ύστερ' από τρεις αιώνες, ο Χωρόφου, τον ένιχνσε σε πολλές μάχες, και ανάγκασε το διάδοχο του Πέρσου βασιλέως να του επιστρέψει το τίμιο ξύλο—το οποίο επέστρεψε μόνος του στην 'Ιερουσαλήμ, σαν να ήταν το καλύτερο τρόπαιο των νικών του...

Από την εποχή εκείνη καθιερώθηκε η έορτή της 'Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, η οποία γίνεται κάθε 14 Σεπτεμβρίου.

Ο Μέγας Κωνσταντίνος είχε ήδη τοποθετήσει ένα κομμάτι τίμιο ξύλο μες στον αδριάντα πύλο είχαν χτίσει εκεί...

Μά ύστερ' από τρεις αιώνες, ο Χωρόφου, τον ένιχνσε σε πολλές μάχες, και ανάγκασε το διάδοχο του Πέρσου βασιλέως να του επιστρέψει το τίμιο ξύλο—το οποίο επέστρεψε μόνος του στην 'Ιερουσαλήμ, σαν να ήταν το καλύτερο τρόπαιο των νικών του...

Από την εποχή εκείνη καθιερώθηκε η έορτή της 'Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, η οποία γίνεται κάθε 14 Σεπτεμβρίου.

Ο Μέγας Κωνσταντίνος είχε ήδη τοποθετήσει ένα κομμάτι τίμιο ξύλο μες στον αδριάντα πύλο είχαν χτίσει εκεί...

Μά ύστερ' από τρεις αιώνες, ο Χωρόφου, τον ένιχνσε σε πολλές μάχες, και ανάγκασε το διάδοχο του Πέρσου βασιλέως να του επιστρέψει το τίμιο ξύλο—το οποίο επέστρεψε μόνος του στην 'Ιερουσαλήμ, σαν να ήταν το καλύτερο τρόπαιο των νικών του...

Από την εποχή εκείνη καθιερώθηκε η έορτή της 'Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, η οποία γίνεται κάθε 14 Σεπτεμβρίου.

Ο Μέγας Κωνσταντίνος είχε ήδη τοποθετήσει ένα κομμάτι τίμιο ξύλο μες στον αδριάντα πύλο είχαν χτίσει εκεί...

Μά ύστερ' από τρεις αιώνες, ο Χωρόφου, τον ένιχνσε σε πολλές μάχες, και ανάγκασε το διάδοχο του Πέρσου βασιλέως να του επιστρέψει το τίμιο ξύλο—το οποίο επέστρεψε μόνος του στην 'Ιερουσαλήμ, σαν να ήταν το καλύτερο τρόπαιο των νικών του...

Από την εποχή εκείνη καθιερώθηκε η έορτή της 'Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, η οποία γίνεται κάθε 14 Σεπτεμβρίου.

Ο Μέγας Κωνσταντίνος είχε ήδη τοποθετήσει ένα κομμάτι τίμιο ξύλο μες στον αδριάντα πύλο είχαν χτίσει εκεί...

Μά ύστερ' από τρεις αιώνες, ο Χωρόφου, τον ένιχνσε σε πολλές μάχες, και ανάγκασε το διάδοχο του Πέρσου βασιλέως να του επιστρέψει το τίμιο ξύλο—το οποίο επέστρεψε μόνος του στην 'Ιερουσαλήμ, σαν να ήταν το καλύτερο τρόπαιο των νικών του...

Από την εποχή εκείνη καθιερώθηκε η έορτή της 'Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, η οποία γίνεται κάθε 14 Σεπτεμβρίου.

Ο Μέγας Κωνσταντίνος είχε ήδη τοποθετήσει ένα κομμάτι τίμιο ξύλο μες στον αδριάντα πύλο είχαν χτίσει εκεί...

Μά ύστερ' από τρεις αιώνες, ο Χωρόφου, τον ένιχνσε σε πολλές μάχες, και ανάγκασε το διάδοχο του Πέρσου βασιλέως να του επιστρέψει το τίμιο ξύλο—το οποίο επέστρεψε μόνος του στην 'Ιερουσαλήμ, σαν να ήταν το καλύτερο τρόπαιο των νικών του...

Από την εποχή εκείνη καθιερώθηκε η έορτή της 'Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, η οποία γίνεται κάθε 14 Σεπτεμβρίου.

Ο Μέγας Κωνσταντίνος είχε ήδη τοποθετήσει ένα κομμάτι τίμιο ξύλο μες στον αδριάντα πύλο είχαν χτίσει εκεί...

Μά ύστερ' από τρεις αιώνες, ο Χωρόφου, τον ένιχνσε σε πολλές μάχες, και ανάγκασε το διάδοχο του Πέρσου βασιλέως να του επιστρέψει το τίμιο ξύλο—το οποίο επέστρεψε μόνος του στην 'Ιερουσαλήμ, σαν να ήταν το καλύτερο τρόπαιο των νικών του...

Από την εποχή εκείνη καθιερώθηκε η έορτή της 'Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, η οποία γίνεται κάθε 14 Σεπτεμβρίου.

Ο Μέγας Κωνσταντίνος είχε ήδη τοποθετήσει ένα κομμάτι τίμιο ξύλο μες στον αδριάντα πύλο είχαν χτίσει εκεί...

Μά ύστερ' από τρεις αιώνες, ο Χωρόφου, τον ένιχνσε σε πολλές μάχες, και ανάγκασε το διάδοχο του Πέρσου βασιλέως να του επιστρέψει το τίμιο ξύλο—το οποίο επέστρεψε μόνος του στην 'Ιερουσαλήμ, σαν να ήταν το καλύτερο τρόπαιο των νικών του...

Από την εποχή εκείνη καθιερώθηκε η έορτή της 'Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, η οποία γίνεται κάθε 14 Σεπτεμβρίου.

Ο Μέγας Κωνσταντίνος είχε ήδη τοποθετήσει ένα κομμάτι τίμιο ξύλο μες στον αδριάντα πύλο είχαν χτίσει εκεί...

Μά ύστερ' από τρεις αιώνες, ο Χωρόφου, τον ένιχνσε σε πολλές μάχες, και ανάγκασε το διάδοχο του Πέρσου βασιλέως να του επιστρέψει το τίμιο ξύλο—το οποίο επέστρεψε μόνος του στην 'Ιερουσαλήμ, σαν να ήταν το καλύτερο τρόπαιο των νικών του...

Από την εποχή εκείνη καθιερώθηκε η έορτή της 'Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, η οποία γίνεται κάθε 14 Σεπτεμβρίου.

Ο Μέγας Κωνσταντίνος είχε ήδη τοποθετήσει ένα κομμάτι τίμιο ξύλο μες στον αδριάντα πύλο είχαν χτίσει εκεί...

Χωρόφου, τον ένιχνσε σε πολλές μάχες, και ανάγκασε το διάδοχο του Πέρσου βασιλέως να του επιστρέψει το τίμιο ξύλο—το οποίο επέστρεψε μόνος του στην 'Ιερουσαλήμ, σαν να ήταν το καλύτερο τρόπαιο των νικών του...

Από την εποχή εκείνη καθιερώθηκε η έορτή της 'Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, η οποία γίνεται κάθε 14 Σεπτεμβρίου.

Ο Μέγας Κωνσταντίνος είχε ήδη τοποθετήσει ένα κομμάτι τίμιο ξύλο μες στον αδριάντα πύλο είχαν χτίσει εκεί...

Μά ύστερ' από τρεις αιώνες, ο Χωρόφου, τον ένιχνσε σε πολλές μάχες, και ανάγκασε το διάδοχο του Πέρσου βασιλέως να του επιστρέψει το τίμιο ξύλο—το οποίο επέστρεψε μόνος του στην 'Ιερουσαλήμ, σαν να ήταν το καλύτερο τρόπαιο των νικών του...

Από την εποχή εκείνη καθιερώθηκε η έορτή της 'Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, η οποία γίνεται κάθε 14 Σεπτεμβρίου.

Ο Μέγας Κωνσταντίνος είχε ήδη τοποθετήσει ένα κομμάτι τίμιο ξύλο μες στον αδριάντα πύλο είχαν χτίσει εκεί...

Μά ύστερ' από τρεις αιώνες, ο Χωρόφου, τον ένιχνσε σε πολλές μάχες, και ανάγκασε το διάδοχο του Πέρσου βασιλέως να του επιστρέψει το τίμιο ξύλο—το οποίο επέστρεψε μόνος του στην 'Ιερουσαλήμ, σαν να ήταν το καλύτερο τρόπαιο των νικών του...

Από την εποχή εκείνη καθιερώθηκε η έορτή της 'Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, η οποία γίνεται κάθε 14 Σεπτεμβρίου.

Ο Μέγας Κωνσταντίνος είχε ήδη τοποθετήσει ένα κομμάτι τίμιο ξύλο μες στον αδριάντα πύλο είχαν χτίσει εκεί...

Μά ύστερ' από τρεις αιώνες, ο Χωρόφου, τον ένιχνσε σε πολλές μάχες, και ανάγκασε το διάδοχο του Πέρσου βασιλέως να του επιστρέψει το τίμιο ξύλο—το οποίο επέστρεψε μόνος του στην 'Ιερουσαλήμ, σαν να ήταν το καλύτερο τρόπαιο των νικών του...

Από την εποχή εκείνη καθιερώθηκε η έορτή της 'Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, η οποία γίνεται κάθε 14 Σεπτεμβρίου.

Ο Μέγας Κωνσταντίνος είχε ήδη τοποθετήσει ένα κομμάτι τίμιο ξύλο μες στον αδριάντα πύλο είχαν χτίσει εκεί...

Μά ύστερ' από τρεις αιώνες, ο Χωρόφου, τον ένιχνσε σε πολλές μάχες, και ανάγκασε το διάδοχο του Πέρσου βασιλέως να του επιστρέψει το τίμιο ξύλο—το οποίο επέστρεψε μόνος του στην 'Ιερουσαλήμ, σαν να ήταν το καλύτερο τρόπαιο των νικών του...

Τα μεγαλύτερα κομμάτια τίμιο ξύλο βολσκονται σήμερα σε πλά μοναστήρια του Αγίου Όρους, στην εκκλησία του Αγίου Σταυρού στην 'Ιερουσαλήμ, στη Ρώμη, στις Βρυξέλλες, στη Γάνδη, στο Παρίσι, στη Βενετία και σε πολλές άλλες πόλεις χωρίς να υπολογίσουμε τα κομμάτια που έχουν ένα πλήθος άνομητοι και άγνωστοι ιδιώται....

Η πόλι της Γαλλίας Πουατιέ, έχει από τον ΣΤ' αιώνα ένα μεγάλο κομμάτι τίμιο ξύλου, δώρο του Αυτοκράτορος της Κωνσταντινούπολης 'Ιουστίνου προς τη Ραδεγόνδη, βασίλισσα της Γαλλίας.

Αυτό είναι το μεγαλύτερο κομμάτι τίμιο ξύλο που σώζεται σήμερα, περίφημο για τις θαυματουργικές ιδιότητές του.

Τα μεγαλύτερα κομμάτια τίμιο ξύλο βολσκονται σήμερα σε πλά μοναστήρια του Αγίου Όρους, στην εκκλησία του Αγίου Σταυρού στην 'Ιερ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Θα φορεθώ πολλή εφέτος φορέματα από λεπτό λινάκι, καθώς και από λινό άσπρο ή χρωματιστό, γαρνιρισμένα με φεστόν στη φούστα και στο κορσάκι.

Θα ιδούμε επίσης γιακαδάκια και γαζδάτες, γαρνιρισμένα ολόγυρα με φεστόν, καθώς και άσπρες ομπρέλλες από λινό με μεγάλα φεστόν γύρω και μ' ένα μονόγραμμα άρχατά μεγάλο, κεντημένο σε μία τους άκρη. Τα κεντήματα αυτά είνε λευκά ή χρωματιστά.

Και πολλά ακόμη ντεκολτέ λινών φορεμάτων, τετράγωνα ή στρογγυλά, θα είνε ολόγυρα φεστονέ.

Εκτός από τα φεστόν, θα γαρνίσουν τα λινά καλοκαιρινά φορέματα και διάφορα άλλα άσπρα ή χρωματιστά κεντήματα, π.χ. λουλούδια μεγάλα στο κορσάκι και στη φούστα, μπουκέτα, άντο-ντέ και διάφορα μοτίφ φανταζι.

Το κρέπ-ζωζέτ και η μουσελίνα θα φορεθούν και εφέτος πολύ, προπάντων μάλιστα το βράδυ.

Και τα εμπριμέ ύφασματα θα είνε πάλι πολύ από πέτσι, α-ν-β-ό-ν-ε-φέτος. Τα εφετενά όμως εμπριμέ ύφασματα είνε ωραιότερα από τα περυσινά και στο χρώμα και στο σχέδιο. Είνε τόσο τεχνικά, ώστε μοιάζουν σαν ζωγραφισμένα από επιτηδείς ζωγράφους. Έτσι βλέπουμε σ' αυτά ωραιότατα γαρόφαλλα όλων των χρωματισμών επάνω σε μουσελίνα με ανοιχτόχρωμο φόντο, άσπρες μαργαρίτες επάνω σε κόκκινο κρέπ-ντέ σιν, πασαλιές σε φόντο πράσινο ανοιχτό, κτλ. κτλ.

Επίσης και για φορέματα παιδικά, υπάρχουν είδικα εμπριμέ ύφασματα με μικρά σχέδια πουλιών, ζώων, καρδιών, παιγνιδιών κλπ.

Τα επανωφόρια της ημέρας είνε ως επί το πλείστον ίσια, ενώ τα βραδυνά είνε άκοκκιά πλατεί.

Επανωφόρι από χονδρό κρέπ-σατέν μαύρο, έργασμένο με σφρηκωλίες στο γιακά, στους γοφούς και στα μανίκια, μπορεί να φορεθί και με απογευματινό λουσάτο φορέμα, καθώς και με βραδυή τουαλέτα. Έάν μάλιστα το γαρνίσετε με άσπρη ντουμπλόρ, τότε θα πηγαίνει με όλα τα φορέματα.

Ένα ωραιότατο βραδυό επανωφόρι γίνεται από βελούδο σιφόν κόκκινο, γαρνιρισμένο με κεντήματα από κόκκινα επίσης μαργαριτάρια, και με γιακά επίσης από άσπρη γούνα.

Επίσης ωραίο βραδυό επανωφόρι γίνεται και από χίτρινο σατέν, γαρνιρισμένο με κεντήματα από στράς.

Πολλά βραδυά επανωφόρια συμπληρώνονται με μία κάπα, ή οποία φθάνει ως το κάτω μέρος της τάγιας. Μερικά απ' αυτά έχουν μονοτονό φεστονέ ολόγυρα και ένκρουστασιόν ή ντεκούπ, ή κεντήματα σε σχέδια μεγάλων στρογγυλών φεστόν.

Θα ιδούμε τώρα την άνοιξη να φοριούνται κατά την ημέρα μονόχρωμα ίσια επανωφόρια επάνω από φορέματα εμπριμέ.

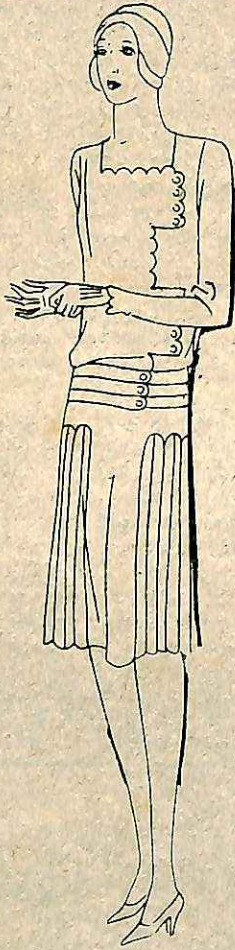
Ένα φορέμα από λεπτό εμπριμέ με ύφασμα με γκοντέ ή με βολάν, πρέπει να συνοδεύεται από μια μακριά και κομμένη εσάρπα από το όα έχουν πάντοτε μανίκια μακριά και

ΕΝΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ ΦΟΡΕΜΑ

Φόρεμα από άσπρο λινό, ή από λεπτό λινάκι, γαρνιρισμένο με φεστόν.

ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Φόρεμα από λινό ή λεπτό λινάκι, γαρνιρισμένο με πίεςτες και φεστόν.

ΕΝΑ ΚΟΜΦΟ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙ

Άπλό, πρακτικό και κομψό επανωφόρι από λεπτό λινάκι, με μεγάλες τσέπες, με όρθιο γιακά και πέτσινη ζώνη.

ΓΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

Φόρεμα από κρέπ ζωζέτ πράσινη άνοιχτή, και με δαντέλλα του αυτού χρώματος πιά σκούρα. Γαρνίρεται εμπρός μ' ένα φιδόγκο ένκρουστ με στράς.

και ντεκαρισμένες γύρω στο λαιμό. Η εσάρπες αυτές κολακεύουν πολύ το πρόσωπο, πόν πάντων όταν το χρώμα τους είνε γλυκό.

Η Μονταίν

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ ΔΙΑ ΤΑ

ΕΑΡΙΝΑ ΑΓΓΛΙΚΑ

ΚΑΣΜΗΡΙΑ ΣΕΒΕΝΤΕΕ

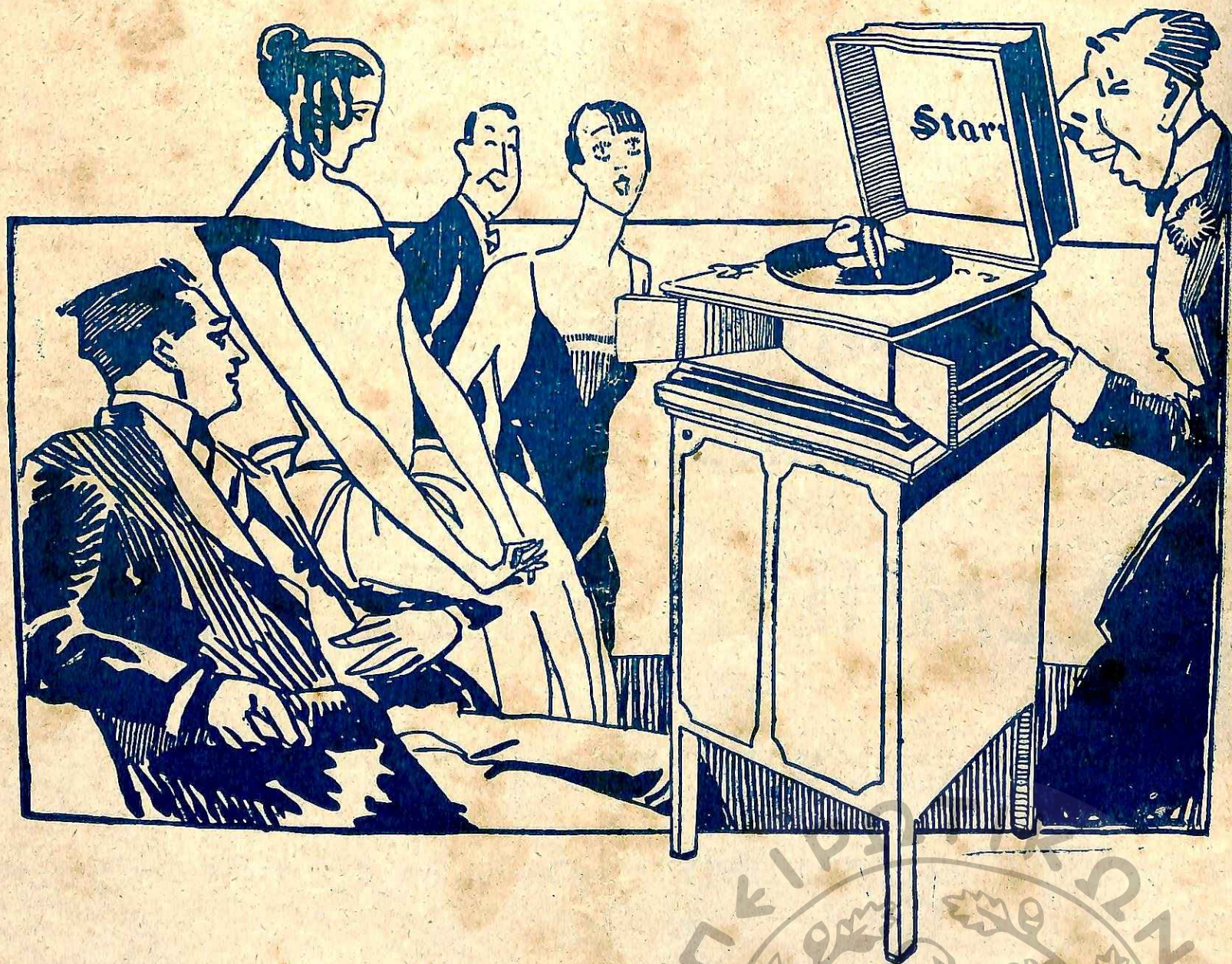
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Θ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΔΟΣ ΒΥΣΣΗΣ 10 (Έναντι Χρυσόσηλησιωτίσης)

ΤΟ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ

ΤΥΠΟΣ XXII

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΟΛΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ

ΑΘΗΝΑΙ: ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 12

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΟΔΟΣ ΦΙΛΩΝΟΣ 48